

Εβδομάς

ΑΘΗΝΑΙ 14 ΜΑΪΟΥ 1930

ΑΡΙΘ. 136

ΒΑΡΒΑΡΑ ΚΕΝΤ

ΕΟΚ-ΕΟ-ΡΙ-ΚΟ!

Cok-co-ri-ko!...
Le jour qui point.
N'oubliez point!...
Cok-co-ri-ko!...
Un peu d'Eno
Dans un peu d'eau.
Cok-co-ri-ko!...
C'est le secret de la santé
Du bien-être et de la beauté.
Cok-co-ri-ko!...

ENO'S FRUIT SALT

Πούδρα γνησία άβλαβής «BUTYWAVE»

Βραβευθείσα υπό της Académie Supérieure de Paris, ως «μόνη άβλαβής» και πτότατον άρωμα εις 8 χρωματισμούς ητοι: Ρασέλ, Ρασέλ - σέρ, Όζοα, Μελαν, Νατουρέλ, Ροζέ, Καϊσσή, και Λευκή.

Κρέμα καλλονής «BUTYWAVE»

Αί διάφοροι κρέμαι καλλονής κατασκευάζονται με διάφορα άλκαλικά και τούτου είναι επιβλαβείς. Η κρέμα όφείλει να υπερασπίξη την επιδερμίδα από κάθε εξωτερικού στοιχείου (ήλιου, φωτός, αέρος, σκόνης κ. λ. π.). Η κρέμα «Butywave» μόνη βραβευθείσα έν τη Έκθέσει Λονδίνου, έμπεριέχει όλα τα προσόντα και είνε άβλαβής. Κατασκευάζεται εις τρεις χρωματισμούς, δια να συνταυτίζεται με την πούδρα σας, ήτοι:

ΔΕΥΚΗ, ΡΑΣΕΛ & ΡΟΖ

ΑΣΠΩ ΝΙΚΟΛΑΤ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

ΦΟΡΕΜΑΤΑ

COSTUMES TAILLÉS

ROBES ET MANTEAUX

4 ΒΟΥΛΗΣ 4

ΖΟΝΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΑ MAILLONS

ΚΟΡΣΕΔΕΣ CLAVES

ΖΟΝΑΙ ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΤΕΣ

ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΥΣ

ΚΑΛΤΣΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ CLAVES

ΠΡΟΣΟΠΙΔΕΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

ΚΗΛΕΠΙΔΕΣΜΟΙ

ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΛΥΚΟΥΡΙΟΥ 15α

Πλησίον Σταθμού Όμονοίας

Α.Δ.ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ
 ΑΘΗΝΑΙ, Νομαρ 17
 ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
 ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ
 ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
 Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Γ'

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑ

Εσωτερικού Δρχ. 150
 Εξωτ. Α. Άγγλιας 1
 Εξέμνηνοι κατ' ανα-
 λογίαν.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΟΥ ΔΡ. 3

Κινηματογραφονιδ

Αν οās έλεγα εξαφνα πώς της τε-
 λευταίες αυτές μέρες έλαβα πάνω από
 διακόσια γράμματα από διακόσιες
 άγνωστές μου μά αγαπητές αναγνώ-
 στριες, από όλες της πόλεις και τά
 χωριά της Ελλάδος, που μου ζητού-
 σαν ούτε πολύ ούτε λίγο συμβουλές
 πώς και με ποίους τρόπους θα μπο-
 ρούσαν να γινόντανε κινηματογραφι-
 κοί άστέρες — πρώτου μεγέθους έν-
 νοείται πάντοτε — που με παρακαλού-
 σαν — και με τί ώραία λόγια — να της
 βοηθήσω στον σκοπόν αυτό, να μιλή-
 σω με ίμπρεσαρίους, να τους κλείσω
 συμβόλαια, να, να, και χίλια δυο
 άλλα να, που τό καθένα περικλοούσε
 και μία παραπάνω άκόμη άπαίτηση, —
 ναί, έπαναλαμβάνω αν οās έλεγα εξα-
 φνα ένα τέτοιο πράγμα θα με πιεζού-
 ατε;

Δεν ξέρω, μά μου φαίνεται πώς δια-
 κρίνω την στιγμή αυτή πάνω στα πρό-
 σωπά σας να απλώνεται ένα πονηρό
 χαμόγελο και στο μυαλό σας να περ-
 νά μία μόνη σκέψη. «σαν πολλά
 μάς τά λέτε σήμερα. »

Τι τά θέλετε όμως, φίλοι μου, είτε
 χαμογελάσετε και θέσετε την ειλικρί-
 νειά μου υπό συζήτηση είτε όχι, τό βέ-
 βαιο είνε πώς τά γράμματα αυτά ύ-
 πάρχουν φυλαγμένα στο συρτάρι του
 γραφείου μου και τά θέτω στη διάθε-
 σή σας όποιανδήποτε ώραν και στιγ-
 μήν τό θελήσετε.

Τι θα θέλατε ν' άπαντήσω στα γράμ-
 ματα αυτά; Νάμουν τουλάχιστο είδι-
 κός και κάτοχος της τέχνης και των
 μυστηρίων του κινηματογράφου, έί!,
 τό πράγμα ίσως να μην ήταν και τό-
 σο τραγικό. Μά παίρνοντας κι' αυτό
 ως δεδομένο την ολοκληρωτική μου
 άγνοια, φαντασθήτε σε τί σκοτούρες
 και σε τί μπελάδες βρέθηκα ξαφνικά
 υπερβεμένος.

Για μία στιγμή μάλιστα κόντεψα να
 καταραστώ — γιατί δεν χωρά καμιά
 άμφιβολία πώς αυτό ήταν ή πέτρα του
 σκανδάλου — τη στιγμή που μουρθε
 ή έμπνευσις να πραγματοποιήσουμε
 την καμπάνια που φέρει τον τίτλον του
 «Αθηναϊκού Χόλλυγουντ» και που προ-
 ορίζεται να παρουσιάση όλες της ση-
 μερινές έλληνίδες «στάρι»!

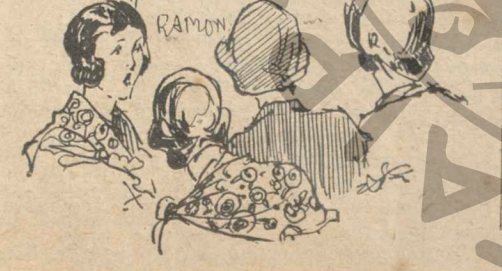
Είνε ή αλήθεια πώς φανταζόμουν
 πάντα ότι ή σελίδα αυτή θα κινούσε
 τό ενδιαφέρον σας, αγαπητές μου ανα-
 γνώστριες, μά ίσαστε αυτό τό σημείο
 δεν τό περίμενα ποτέ. Αυτό πιά δεν
 μπορεί να ονομασθή ένδιαφέρον, παρά
 άρρώστεια, επιδημία κι' άπ' της χει-
 ρότερες μάλιστα.

Και για να δώσουμε της επιδημίας
 αυτής ένα όνομα, — όπως δώσαμε στον

Δάγκειο, στον τριήμερο, στον τετρα-
 μερο, στη γρίπη και στής τόσες άλ-
 λες πούχομε πρόσφατες της άναμνή-
 σεις της διελεύσεώς των — άς την όνο-
 μάσουμε, αν θέλετε, κ ι ν η μ α τ ο γ ρ α φ ο ν ι δ α !
 Έτσι θα μάς
 είνε εύκολώτερο κάνοντας την διάγνο-
 σή μας να λέμε στον άσθενή και τό-
 νομα της άρρώστειας του. Κινηματο-
 γραφομανία λοιπόν πάσχουν ή διακό-
 σιες αυτές άγνωστές μου και καθ' όλα
 τά άλλα συμπαθητικώτατες αναγνώ-
 στριές μου. Κινηματογραφομανία είνε
 δυνατόν να πάσχουν αόριον άλλες δια-
 κόσιες, κι' άλλες, κι' άλλες, ώσπου να
 μην μείνη ούτε μία άρρωτη άπ' την
 μοντέρνα αυτή επιδημία.

Μά πριν να μιλήσουμε γι' αυτήν δεν
 θάταν άσκοπο να θυσιάζαμε λίγες
 γραμμές σε μία σύντομη έκθεση των
 έκδηλώσεων και των συμπτωμάτων
 της άρρώστειας αυτής. Με τον τρόπο
 αυτό θα διευκολύναμε τάς μελλούσας
 κινηματογραφοπλήκτους στο να κά-
 νουν άμέσως κι' άσφαλώς την διάγνο-
 σή της άρρώστειας των και να σπεύ-
 δουν ή να προλάβουν τό κακό ή να
 μειώσουν τουλάχιστο κατά τό δυνατόν
 την επίδρασή του.

Ω, να αυτή ή κακία άρρώστεια έκ-
 δηλώνεται ένα ώραίο πρωί, ή καλλί-
 τερα ένα άνισρό απόγευμα ή βράδυ
 επιστρέφοντας άπ' τον κινηματογράφο.
 Στην αρχή είνε ένα ελαφρό σκίσημα
 της καρδιάς. «Ενα παράπονο, μία μι-
 κρή ζήλεια. Σας τυραννεί λιγάκι ίσαστε
 τό πρωί, δεν οās άφίνει να κοιμηθήτε
 ήσυχος και την άλλη μέρα τό παρά-
 πονο και ή μικροδλα ζήλεια δίνουν τη
 θέση τους στην φιλοδοξία και στην

φαντασία που άχαλίνωτη
 οās αναγκάζει να φτιάνεται
 του κόσμου τά ώραία σχέ-
 δια και όνειρα.

Απ' την στιγμή αυτή οι
 δυστυχείς κινηματογραφο-
 πλήκτοι ζούν χωρίς καμιά
 άλλη σκέψη μέσ' στο μυαλό
 τους παρά τον κινηματο-
 γράφο. Και τό «στούντιο»
 σαν μέγας μαγνήτης τους
 τραβά κοντά του. Κι' άρ-
 χίζει τότε ή πάλη ή ή κρίσις αν προ-
 τιμάτε. Τίποτε δεν μπορεί να τους συγ-
 κρατήση πιά. Τό κινηματογραφικό πε-
 ριοδικό έχει αντικαταστήση κάθε άλλο
 ανάγνωσμα, ή αϊθουσα του κινηματο-
 γράφου κάθε διασκέδαση. Τους βλέ-
 πετε να ξεφυλλίζουν της σελίδες των
 περιοδικών νευρικά, λαχταριστά, τους
 βλέπετε να παρακολουθούν την ταινία
 με πάθος, μ' ένα αδιάπτωτο ένδιαφέ-
 ρον. Τό πιο περίεργο άπ' όλα είνε πώς
 αναγνωρίζονται μεταξύ τους. Όπως σε
 κάθε άρρώστεια μπορεί ένας άρρω-
 στος να καταλάβη τον όμοιοπαθή του,
 έτσι κι' εδώ ό κινηματογραφοπλήκτος
 αναγνωρίζει με μία εξαιρετική διαί-
 σθησι τον όμοιοπαθή του. Σχετίζονται
 τότε, ανταλλάσσουν ιδέες, γνώσεις,
 γνώμες, σχέδια.

Όλων αυτών ό σκοπός είνε να παί-
 ξουν, να γίνουν «στάρι», να συγκινήσουν
 τά πλήθη, να δοξασθούν, νάχουν μέγα-
 ρα, λούσα, αυτοκίνητα και τό σπου-
 δαιότερο φήμη.

Και την πυρετώδη υπερδιέγερση
 που νοιώθουν έρχονται να τους την
 αψήσουν ή διάφορες μικροειδήσεις
 των κινηματογραφικών αυτών περιοδι-
 κών. Η τάδε... ήταν — πριν γίνει
 «στάρι» — μία φτωχούλα μοδιστρούλα
 που έπαιρνε 20 δραχμές ήμερομίσθιο.
 Σήμερα κερδίζει 10.000 δολάρια την
 ήμερα, την ώρα, τό λεπτό.

Κι' αυτό είνε τό τελευταίο κύτμημα.
 Μοδιστρούλες, δακτυλογράφοι, έργά-
 τιδες, υπηρέτριες, μαγειρίσες, πλύ-
 στρες, κατελλοϋδες και, και, βρί-
 σκουν πώς δεν μπορούν να εοφλήσουν
 με τη ζωή δουλεύοντας τό ήσυχο και
 άνισρό επαγγέλμά τους. Μπροστά
 τους εαυοίγεται ένας Νταβάρ από
 χρυσό. Δεν θέλουν και πολλά. Ένα
 βήμα σπάνει. Άς δοκιμάσουν. Άλλω-
 στε τί έχουν να χάσουν.

Κι' έτσι τά μικρούλα κεφαλάκια
 τους φουσκώνουν. Μία κόλλα χαρτιού
 και λίγο μελάνι. Νά τό πρώτο διάβη-
 μά τους. «Θέλω κύριε να παίξω στον
 κινηματογράφο. Πήτε μου τί πρέπει να
 κάνω. »

Θά οās τό πούμε λοιπόν. Θά οās
 πούμε και τά καλά και τά κακά, κι'
 ύστερα θάμιασαν περίεργοι να έρσα-
 με αν θα θέλατε ακόμα να «παίξετε
 στον κινηματογράφο».

Regis Niklas

Η ΜΑΝΑ ΤΟΥ ΗΡΩΑ

+ Θάνου Δογάνη

Μιά χονφτίτσα πετοί και κόκκαλα, ένα κοινοτάκι την είχαν καταγίνει πεινά τα βάσανα τη θειά-Καλλιόπια. Ζαρωμένη στο κατόφι της μυαλονόπορας, κρυφοντάρζε ανάμεσα από τα κάγκελα του μυαλονότου τους χωριότες στο πιασμένο πεζοδόμο του αντικρινού καφε-νίου, που στριμωγμένοι ό ένας κοντά στον άλλο, είχαν καθυλκίσει της καρέκλες κι' άκουαν με προσοχή, κλείνοντας σε μισό χωνί την πάλη σμά στο αυτί, το γιατρό που διάβαζε την εφημερίδα.

Ναί... 'Ο 'Ελληνικός στρατός προχώρει νικητής. 'Από το χωριό δεν ήταν κενείς σκοπο- μένος ή λαβωμένοι. 'Εί' δόξα νάχη ο Θεός!

Η θειά-Καλλιόπια στενάθε άνακρινιστικά κι' ύστερα βύθισε τη ματιά της πέρα στον κάμ-πο. Ήταν ακόμα πρωί. Δέκα ή ώρα. Μιά γλυ- κιά 'Απριλιάτικη μέρα. 'Απαλή καταχνιά σκέ- παζε τον κάμπο. Σάλαγοι, βοδιών μοναχικά, κουκουλιών άσημόχρη, σκυλιών γαργίσματα και κάποιον κανένα θρηνητικό τραγούδι βοσκοπούλας ταίριαζαν μιά ποιητική συμφο- νία.

Μιά μοιριά, που ηφώνονταν πλάι στο μυα- λόν της θειά-Καλλιόπιας, άνοιγε ριγηλά στον ήλιο τα πρώτα τουφερά φυλλάρια της. Τα μοιμπούκια που δεν είχανε σκάσει ακόμα ταπειρίζαν ένα τρεμουλιαστό διαμαντάκι στην άκρη της μυτιούλας τους. 'Από κάτω έφτανε άόριστο ένα μελισσοδόχημα σαν κύμα άλα- γινης μελωδίας...

Η θειά-Καλλιόπια διηγήθηκε τα νεύτα της, όταν μόχταγε γεμάτη ζωή και δροσιά σ' εκείνο τον κάμπο που σκεπάζει η πρωινή κατα- χνιά. 'Εκεί πέρα, κάτω στο ποτάμι κοντά ά- κωνσε τα πρώτα έρωτικά λόγια από ένα ξανθό παλληκάρι κι' ένοιωσε μιά προδόνωση άνα- τολία να περνά από κορμί της. Παντρεύτη- κε. Και ήταν τόσο ήσυχα στη χαρά της... Μά δεν πρόκοψε. Χίρπεψε μικρή. Τι φαρμάκι, Θεέ μου, ποτίστηκε! Και ήθελε να σταλάξει κά- ποια γλίσκα στη σκοτεινιά της ο γυνός της ο μοναχικός. 'Αθήναι, όλα τα ξεχωρίζουν σαν τον καμάρον τον κυταρισσόκομο, ξεχωρο- μεσα στους άλλους άντρες. Πώς άνηξε στα υαωαμένα χείλη της το χαμόγελο, όταν η ματιά του την άγκάλιαζε με μιάν άλλοιότιχη δουή στοργή! Μά της τον πήρε κι' αυτόν ή τελε- νταία έκστρατεία. Τόσους μήνες τώρα πολεμώ- σε έφειδος άνθιπολογαγός στην πρώτη γραμ- μή. Η άθήναι είνε πως έπαυσε ταχτικά γοαμ- μάτω του. Βέβαια... Νά, δυο μέρες πάνε μόν- αχα που πήρε το τελευταίο. Ήτανε καλά, πήρε το δέμα που τοίστεται και την εύχαιροτο- σε. Σε λίγες μέρες το σύνταγμα του θα κατέ- θαινε έφεδρεία στη δεύτερη γραμμή. 'Ως που νάρη ή σειρά του να ξανατάη στην πρώτη, μπορούσε νάχη κλείσει και ή είσήνη... Στην τελευταία σκέψη ή καρδιά της φτωχής μάνας φτεροόγισε. 'Ο! θα τον ξαναβή λοιπόν! Θα τον άγκαλιάσουν τα ξυλασμένα χέρια της. Θα νοιώση με λαχτάρα στα στήθεα της τον δγκο του σφιχτοδεμένου κορμού του, που θα της δώσει παινούργια ζωή. Θα ξεφαντώσει το σάτι στο άφανο γέλιο του και θα τριχοβόλψουν τα σκαλιά στα δάματά του. Ή κάμαρες θα γεμίσουν κι' ο κόσμος όλος θα γεμίση, που τό- σον καιρό της φαίνεται άδειος. Με τι μπορούσε να μετρήσει μιά τέτοια εύτυχία.

Ο γιατρός είχε τελείνει το διάβασμα της ε- φημερίδας. Κάποιος χωριάτης άρχισε τώρα να δηγιέται την κακή τύχη ένού συμπολιεμιστή του στον πόλεμο του 97. Γλίτωσε σ' όλες της μά- χες και τον βρήκε ή τελευταία σφαίρα, έτσι τυ- χας περνώντας. Δυο λεπτά προτού σημάνουν ή σάλπιγγες άναχωρή.

—'Ακούτε, έλεγε, πώς τα φέρνει και τα ται- ριάζει ο διάβολος καμιά φορά;

'Ενα σήκωρο έδρασε το κορμί της, και ή έρημη μάνα ξάρωσε σήροζα στην πόρτα. 'Αν ήταν τρόπος να κολλήση, να λιώσει εκείδι στην κόχη. Νά... Έτσι τα ταίριαζε καμιά

φορά ο διάβολος. Κι' αυτή ούτε το είχε συνλο- γιστή... 'Αχ! Τι ζητούσε στη μυαλονόπορα ν' άκούση την ιστορία αυτού του παληάνθρω- που; Ναί... δυο λεπτά προτού σημάνουν ή σάλπιγγες άναχωρή... Και το σύνταγμα του γιου της που ήθελε κάποιες ήμέρες ακόμα για να κατεβή στην έφεδρεία από την πρώτη γραμ- μή; Μά όχι! 'Οχι! Το μοναχικό της τάχα θα ξεχώριζε ή σφαίρα μέσα σε τόσο κόσμο; 'Αχ! Τι λέει! Κανείς! Κανείς να μην πάθη! Και οι άλλοι μανούλες έχουν και γυνάκες και μοιρά παιδιά. Κανείς να μην πάθη. Θεέ μου! 'Εσάλε- ψε το χέρι της να σταυροκοπηθή, μα κάτι άλλο την έκανε να σταματήσει. Στο καρενείο αντίκριν ο ταχυδρόμος πλησίασε τον κοινιάδο της και τοίδωνε ένα τηλεγράφημα. Ή καρδιά της φτε- ροόγισε. 'Εκείνος το άνοξε διαστικά. Το πρόσωπό του κέρωσε, τα χείλη του πάνιασαν. Οι χωριάτες τόν τριγύρισαν.

—Τι τρέχει; 'Ο Σταύρος... ρωτούσαν. Κα- νά-δυό χύτταξαν πρὸς το μυαλόν σά να η- άναζητούσαν ανάμεσα από τα κάγκελα.

'Ο Σταύρος, εΐπαν... ο γυνός της... Μά δεν είνε δυνατό. Δυο μέρες πάνε που είχε γοαί- μα του. Ναί, μά ο άλλος που δυο λεπτά πριν από την άναχωρή... Μιά φλόγα ανέβηκε στα στήθεα της. Τα κόμια της λήθηκαν. Νά την έμισεσε τάχα τόσο ο Θεός; 'Α! δε μπορεί... Θα παράκονσε. 'Αποστολήστη κι' άτολημ ν' άνακρήση την άλήθεια, άγωνίζονταν να πιστή από μιάν έλπίδα, που και ή ίδια το καταλάβαινε πως ήταν ψεύτικη. 'Ετσι σαν τον πνιγμένο που τον πήρε πεινά του ποταμού το ρέμα κι' άπλώνει το χέρι του σε κάποιο γνωστό χροταράκι στον δγκο. Θα παράκονσε... δεν εΐπαν για το Σταύρο της. Και για να μη χάση την έλπίδα που με το στανό φούντωνε εντός της, μένοντας εκεί στην κόχη κι' άκούοντας ίσως ξεκάθαρα πεινά κάτι πολύ τρομερό, στή- ριξε της παλάμες της στο πάτωμα και πσιω- σέρονταν μέσα προς την είσοδο. Το σαγόνι της είχε κρεμαστή παρόλτο και τα μάτια άα- νητούσαν φρικαλέα. 'Ενας αίφρονας ξαφνικά στοργιόγισε βίαια μέσα στον κρανιακό της δόλο και άτόμεινε προήματα στην είσοδο. 'Ετσι σαν σε δνειρο άκουσε τα βαριά βήματα του κοινιάδου της, που άνέβαινε τη σκάλα...

Ήταν άμέτρητη ή σφοδρά, που χτύπησε τη φτωχή τη γυναικία. Δυό-τρεις ήμέρες έμενε ά- κτηρητή σαν σε βήθος, με τα μάτια γυάλινα και το στόμα άνοιχτό. Μονάχα πότε-πότε έφανε δεξιά ή άριστερά το κεφάλι και το στήριζε στην ξυλασμένη παλάμη της. Τίποτ' άλλο. 'Ούτε κλάμμα, ούτε θόρη. Σιγά-σιγά όμως δσο πε- νούσε ή πρώτη κατάτληξη και συνέζονταν κάτω κι' ένοιωθε εκείνο το βαθύ και ήπιολο σφάξιμο του πόνου, άρχισε το κλάμμα το παρό και το μοιρολόι του σαραγμού:

«'Αχούνη! Πού να τον πώ τον πόνο μου, τι- κροέ μου γυνέ! Ποιό πλάι να πάρο σκούζοντα, σε ποιά βονά ή τρώμαση ν' άνέβω να βάζω εκείδε μιά φωνή νάφωσά τον καϊμό μου που με βαρύνει; Θα βουχίζοντε γύρω σεματες και κορφοβούνια και στήτση θα πνάζουν τα δεν- τρούλια των άνθό τους. Πού να τον πώ τον πόνο μου, άμοιρη γυνέ! Να τον σφράξω μέσα στην καρδιά; Μά θέριμε σαν τα βονά και γι- γαντώδη».

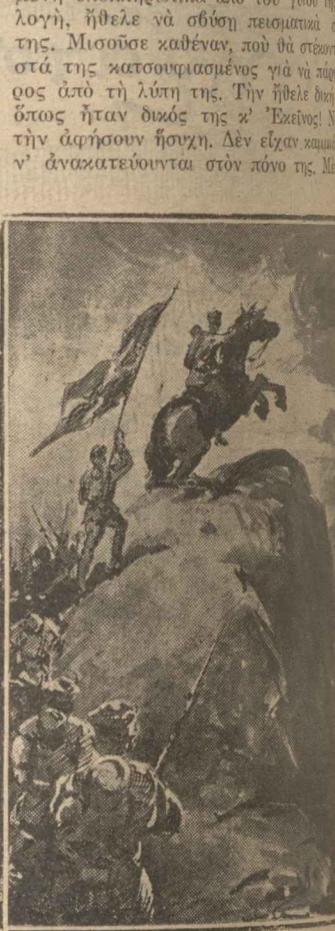
Και φροντίζοντας από τα ίδια της τα πυ- κούλογα όλο και πεύο πολύ, έσκολούθησε:

«Σάν έρημ καλαμιά σε θερισμένο κάμπο με παρότρες. Ταχεία δάφνην μπόρες καυές και ξεροβόρια και δροιάσια. Ταχεία θα κατεβή ο βορσας από τα πλάγια με σουρατά και γυγι- νά κι' αλάλητά! Ταχεία θα σκεπτή ο Νοτιάς τοελλός και θα χορήγη γύρω στην έρημ κα- λαμιά. 'Αχούνη! Γυνέ, πικροέ μου γυνέ! Πώς με παρότρες σαν έρημ καλαμιά σε θερισμένο κάμπο;»

Τούτο το παρολήρημα κάποτε κράτιαε όλη

τη νύχτα. Για μιά στιγμή βύθζε σε μιάν κά- κωση, μιά άμέσως πετώνταν έξω από το κά- νον. Και τότε, ξεκοφαστη θαρούς, ξαναήε- διωταν μανικά. 'Αλλοτε πάλι, άνακρή- από το θόρη και το σπαρτάκι, κι' έτα- κωμένη κύτως, άνοιγε κοιόβια με το πο- μένο γυνά της. Και τόσο υποβόλυναν πο- φορά, που του μιλούσε σά να τον έρω- της ζωντανό. Τον μάλλον για το κακό της έκανε, μιά γλήγορα μετανοούστας, την έ- χέρι να του χαϊδεύη τάχα το μέτωπο κι' σάλευε στο κενό καμπαριασμένη την έρημ παλάμη.

Δέν ήθελε ν' άκούη από κανέναν λόγον γορητικά. Ούτε συγγενή, ούτε φίλο. Τη μέ- μένη δολοφονική από το γυνά της η- λογή, ήθελε να σβήση πεισματικά την έ- της. Μισούσε καθέναν, που θα στανόταν στα της κατωκασιμένες νά να πάθη πο- ρος από τη λύπη της. Την ήθελε θανά- όπως ήταν δικός της κι' 'Εκείνος. Την ή- άφηνον ήσυχη. Δέν είχαν καμιά δου- ν' άνακατεύονταν στον πόνο της. Με

Στεκόταν φροβερὸ και μέγα το ήρωα γιου της...

τόν κοινιάδο της έκοψε κάθε στιγμή.

Σάν πέσαν κάποιες ήμέρες, έφανε την πόλη ή εφημερίδες με της προέ- την τρομερή μάχη, όπου σκοτώθηκε ο πρὸς. Είχε πολεμήσει σά θηριο. Τον έβλεπε τον ήρώον. Διγενή 'Αχρία, γυνή με μιά στρατιώτες έκείδους τη μάχη στην κορ- ση στιγμή, που νάντηνε να σπάζη ή έρη- Ξη, και έτσι έσωσε την 'Ελλάδα.

Η χαροκαμένη μητέρα δεν ήθελε άκού- άκούση. 'Εκείνη ένοιωθε μονάρα την έρη- βον παιδιού της το στερεό. Πιανό έλε- εφημερίδες έσκολούθησαν να γορη- οα με την ήμέρα στήλες άλά- δημοσιεύοντας πάντα και πσιω- γιες λεπτομέρειες για το άσπασμα θονια του Σταύρου, που οι άξιοιστοι ρακότηριζαν ός το ήρωώτερο έρωτικό πολέμου. Μερικές δημοσιεύσεις και πσιω- τον δλοσέλιδο με δάφνες δλόγρια και πσιω- 'Αλλες του άφείρονταν ποιήματα. Η ά- άρχισε πεινά να τα σπνρήξη και ήρωα- 'Αλλες του άφείρονταν ποιήματα. Η ά- άρχισε πεινά να τα σπνρήξη και ήρωα-

άκούη σά με κάποια εύχαισισση. Ο πσιω- μαλάκωνε και άρχισε πότε-πότε να πσιω- τη μυαλονόπορα, να κοινοβούστας πσιω- χη και ν' άκούη το γιατρό, που διαβό- του συμπολιτή τους τον ήρωα. Κάποιος εφημερίδες έκανε την πρόταση να πσιω- άνδριάντα.

Και λίγο-λίγο ένα άλλο αίσθημα άφανε- χόνετα ήπιολα στην ψυχή της. Κιαν έ- υπήφανε. Τόσοι και τόσοι να μισού- της! 'Α! έφτασε τούτομ τα πσιω- ρατα του κόσμου, όπου πσιω- άφανε

διαβάζουν εφημερίδα! Και του στένουν και ά- γαλμα! 'Ο! μα αυτό ήταν κάτι άλλο!

'Ετσι κάθε πρωί, την ώρα που θα διαβάζον- ταν ή εφημερίδα στο καφενείο, σημάζονταν στην κοχίτσα της ν' άκούση. Και πόσο της κα- κοφαίνονταν αν έγραφαν λίγα! Κάποτε μάλι- στα της ήθελε να ρωτήσει: 'Τόσα λίγα γράφου- νε, σήμερα, γιατί; και το Σταύρο; Κρατή- θηκε και ντροπασμένη για την άπαθεία της, έκανε, μιά γλήγορα μετανοούστας, την έ- χέρι να του χαϊδεύη τάχα το μέτωπο κι' σάλευε στο κενό καμπαριασμένη την έρημ παλάμη.

Τόσο γλήγορα σε έβγαζε ή κακούργα; Ήταν ή αντίδραση που ήφανε το μητρικό αϊ- σθημα, πολεμώντας το άλλο αίσθημα...

Εκείνες της μέρες πήρε ένα τηλεγράφημα κι' από τόν ύπουρο των Στρατιωτικών. Τη συγγράσαν για την αυτοθυσία και τόν ήρωι- σμό του γιου της. Για τα μεγάλα αίσθηματά του γενικά, που εκείνη του είχε ποτίσει και την είχαριστούσε από μέρος της Πατρίδας σαν έπίσημος αντίπροσωπός της. 'Ενα άλλο τηλε- γράφημα μετά δυο μέρες από τόν προηγου- γό, της έλεγε τα ίδια άπάντων-κάτων. Ή καρδιά της χτύπησε. Λοιπόν κάποιο μέρος είχε ν' έκει- νη σ' αυτή τη μεγάλη υπόθεση. 'Αρχισε και ή ίδια να το πιστεύη πως τον είχε ποτίσει τα με- γάλα αίσθηματά και της άνώτερες ιδέες, που έφανε άφορη ή σώση την 'Ελλάδα. 'Ωστε δεν ήταν μιά τυχαία γυναικία... 'Ωστόσο, σάν τραβίωταν μέσα στην κίμαρα την άδεια, που κάποιες ήμέρες πριν σάν πήρε το τελευταίο του γράμμα, είχε ελπίσει πως θα ξαναγέμυζε από ζέον, άρχισε πάλι το θόρη και το μοιρο- λάι του σπαρτάκι. Μά τώρα πεινά έξεραιό- μεσα της κάτι πολύ τρομερό: 'Ενοιωθε πως όλα τούτα τα έκανε σάν ένα τυπικό καθήκον προς το πεθονόμο παιδί της. Πώς έβιαζε κά- πος το κλάμμα της. Φοβήθηκε. Συναίνονταν τόν έαυτό της. 'Αγωνίζονταν με κάθε τρόπο να κολλήση ξανά στον πόνο της και να σβήση, να λιώση σάν το κερί στη φλόγα του. Για να το καταφέρη δέρονταν, ξεροζώνε τα μαλλιά της, έφανε στη φαντασία της την διη του γιου της, μιά τίποτα. Σ' όλα τούτα έβρισκε και το προσποτικό, το θεατρικό. 'Αν είχε ψυ- χή μάνας, που πονούσε πραγματικά, άπότε- ριζε πεινάει από την πρώτη στιγμή. Να! Να! Κι' έχι να κιάβεται να πιστεύη της εφημερίδες και τα τηλεγραφήματα. Τι μπορούσαν να νού- σουν όλοι αυτοί τον καϊμό μιάς μάνας, που έ- χασε το παιδί της; Το μοναχικό παιδί της! 'Αχ! τί σναμένη που ήταν! 'Ενας δλόκληρος κόσμος, ο κόσμος της, χάθηκε κι' εκείνη παρη- γοριώταν και χαιρόταν με τους θύονους τόν ε- φημερίδων και με τα τηλεγραφήματα τόν έα- σμουν...

Το μητρικό αίσθημα πάλεινε να κυ- ριαρχή, μά υποχωρούσε πάλι σιγά-σιγά, δι- νοντας τόπο σ' άλλα αίσθηματά. Τέλος της έ- στείλαν και το παρόσημο του πολεμικού σταν- ρού και το δελτάμα κι' ένα εγκώμιο για τα ή- ρωικά της αίσθηματά, που τα ποτίσε και στο παιδί της. Αυτό ήταν!

Η φτωχή γυναικία τα πίστεψε όλα τούτα. Κι' όπως ταίριαζε σε μιάν ήρωίνα, καθώς πεινά φανταζόνταν τον έαυτόν της, άρχισε να φρένε- ται με γενναϊότητα τόσο άντιπαθητική για τη φτώχη της! Μιλούσε στον κόσμο για τα κατο- ρθήματα του παιδιού της κι' άπτευτη ψυχρα- μία, άναμωσάωντας όλα τα λόγια τόν εφημερί- δων, που δεν είχαν σταματήσει να γράφουν. Παράστανε πως ο γυνός της όμοιωσε άκρά- τητος και φροβερός, και πως υποχωρούσαν οι έχθροι. Και τόσο την παρόσεγε πολλές φορές ο ένδοσιασμός της, που έσποισε στα γέλια με την τρομαρά τάχα τόν έχθρον.

—Σά λαοί έφταναν οι κακούριοι μιν τοδς προτάση το θηριο! Χά! χά! χά! χά!

'Ολοι έκείνοι, που μαζεύονταν στο σπίτι για παρηγορία, την έβλεπαν παραξενεμένους. Η ά- παθεία της τόν πάγανε και δεν έβρεσαν πώς να φρεσίν; Νά κλάφουν, ή να γελούν; 'Ω- ρες και ώρες τοδς κρατούσε να τοδς έξηγή- την ήθηλ άξία του παρόσημου και να τοδς δεί- χη το δελτάμα και τα τηλεγραφήματα τόν έ- πσιωμο.

Οι ποιοι χωριάτες κρυφοκίτταζαν και χα- μαιλούσαν. Ή μέτρια έσκολούθησε της ίστο- ρίες της:

—Θά τοδς στήσουν εκεί ψηλά στα σύνορα, στην κορφή ένού βουνού, το άγαλμα τόν πέντε μέτρα ψηλό, έλεγε.

Και για μιά στιγμή, φανταζόνταν αυτό τόν άνδριάντα με δάφρο το βονό να περνούν άπάντο από το μέτωπό του κνηγνιμένα από το

βοηθά τα σύγνεφα και να τόν ζωντανεύουν με της φευγαλέας σάες τους. Τα μάτια της δνει- ροταρμένα μισόκλειναν για να κρατήσουν την όπτασία.

Κάποια μέρα, που δηγιώταν της ιστορίας αυτές, ένας χωριάτης, που την άκουε κι' άνοι- χτό στόμα από κατάτληξη, της εΐπε θυμωμένα: —'Ε! κινά-Καλλιόπια! Το παιδί σου έχα- σες και δε ντρέπεσαι να κάθεται να λές παρα- μύθια;

Εκείνη πάγωσε. Παραμύθια! Λοιπόν αυτός ο παληόκοσμος δεν καταλάβαινε τί άξίζαν όλα τούτα; Δεν άκουσε της εφημερίδες που χαλούν τόν κόσμο με το κατόρθωμα του γιου της που έσωσε την 'Ελλάδα; Τόσο άναστήτοι ήταν που να μη νοιόθουν μιά τέτοια μεγάλη θυσία; Τα λόγια αυτού τού χωριάτη, πολύ προσβλη- τικά γι' αυτή σά μάνα, που τη χαρακτήριζαν ά- ναστήτη κι' άπνη, έφανε ίσα-ίσα το αντίθετο άποτέλεσμα: Δέν ξυπνήσαν εντός της το μητρ- ικό πόνο. Η ψυχή της όφθόνονταν σε μιά άμω- να κατά της προσβολής όλων έκείνων τόν ό- ραίων ειδώλων που είχε πλάσει ή άρροστημέ- νη φαντασία της, ξαναμμένη από τοδς θύονους τόν εφημερίδων, από τα τηλεγραφήματα, τα παρόσημα, τα δελτάματα. Και σε μιά στιγμή.

† ΘΑΝΟΣ ΔΟΓΑΝΗΣ

Η 'Εβδόμας' συμπεριέχει ειδικά στο πένθος για τον άδικο χαμό του έκλεκτού συνεργάτου της, του άγαπητού φίλου, του γενναίου στρατιώτου, του άγνού πατριώτου Θάνου Δογάνη. Είχε πολλές φορές την τιμή να δημοσιεύη πρωτότυπα διηγή- ματά του και χαριτωμένα στρατιωτικά ερ- θυμογραφήματα με το ψευδώνυμο Δόγγης 'Αρβύλας. Δημοσίευσε σήμερα το τελευ- ταίο—άλλοίμονο!—άποστοληματικό αυτό διήγημα που ο πολιτικάντης κερδός είχε γράψει πρό τινος για την 'Εβδόμαδα'.

—Καλά έκαμε, εΐπε, και σκοτώθηκε, γιατί δοξάστηκε!

'Αμέσως όμως νοιόθοντας και ή ίδια πόσο βαρύς ήταν ο λόγος της, έσπασε σ' ένα πνι- μένο, συνεχόμενο κλάμμα κι' άναφύλητό...

Η θειά-Καλλιόπια από την ήμέρα εκείνη έβλεπε πως έπρεπε να σταθή ποιοτικός της δόξας που τύλιξε το γυνά της και την ίδια. 'Ε- πρεπε ακόμα να δώσει σ' αυτό τόν παρηγόσιο να νοιώση αυτή τη σπνδαία υπόθεση, πως κι' εκείνη την ένοιωθε.

Κάθε Κυριακή πγαίνοντας στην 'Εκκλησία, κρεμόσνε στα στήθεα της το παρόσημο και καμάρονε. 'Ολοι την έαύτταν με ειρωνικό και φτονερό χαμόγελο και μοιρολούσαν μετα- ξέ τους. Βγαίνοντας από την 'Εκκλησία, πσι- σίσε καμιά παρσα έπιτήδες για να τη ρωτή- σουν τί ήταν εκείνο το άσημειωτο στανόβια κι με της δαφνούλες δλόγρια πσιω- κείσσει στο στήθος της. Μά κανείς δεν τη ρωτούσε. Άπρε την πλήγανε κατακάρη. Τι γαϊδουριά! Μπορεί και να τη ζηλοφονώσουν. Βέβαια τη ζηλοφονώσουν. Μά δεν καταλάβαιναν πως οι ίδιοι ο ίδιοι, το χωριό δλόκληρο, ή 'Ελλάδα ακόμα έφανε νάνε περήφανοι για τέτοια ή- ρωα; 'Ετσι δεν τόλγαν ή εφημερίδες; Τι φτο- νεροί άνθρωποι! 'Αχ! καμιά που δε βαστούσαν τα πόδια της ζωστή τζόματα, κι' ός ήταν και γυναικία, να πάη στο μέτωπο να συνεχίση τη δοξασμένη ιστορία του παιδιού της μαζί με τα παλληκάρια του. Μονάχα κι' αυτούς μπορού- σε να συνεννοηθή, μονάχα αυτοί θα την κατα- λάβαιναν.

Σιγά-σιγά τη χτύπησε κάτι σά μανία κατα- διάξεως. Της γάβονταν πόδες όλα τα μάτια κα- λούσαν.

φόνωνταν άπάντο της με φτόνο. 'Ολα τα χείλη τάβλεπε μισανοιγμένα κι' έτοιμα να σταλάζουν το φαρμάκι τους. 'Αν έβλεπε τόν άνθρωπο να κρυφομυλόν, θαρούσε πως κακογλώ- σσαν τη δόξα του γιου της. 'Οταν βρίσκον- ταν μονάχη, φανταζόνταν ξαφνικά πως την έ- πείραζε κάποιος. Τα νεύρα της άμέσως κού- ναν κι' άρχιζε να βόρλη, κλονώντας μιά διάφορες χειρονιές. 'Αλλοτε φανταζόνταν πως έφτα- νε τάχα από το μέτωπο κάποιος άξιωματικός, συμπολιεμιστής του γιου της. Μάγευε όλους τούς χωριάτες στη μικρή πλατεία, τούς έβγαζε λόγο και τούς μιλούσε για τα άφταστα άντρα- γαθήματα του ήρωικού συμπολιτή τους. Με λόγια ήρερά και χιπητά τόν έπλεξε το εγκώ- μιο. Τόν παρόσταν σε λιοντάρι, όταν νάνεζε- ται δοθόζατο από το δεινό. Σάν άπι θαρόβατο, που παίξει τα χαλινάρια και χόνετα άνεμωπο- δο, Σάν κεραινό, όταν ξεφειγνή από τα χέρια ένούς δονόμενου θιού! Σά αίφροντα, σά μισο- ρα. 'Απανετες άνατριχίλες περνούσαν το κορμί της.

—Τ' άκούτε, τ' άκούτε παληάνθρωποι; φώ- νιζε χειρονιώντας νευρικά.

Ο τρομερός συμπολιεμιστής του γιου της με το μπροντζίνο μέτωπο, έφανε κατόπ την όμυλία στη μάνα του ήρωα. Της έλεγε κι' αυτήνης το εγκώμιο κι' έλεγε στους συναμέ- νους χωριάτες να την προσκυνούν σαν άγια.

Ωρες δλόκληρες βυθίζονταν σ' αυτή την ψεύτικη εύτυχία. Και τόσο την παρόσεγε ο οίστρος και ζώλιζε το φτωγό της το μυαλό, που θαρούσε πως όλα τούτα τάβλεπε στην πειά άδη πραγματικότητα. Άκουε τα θρονε- ρά λόγια του σιδερόφραχτου πολεμιστή, έβλε- πε το λιοκαμένο πρόσωπό του με τα λιομαρα μάτια, που τίναζαν άστρατες κάτω από τα δασεία φρόδια του. Κι' ακόμα έβλεπε τούς χω- ριανούς να προσκύνουν από τη ζήλεια τους.

Λίγο-λίγο άπομονώθηκε τέλεια από τόν κό- σμο. 'Ενα πλήθος φανταστικοί έχθροι την τρι- γύριζαν κι' ήταν υποχρεωμένη να δρίσκειται σ' άδικοπο πόλεμο μαζί τους. 'Αχ! Τι κακούργος κόσμος! Άκούς να μην πσιώνουν καθόλου κου- βέντα για το άγαλμα; Μά αυτοί είνε λιανοί αν- τόχαν μπροστά τους να το έβουν πέτρες και λίσπες οι κακούργοι! 'Ο ύπνος της σναχνοό- βωνταν. 'Αρχισε να την πειράζει και πρετός...

Πολλές φορές έβλεπε στον ύπνο της πως κάποιος της άραζε το παρόσημο από τα στή- θεια και το πετούσε κάτω.

Μιά νύχτα παροήροσε ως το πρωί. Πότε για το άγαλμα μιλούσε, πότε για τα παρόσημα, πότε μάλωνε τούς φανταστικούς έχθρους της και στήγγιζε. Κατά το πρωί την πήρε ο ύπνος και τότε είδε ένα τρομερό όνειρο. Είδη πως βρέθηκε στα σύνορα κι' ανέβηκε στην κορφή του βουνού, όπου στέκονταν φροβερὸ και μέγα το άγαλμα του γιου της. 'Ενα άρητισμένο άπ' άπ' άστραφτερό ήμισιο, που στανό- ραν σά πσινα και τίναζε σάν άκρο το κορμί. Στά στήνα και στην καλιά διακλαδώνονταν φουκαμμένες από θυμό ή φλέβες. 'Εκείνος κα- βάλα έσκυβε πικρό στο κορμί. Με τ' άπτεση χέρι βαστούσε τα χαλινάρια, έφύ τινάζε το δελ- τικό, μισοτεμπετώντας πσιω το πρόσωπο να νά παρανά τάχα το στρατό τον άπολόνουσε. Κατόπ το έχασε άδυσσάλεως φρεμός και πειρα μακριά κρατούσε ή έχθρη χώρα. Μισό- σπας αλάλαγας ηφώνονταν από ένα πλήθος άλλόφρενο στρατιωτών που έζυλκωναν, έπι- κραυγάζοντας το μαρμαρωμένο ήμισο καβά- λου. Σαφνικά σναχόθηκε ένας άνεμωτόρβλος κι' άγριο ρεκασιό και τότε άγαλμα, βονό, στρατός βούλιαξαν σε πηχό σκοτάδι. Μαζί άρχισε ν' ήτοιμάθη και να θρονά έτσι που το βονό σείονταν κι' έκοιρε από τη σία. Σε κάθε άστραφή, σά να στανόνταν και κάτε- ραν ξανά τεράστιες φρεσάρες φανόνταν για μιά στιγμή και χανόνταν το άγαλμα. Κ' έ- τσι θαρούς ζωντάνευσ κι' έβιασε να πνάζη κι' έκείνο τούς κεραιούς του πέρα προς την έχθρη χώρα. Κρόος ιδρώτας έλυνε το κορ- μί της έρημης μάνας. Ή πνοή της κομμάσε στα στήθεα κι' άνάσανε με πολλή δυσκολία.

Η βροντής άκολούθησαν ή μιά την άλλη, το βονό τσαντάζονταν συθέμειο κι' ένα κάλεμα στανόγειον χοχλάσε δλόγρια. Η άρροστη π- νάγχε από το κρεβάτι της. Η βροντές έα- κολούθησαν και τώρα που έζύντησε, γιατί στο πλαινό μαγαζί κανά δυο εγγάτες έστύλγαν και θρονόσαν στο πλακόστρωτο οόλους τριγ- κων. Στα μάτια της κρατούσαν άζαμα την έι- κόνα του μαρμαρωμένου καβαλλάρι, όπως την έξεκείαζε για μιά στιγμή ή άσπρη και ξανα- βούλιαζε στο σκοτάδι. 'Ωριμος προς το μυαλό

ΕΝΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΟΙ ΚΟΜΠΑΡΣΟΙ ΤΗΣ ΘΘΟΝΗΣ

Υψος πενήντα, μάτια γυαλιστερά όπου ξεχωρίζουν λάμψεις ανησυχίας, μάγουλα πλαδαρά και χλωμά—γιατί γνώρισαν από κοντά, πολλές φορές, την πείνα, λεπτά χείλη, κακοξυασμένα, μαλαμένα πρόσωπα, σάρκες που με τα πολύ ζωηρά χρώματά τους καλύπτουν την χλωμάδα που δίνει η νεανική υγεία—ένα χάδι με το κόκκινο και να υγεία για δυο δεκάδες—κοιμά πολύ λιγνά ή που κοιμούνται στο λίκνο, αυτοί είναι, οι κομπάρσοι της θόνης. Η ξεπεσμένες δάδες των επαγγελματιών του ντύνει, που ή μακροχρόνια άναμνη των τουρνέ, που ή γοργός σταθμός, ή διαμονή στα βρώμικα καμαρίνια με τα βρώμικα ρούχα του αέρα, την μολυσμένη ατμόσφαιρα των στενών παρασκήνιων δεν έκαναν να ξεπέσει η περιφάνειά των ως καμπαζόνι, ή καμπαζόνι παραλογές ελπίδες της όποιες παραφιλάντων το νοσοκομείο ή ή φτώχεια, οι κατέδρες, οι κακοτύχοι αποτελούν την ανυπόμονη και υποταγμένη συνολικά, νοητική ή τελετική των φονταζόντων που υπνωτίζει το φως των προβολών.

Στο Παρίσι, στο Βερολίνο, στο Χόλλυγουντ, περιμένουν με αγωνία, να προσληφθούν για να ζήσουν μερικές μέρες χωρίς ανησυχία. Είναι όμως πολύ: 3.000 στη Γερμανία, περισσότεροι από 4.000 στη Γαλλία και 30.000 στις Ηνωμένες Πολιτείες. Στο Χόλλυγουντ, έναντι των 18.000 ατόμων που είναι γραμμένα στα κατάστιχα του Κεντρικού Γραφείου Εργασίας, δεν γίνονται περισσότερες προσλήψεις από 700 ως 800 την ημέρα. Έτσι 6.000 γυναίκες που έχουν εγγραφη, υπολογίζουν ότι, μέσα σε έξι μήνες, μια μόνη κατώφωση να εργασθή πεντε μέρες την εβδομάδα, οκτώ, τέσσερις μέρες 21 τρεις μέρες, και ή υπόλοιπες μια-δυο μέρες την εβδομάδα και λιγότερο.

Τα στούντιο, μυστηριώδη μέρη, ναοί όπου το φως είναι θεός, δεν είναι εύκολο να τα πλησιάσει κανείς. Οι πιστοί συναθροίζονται έξω απ' της πόρτες τους, όποιος θέλει όμως δεν μπαίνει. Παρά τα θέλησμά του το επάγγελμα του ηθοποιού του κινηματογράφου είναι απ' τα πιο τυχερά. Η δόξα, οι τεράστιοι μισθοί που παίρνουν όρισμένοι αστερις, ή κολλοσιαία ρεζάλια που γίνεται γύρω απ' τους νέους αστερις, δεν πρέπει να ξεγελούν κανένα. Αν ξεγελάσουμε τους «οτάς», τα ήμερομίσθια είναι πολύ μικρά. Στην Αγγλία, λόγω χάριν, ο προϋπολογισμός της κατασκευής ενός φιλμ γίνεται κατ' αυτόν τον τρόπο: Κόστος 15.000 λίρες στερίλινς: μισθοί ηθοποιών 3.000 λίρες, έτοιμο το 20% του όλου ποσού και το υπόλοιπο το μεγαλύτερο μέρος πηγαίνει στους κυριότερους ηθοποιούς.

Αλλά τα ήμερομίσθια δεν αποζημιώνουν μίαν εύκολη εργασία, γιατί στο στούντιο εργάζονται υπό πολύ δυσκόλους συνθήκες. Πότε το προσωπικό απασχολείται λίγο, πότε απεναντίας, πρέπει να εργασθή δέκα ή δώδεκα ώρες την ημέρα, να ξενυχτά, ως της δυο ή της τρεις το πρωί να ξαναβρεθή την επομένη στο στούντιο από της έννια και να μην ξεκουράζεται την Κυριακή. Η χρησιμοποίησις της πάσας, το κόπυ, φωνάζοντας:

—Τόν είδατε; Τόν βλέπετε; Τόν ήρωα των ήρώων καθάλα στ' αλόγο του!

Τα βήματά της είχαν το αδέσπο της περπατησιάς του ήρωα, ή του ήρωα του ήρωα. Προχωρούσε σε συνεπαρμένη από το δράμα, που αντανακλούσε κάτι από την αγγίλη του στο πρόσωπό της.

—Νάτος! Αστράφτει και βροντάει, ίδιος Θεός του πολέμου, Νάτος!

Κ' έδειχνε με τα ξυλίσια δάχτυλά της κάτω ψηλά. Οι δυο εργάτες ξαπνισμένοι κάθισαν προς την κατεύθυνση που έδειχνε. Ύστερα μονομιούσαν κάτι μεταξύ τους και σταυροκοπήθηκαν.

ΘΑΝΟΣ ΛΟΓΓΑΝΗΣ

τεχνητό φως μπορούν να προκαλέσουν ασθένειες. Σύμφωνα με της πληροφορίες που δίνουν οι αντιπρόσωποι της γερμανικής δημοσπονδίας των καλλιτεχνών, η περίοδος μέσης δραστηριότητας ενός ηθοποιού δεν υπερβαίνει τα δέκα χρόνια, και μιάς ηθοποιού τα έξι χρόνια.

Αλλά τους κομπάρσους δεν τους ενδιαφέρουν αυτές ή συνθήκες! Ούτε τους νοιάζει για τη δόξα. Μερικοί από αυτούς πιθανόν να περάσαν πολύ κοντά απ' την επιτυχία. Πιστεύουν ότι θα μείνουν για πάντα ενδοξοί.

—Ο Άμπελ Γκάνς μου είχε υποσχεθή ένα ρόλο «γκρό-πλάν» στη νέα του παραγωγή.

—Δεν θα μου φαινόταν παράξενο αν ο Σέσιλ Μπουά ντε Μίλ με καλούσε καμιά μέρα.

—Γύρισες μαζί με τον Φρίτς Λάγκ που έζητησε τα προσόντα μου ως ηθοποιού.

Περιμένουν μάταια, διατηρούν όμως στην αγωνιώδη καρδιά τους λίγη περιφάνεια. Οι άλλοι, οι νέοι, θαυμάζονται με πλάνες ελπίδες. Οι περισσότεροι όμως διαβούν ένα βίον άσταδι.

Στο μπάρ, περιμένοντας ένα άβελαιο άγκαζάρισμα, οι κομπάρσοι πίνουν μπύρα.

γιατί ξεσηκώσαν την κανονική εργασία. Έγκυρα καταλείπονται στο πρόγραμμα της ελάχιστης προσπάθειας. Η τύχη έγινε θεός των, και ποιοιζό και απογοητευτικό είδωλο στο οποίο επιτίσσονται ταπεινά. Αποτελούν μίαν ομάδα άπονη που ναι μεν μόνη ή επαγγελματική ανάγκη της ζωής.

Γίνονται ή χημεταλλεύσιμη λεία όρισμένων ρεζισέρ, μάνατζερ, διευθυντών μεταιχόν γραφείων που διηρούν εύκολα κέρδη γιατί ο κανονισμός της εργασίας των είναι ακόμα άοριστος.

Κατά γενικών κανόνων, στην περιφέρεια του Παρισιού, οι κομπάρσοι πρέπει να παίρνουν κατ' ελάχιστον δύν 60 φράγκα την ημέρα, 75 φράγκα όταν είναι άναγκασμένοι να φορέσουν φράγκα ή τουλάχιστον έσπεριδος, και 80 φράγκα για να υποδυθούν μικρούς ολόγους. Δυστυχώς οι διευθυντές της «φριγκουρασιόν» κρατούν συχνά ένα μεγάλο ποσοστό σ' αυτά τα ήμερομίσθια, που μπορεί να φθάσει ως 50%, καθώς αποδεικνύει ή έρευνα που δημοσίευσε το Διεθνές Γραφείο Εργασίας.

Στο Βερολίνο, το ελάχιστο ήμερομίσθιο είναι 10 μάρκα, 15—30 μάρκα αν πρέπει να ντυθούν για έσπεριδος οι κομπάρσοι. Αυτοί όμως είναι υποχρεωμένοι να μεταβούν με δικά τους έξοδα στα στούντιο που είναι συνήθως, πολύ

μακριά απ' την πόλη.

Η ευκαιρία όμως είναι πάντως ορισμένο καρό, μένον χωρίς να συνανθροίζονται σε μερικά κέντρα όπου νουν την άριστη ενός ρεζισέρ. Στο Παρίσι ζεύονται στα καφενεία του μετροπόλ στοπλ στο Βερολίνο, ή έσπεριδος ναν μια προσπάθεια, για να αρνηθούν Χρηματιστήριο των Κομπάρσων. Τα παρατηρήσαν μια κατοικία με μεγάλες αίθουσες, άνοικτες, το απόγευμα απ' της 7.

Οι θαμώνες έχουν αναγνωστήριο, με ρόδες και περιοδικά, μια καντίνα όπου να πουν ένα φλιτζάν καφέ για 10 πένες, και ένα ποτήρι μπύρα μ' ένα λουλούδι οράντα πρένιες. Τα ντυνάνια πάντα σύμφωνα με την τελευταία μόδα, με λευκές τουαλέτες, παρκαλόνι—μ' όλο που σπρώχνει κάθε τόσο τα ματάκια της στον οθονό, μ' όλο που κάνει την άδεια περισσότερο, ή μ' όλο που ναι την υποφέρει! Τελείωσε! Είναι χειρότερη απ' της πιο τρεμμένης άκοιμη!...

Ζυσσέλ.—Μποζύ! Σεχνάς ότι έχω μίαν αδερφή;

Μποζύ.—Ε, και μ' αυτό; Κι' εγώ έχω αδερφή.

Άλλερε.—Όλοι μας έχουμε αδερφές. Φανσουά.—Κι' είναι, όλες τους, χαριτωμένες. Έξυπνα, φρονικά, ότι ο Μποζύ της ξαίρει!

Μποζύ.—Μιλώ για της άλλες, για το σωρό. Μά, έλατε τώρα, στα σοβαρά, τί θα σκεφτείτε το ενδιαφέρον στα διπλά αυτά; Είναι όλες τους αδέλφες και άκοιμες.

Φανσουά.—Όχι-δύ. Μερικές είναι δειλά κατώτερες!

Μποζύ.—Όχι, πρώτον που δεν έχουν φορημασμένες γραμμές στο σώμα. Κι' όσο για το ήθος τους, συμβαίνει το ένα από το δύο: ή ή είναι κούτες σαν κουτάβια, ή ή είναι άναίδες σαν... και γώ δεν ξέρω τί! Μέσος δρος δέ χοράει...

Κοντέ.—Σου ζήτη συγγνώμη. Καμιά φορά είναι άρελεις και ταχαίνες. Αυτός είναι ο μέσος δρος. Και τότε είναι πραγματικά άριστοι γυμναστές!

Φανσουά.—Θά σάς πω κι' εγώ σε τί νομίζω πως είναι ωφέλιμα τα «κορίτσια»...

Κοντέ.—Στο να παντρεύονται για να γίνουν καλές γυναίκες και καλές μητέρες.

Φανσουά.—Όχι: τα κορίτσια, τα δεσποινίδια καθώς λέτε, μας χρησιμεύουν για... προγυμναστήρια... Μαθαίνουν μαζί τους πως να φροντίζουν και πως να φλερτάρουν, έτσι σ' άσπεία, με... άκατο πορτί που λέει ο λόγος, κι' έτσι, όταν φτάσει ο καιρός μας να τα βάλουμε με της αληθινές γυναίκες, της παντομένης, είμαστε εν τάξει! Καταλαβαίνετε τί θέλω να πω; Τα δεσποινίδια είναι σαν τα καυτημένα μικρογυμνάσια ενός λόχου. Μας προετοιμάζουν για τα μεγάλα γυμνάσια που πρόκειται να κάμουμε με της κοινές, και για της αμνηστίας μάχες που πρόκειται να συνάμουμε με της κοινές του κόσμου.

Μποζύ.—Θαμιάσαι! Μπράβο! Πολύ δημοφιλής τα είπες...

Φανσουά.—Ίδου πως κόνινο εγώ τα άδεια και καθενικά αυτά λουλούδια της εποχής θεατρικών ειδών. Όλα τα τραγουδιά μας, είναι ή πρώτη μας γέννηση προς της περπατησις, μια γέννηση πολύ καθώς πρέπει, έτσι, και πολύ χαριτωμένη, μια γέννηση όμως πάντως...

Άλλερε (στον Φανσουά).—Μ' άλλα λόγια, εσύ τα κορίτσια δεν τα υποφέρεις, του Μποζύ που δίνουν στα νεύρα, είναι πάλι μου τάδες, γλυκά μιστιά που φέρονται τρώμο! Βρίσκω πως δεν υπάρχει τίποτε πιο φοβερό, από αυτό το πλυσματάκι, το τόσο παράξενο, το τόσο άκατο, που είναι συγγενός άκατο και τετατόδες, μαζί άρελεις και κινικό,

Ο κ. Οικονόμου δεν έφεισε έξι δυνάμεις που για να παρουσιάσει το τόσο χαριτωμένο αυτό έργο όσο το δυνατόν άκατο.

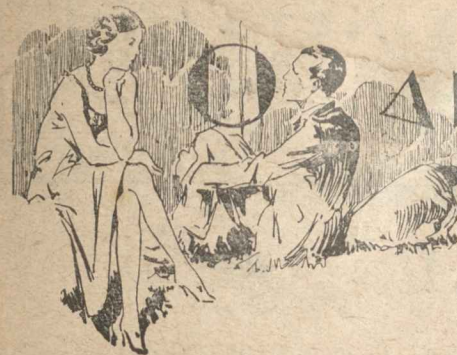
«ΑΘΑΝΑΤΗ ΑΘΗΝΑ»

Είναι ο τίτλος του έργου των κ. κ. Μ. Μπουφίδη, Κ. Βελμύρα και Δ. Εύαγγελου, όπου ή επόπτης έδωκε χέρι από τον κ. Οικονόμου εις το θέατρον «Ερατών».

Το έργο ανήκει εις έντελώς νέον μετωπικό είδος. Δύο κομπάρσοι έπαιζαν, ένας τον άρχοντα του πόργου κι' ο άλλος άρχηγό της φρουράς του. Σε μια σκηνή άρχηγός της φρουράς όρμωσε στην φρονιάζοντας:

—Άρχοντα, το πλήθος πολυαίρει τον πόργου για να γελάσιν λίγη ώρα απ' της προσπάσιας.

—Έκείνη την έπαχη ήμουν άσχημ' έσπεριδος, έσπεριδος. Δύο κομπάρσοι έπαιζαν, ένας τον άρχοντα του πόργου κι' ο άλλος άρχηγό της φρουράς του. Σε μια σκηνή άρχηγός της φρουράς όρμωσε στην φρονιάζοντας:

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Henri Lavedan

Η ΓΝΩΜΗ ΤΩΝ ΑΔΕΡΦΩΝ...

σπληνός και καλός, άγνό κι' αίσθαντικό, φιλεύσπλαχνο και χοροδιδάκτο, ζανό για τα πάντα και άνικανο για κάθε τί, έλαφρό και σοβαρό, έγωιστικό και άρροισιμένο, άγγελικό και διαβολικό...

Μποζύ.—Άρετά! Μας πήρες το κεφάλι. Ζυσσέλ.—Τελείωσε;

Άλλερε.—Αυτό είναι το «κορίτσι». Σας το περιέγραφα.

Φανσουά.—Καθόλου. Μας γέμισες φιλοσοφίες για να μας φαντάζεσιν. Άλλά και σένα, άγαπητέ μου Ζυσσέλ, βλέπω το μάτι σου που γυαλίζει. Φαίνεται πως θα σουδρε καμιά ιδέα. Έλα, πές μας την.

Ζυσσέλ.—Όσο κι' αν άσπείνεστε, τη γνώμη μου δέ θα μου την αλλάξετε. Έγώ, δεν αναγνωρίζω παρά ένα πράγμα μονάχα σ' αυτόν τον κόσμο... την μετεωρίκη ζωή... Κατό συνέπειαν το «δεσποινίδάριον» δεν μου προσεβεί

Οι νέοι κουβεντιάσουν καλνίζοντας.

κανένα έντελως ένδιαφέρον. Είναι έναντίον των γυναικών και έναντίον των παιδιών... Θεωρώ έγκλημα το να παντρεύη κανείς, κι' άκόμα μεγαλύτερο έγκλημα το ν' άποχτηση παιδιά... Το να προσέχεις ένα νέον άκατο στους τόπους άλλους είναι ή χειρότερη πράξη απ' της γκροίφας. Το να δίνω κανείς τη ζωή είναι χειρότερο απ' το να την παίρνω.

Κοντέ.—Προτίμας λοιπόν ένα κοινό δολοφόνο από ένα κορίτσι;

Ζυσσέλ.—Βέβαια. Ο δολοφόνος, τουλάχιστον, σκοτώνει για κάποιο λόγο, ή μ' όλο το κορίτσι...

Φανσουά.—Μπράβο, θαμιάσαι Ζυσσέλ. Και τώρα, ήρθε ή σειρά σου Κοντέ. Ποσά άσπεία να είσαι άσπεία και διαλόγους.

Μποζύ.—Όλοι μας, καθώς βλέπετε, κουβεντιάμε στα χείλια σου.

Κοντέ.—Θά προσπαθήσω, λοιπόν, να σάς χαρίσω, άπόητοι!... Δεν έχετε ιδέα τί τι είναι το «κορίτσι». Έ, λοιπόν, είναι δ,τι όραιότερο υπάρχει στη γή, κι' ίσως μάλιστα

και στον οθονό, γιατί έχω παρατηρήσει ότι οι άγγελοι σκανδαλωδώς της μοιάζουν. Θάπρεπε να της έγείρουνε ναούς, θωμούς, να τη λατρεύουνε με μίαν ιδιαίτερη λατρεία, είναι ένα κατ' έξοχην άνθρωπινο λουλούδι. Κι' είναι άκόμα... ή έννοιας όλων των καλών τεχνών. Ένας θαμνίσκος πίνες ζωγραφικής, ένα χαριτωμένο άγαλμα, ένα δελαιδινο παστέλ. Άλλά συγγενός είναι κι' ή άναβίσις της μουσικής, ή ένσάρκωσις της, ή έξωτερέκωσις της, ή άρμονία και ή μελωδία—ή αιώνα θεία ρομάντσα...

Μποζύ.—Τάχαρες θάλασσα Κοντέ. Σόφα, τουλάχιστον, ζών!

Κοντέ.—Το κορίτσι του σάλφιου είναι σαν ένας ισόθιος βίμος των είκοσι χρόνων. Είναι το πρώτο μας νεανικό όνειρο. Γι' αυτήν χτυπάει για πρώτη φορά ή καρδιά μας, χίζουμε το πρώτο μας άκατο. Αλλά, σάς προλέγω, θάνα κι' ή παρηγορία των γηραιών μας και αυτή θά μας άπεινήνη το τελευταίο χαμόγελο.

Ζυσσέλ.—Μιλάς σαν να σε είχαν βάλει δικηγόρο όλων των κοριτσιών του κόσμου.

Κοντέ.—Δεν θά γνώριζες, φαίνεται, πραγματικά κορίτσια άρχοντικών οικογενειών. Γιατί τότε θάξερες πως τα κορίτσια είναι ή ζωντανή έλπίδα της μελλοσύνης εύτυχίας μας. Η έγγήσις, ή ύπόσχεσις σχεδόν του έσπτος. Είναι ή μόνη γλυκεία φαντασμαγορία μέσ' στην διακόνη ζωή μας... Μοιάζουν με νεράιδες ντυμένες στα δολοφονία, που διαβαίνουν επάνω στα έρείκια της ζωής μας... Σερέτε τί κι' άρεσις κανίως σ' αυτά;

Ζυσσέλ.—Όχι. Ούτε το φανταζόμαστε καν.

Κοντέ.—Είναι το μυστήριό τους, ή χάρη και ή όρση που δύνανται από της μωρές αυτές σφίγγες. Με τα κορίτσια δεν μπορεί ποτέ να ναι κανένας σίγουρος... Δεν ξέρει πως να τους μιλήσει και πως να τους φερθή... Κι' αυτό είναι που μ' ένθουάζει... Τα κορίτσια είναι κάτι το άτελείωτο άκόμη, όπως είπατε πριν σωστά, θάσεται σε μια μεταβατική περίοδω, κι' αυτό είναι που με γοητεύει σ' αυτά... Μόνον ο γάμος, και κατόπιν ή νηπιότης κατορθώνουν να τα εφορμώσουν, να τα τελειώσουν.

Μποζύ.—Νά τα... άποτελειώσουν, πές καλνίζερα!

Κοντέ.—Αέγετε όδες κουταμάρες θέλετε. Αλλά ή κατάσταση τους όμως ή άκατοστή, στην έπαχη μάλιστα που ζούμε, με τα μοντέρνα ήθη μας, από που τους ζητάμε να ναι συγγενός άγνης και να τα ξέρουν όλα όσα τα δικάω γοητευτικά και που της κάνουν σιμπαρτζίκες. Αλλά ή άκατοστή τους, που φέρνει στο μυαλό τα καλνίζερα, της άσπεία που της προμύνουν σε λίγο, τα άκατο και της αμνίδες που της παραμύνουν, της άκατοστής... το δηλητήριο της χαθμενής σπείρας ζωής... τους θανάτους παιδιών τους άκατομένον... την άγονία και τον πόνο που είναι μοιραίο να γνωρίζουν κάποτε και που τωσα ούτε φαντάζονται, και τότε... όταν τα φαντάσθω ό,ι αυτά... νομίζω να με κυριεύει ένας πόνος, μια σπένια για της λεπτές αυτές κοιλίτσες και θάβηλα να μωρύνουν να σταματήσουν τον δείκτη του ρολογιού να σταματήσουν το χρόνο... για να μωρύνουν να κάνο όποτε ή τορνή τους ξεγυμνάζει κι' ή εθνήμη να διακοψούν άδονες!...

Ζυσσέλ.—Δεν μπορείς όμως...

Κοντέ.—Όχι... Σας έκανα να πλίζετε, άλλωστε!

Μποζύ.—Καθόλου... Μας νανοήσιες άκατομάς.

Ζυσσέλ.—Άρετά όπως ός έδω, Σόφα κώα... Κι' ο Θεός άς μας φιλάν από τα κορίτσια...

Κοντέ.—Κάνεις λάθος. Αλλά, μάλλον, άς τα φιλάει από σάς...

ΑΝΡΥ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

Jacques Césanne

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Η κόμησα ντε Μπελεσπρί έφθασε στη Βιλλενέφ συνοδευόμενη από την καμαριέρα της, την Περίνα, που την έπαιρνε πάντα μαζί της στα ταξίδια, και τον σωφό της.

Στο ξενοδοχείο των Παρισίων, το καλλίτερο άλλως τε, όπως είναι γνωστόν, δεν υπήρχε παρά ένα δωμάτιο με δυο κρεβάτια, και η κόμησα δεν έδωσε διόλου να το κρατήσει για τον εαυτό της και την συνοδό της. Ο σωφό εγκαταστάθηκε στην πόλη. Επειδή δε ήταν πολύ φοβισμένη, ευχαριστήθηκε γιατί της δόθηκε η ευκαιρία να μη κοιμηθεί μόνη. Αυτό θα την απήλλαζε να κυττάζει κάτω από το κρεβάτι, συνήθεια που την έκτελούσε κάθε βράδυ, γιατί διαφορετικά δεν θα την έπιανε ύπνος από το φόβο των κακούργων, που έλπιαν να την πιάσουν κρυφά από κάτω.

Έπεσε λοιπόν να πλαγιάσει, αφού έκανε πρώτα την νυχτερινή τουαλέτα της, ευτυχισμένη που αισθανότανε τον εαυτό της εν ασφαλεία, και τσακισμένη καθώς ήταν από την κόρυση, αποκοιμήθηκε άμέσως μ' ένα βαρύ ύπνο.

Η Περίνα σκεπτότανε να χάνει το ίδιο, έπειδή ήταν κι' αυτή κουρασμένη όπως η κυρία της, μ' ένα ενοχλητικό ψύλλο, που έπαιρνε μαζί της στο διάστημα του ταξιδιού, άρχισε πραγματικά να βριασπαρή προμερά επάνω της. Η Περίνα, για να νάναι βέβαιη πως θα στήση στο παθόνυμο αποτέλεσμα, έβρισε με το κοστούμι της Έβας και εξέτασε με προσοχή το ανάλαφρο φόρεμα που είχε βγάλει. Τίποτα ο ψύλλος, βλέποντας πως τα πράγματα παύσανε κακή όψη, τώσασε με μεγάλη ταχύτητα.

Αυτό έκανε την Περίνα να δει τον εαυτό της στον καθρέφτη. Το θέαμα αυτό δεν της ήτανε διόλου δυσάρεστο. Επειδή η Περίνα ήταν είκοσι τριών χρονών και πολύ καλοκατωμένη, γέλασε ευχαριστημένη και μάλιστα άρχισε να σιγοτραγουδάει το τραγούδι της Μαργαρίτας στον καθρέφτη. Έπειτα πλάγιασε και σε πέντε λεπτά ακολούθησε την κυρία της στη μαγευτική χώρα των ονείρων.

Τι ώραία που κοιμήθηκε εκείνη τη νύχτα η Περίνα! Ήταν ήδη πολύ άργα, την άλλη μέρα, σάν άνοιξε τα μάτια της, εκπληκτική που η κόμησα δεν την είχε ακόμη ξυπνήσει με την στριγγιά και προστακτική φωνή της. Μά ή κ. ντε Μπελεσπρί δεν μπορούσε να φωνάξει την καμαριέρα της, για ένα απλούστατο λόγο: στο διάστημα εκείνης της νύχτας είχε πάσει να ζήσει.

Ήταν ξαπλωμένη πάνω στο κρεβάτι της μ' ένα φίμωτρο στο στόμα και τον λαιμό κουμένο. Από την καρδιά έτρεχε το αίμα και είχε κυλήσει άθρονο πάνω στα κλινοσκεπάσματα. Αυτό που επί τόσο καιρό φοβότανε η κόμησα, είχε συντελεσθεί, την μόνη ίσως βραδεία της ζωής της, που δεν το είχε σκεφθεί διόλου.

Η Περίνα, περίτρουη και ξαφνιασμένη, έπαιζε άρχις κουγές. Την ανάγκασαν να πιάσει: η διευθυντής ενός καλού ξενοδοχείου απεργνάει τέτοιου είδους φασαρίες. Έπειτα με προσφιλείς ειδοποιήσανε την αστυνομία, η οποία άρχισε το έργο της με την συλλήψη της Περίνας, που θάρεπε—δεν είν' έτσι—νάναι η συνένοχη του κακούργου, αν όχι η αυτόνοχος.

Διαμαρτυρήθηκε, φώναζε για την άθωότητά της, με λόγια που θα συγκινούσαν και τον πιο σκληρό δικαστή, αν αυτοί οι άνωτεροι λειτουργοί της δικαιοσύνης δεν είχαν υποχρέωση απέναντι της κοινωνίας να μη υποχωρούν ποτέ σε τέτοιου είδους αδυναμίες.

Το έγκλημα φαινότανε πολύ μυστηριώδες. Καμιά άλλη απόδειξη δεν υπήρχε εναντίον της Περίνας, εκτός απ' ότι βρέθηκε μέσα στο δωμάτιο του εγκλήματος και δεν εξύπνησε

την ώρα που έλάμβανε χώραν.

Προφανώς δεν ήταν η Περίνα που είχε κάνει το κόλπο: το έγκλημα απαιτούσε θράσος, αποφασιστικότητα, φυσική δύναμη, που θάταν δύσκολο να υποθέσει κανείς σε μία νέα κοπέλλα. Έξ' άλλου, είχαν συγκεντρώσει για το άτομόν της της καλλίτερες πληροφορίες. Ήταν επί τέσσερα δόκλιχρα χρόνια στην υπηρεσία της κόμησας, δεν είχαν μάθει ποτέ αν είχε ποτέ κανένα εραστή. Η διαγωγή της υπήρξεν υποδειγματική και ήταν αρραβωνισμένη μ' έναν υπαξιωματικό, τον οποίο επρόκειτο να παντρευτεί μόλις τελειωνε η άδελφού της. Τακτικά κάθε μήνα, έστελνε στη μητέρα

Έκανε με φιλαρέσκεια την νυχτερινή τουαλέτα της.

ρα της, που ήταν γοργά και σακάτισσα, σχεδόν όλο το μισό της. Άλλως τε ήταν έντελώς άπειρο νάναι η συνένοχος του φόνου. Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή της που έχότανε στη Βιλλενέφ, που βρισκεται πολλές εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά από το Παρίσι, και όπου η κόμησα δεν ήξευρε καν ότι θα σταματούσε, επειδή είχε κρατήσει ήδη ένα διαμέρισμα πιο απομακρυσμένο και μόνο, η κόρη της την ανάγκασε να διαλέξει την Βιλλενέφ ως πρώτο σταθμό.

Εκτός αν η Περίνα είχε ξυπνήσει από τον δολοφόνο και κοιμήθηκε την κοιμισμένη για να τον άφιση να αποτελειώσει με ήσυχια το πένθυμο έργο του και να φύγει με τα κοσμήματα και τα χρήματα της κόμησας. Μά η φωνή της νέας διευθυντή με όλη της τη δύναμη εναντίον αυτής της υποθέσεως. "Αν θά είχε ξυπνήσει, θα φώναζε, έστω και με κίνδυνο της ζωής της. Αναγκαστήκανε να την πιστέψουνε και την άφησαν ελεύθερη.

Το δωμάτιο της κοιμήσεως βρισκότανε στο πρώτο πάτωμα και βόλεπε στο δρόμο. Υποθέσανε πως ο δολοφόνος έπρεπε να είχε μπει από το παράθυρο, που είχε μείνει μισανοιγμένο, βοηθούμενος από κάποιον ύδρουολόγην: εκτός εάν είχε τρυπώσει μέσα στο δωμάτιο και είχε κρυφθεί κάτω από κανένα κρεβάτι, πριν

έρθει η κόμησα. Ο σωφό είν' επίσης κάθε κατηγορία, από την αρχή μέχρι την ανακρίση.

Η Περίνα είχε περάσει τέτοιες συγκινήσεις κατά το διάστημα των πέντε ωρών αυτών εβδομάδων, που έπεσε άρρωστη, ημέρα που απέκτησε την ελευθερία, τι να πάει την όλη των Παρισίων, στήκε να διευθυνη αποκαταστήσει το σκορμίο, όπου έμεινε μερικά μέτρα από το πυρετό.

Καταλαβαίνετε βέβαια πως η Περίνα έκανε να εγκαταλείψει τη Βιλλενέφ και να ξη πάει πίσω της. Κλείδωσε τη μπάρα της και διευθυνήκε προς το σπίτι. Προχωρώντας στο δρόμο πέσανε απάνω πό μια παράγκα όπου εργάζονταν μερικοί γάτες μολυβουργοί. Ο ένας απ' αυτούς κύτταξε και άρχισε να τραγουδάει το τραγούδι της Μαργαρίτας μπροστά στην είσοδο. Μά η μελωδία κόπηκε άμέσως πάνω στη λη του.

Η Περίνα αυτή τη φορά καθότανε δεν άκουσε τίποτα και εξακολούθησε το έργο της. Αλλά μόλις βρέθηκε μπροστά της, φέ προς τη μεριά του δικαστηρίου και ζήτησε άμέσως να ιδεί τον εισαγγελέα. Του διηγήθηκε λοιπόν την ιστορία που τον έφερε εκεί, και πως ευχαριστημένη από την είδηση στον καθρέφτη, είχε σιγοτραγουδάει το τραγούδι της Μαργαρίτας.

Δεν άπομεινε στον εισαγγελέα παρά να τάξει μια έρευνα στο σπίτι ενός από τους που εργαζότανε στο συνεργείο που είχε δείξει η Περίνα και του οποίου το μητρώον ήταν αρκετά βεβαρημένο. Από λεπτομερείς έρευνες ανακάλυψε τέλος στην κατοικία του υπαξιωματικού κρυμμένα έπιμολς κάτω από μια παλιά παρκετού, τα κοσμήματα της κόμησας.

Και μόνον τότε θυμήθηκαν οι αστυνομικοί πως πράγματι την ημέρα του εγκλήματος είχαν εργάστε, μεταξύ των οποίων βρισκόταν και το πρόσωπο αυτό.

Η Περίνα επέστρεψε στο γκαρνιέ ευτυχισμένη για να τελειώσει τους γάμους. Ώς τόσο, δεν ξεχνούσε ποτέ πως το πρώτο στικό έγκλημα, για το οποίο τότε είχε φέρει, ανεκαλύφθη χάρις σ' ένα απλό ψύλλο!...

ΘΑ ΣΚΑΨΩ ΤΑΦΟ

Θά σκάψω τάφο, σκοτεινό, βαθύ. Το 'Ιδανικό για πάντα να το κλείσω να πέση εκεί βαθιά να κοιμηθεί να μην ξυπνήσει πάλι...

Ο,τι όνειρο έχω γεννήθ' φρουρό του τάφου μου θα στήσω κι' εγώ η καρδιά με τρέλλα το πέφει 'κει να πεθάνω θά τ' αφήσω...

Κι' η σκοτωμένης μου έλπίδες βουκόλινες θά γίνουν σκοτεινές, σάν μαύρες θά γυρνάει νυχτερίδες...

Γύρω στο 'Ιδανικό μου τη φωνή... Κι' όλα θα κλάιν, κλάμα μονότονο κι' εγώ μονάχα... θά γελώ... θά γελώ...

ΑΛΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΩ

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΗΤΗΜΑ

HENRI ARDEL

ΟΤΑΝ ΡΟΔΙΖΗ Η ΑΓΑΠΗ

[Τ'α προηγούμενα.—Ο Ρισάρ ντε Βωβαί δεν υπήρξε παρά ένα καπρίτσιο για την πριγκίπισσα 'Αρβενέσκο. Όταν αυτή η αίσθησική και ιδιότροπη γυναίκα τον εγκατέλειψε, ο Ρισάρ για να την εκδικηθεί και να ξεχάσει παντού την πριγκίπισσα, την ώραία Ζιλιάνα ντε Τρεβενέ. Σημειάει την σύζυγό του μ'α δέν μπορεί να ξεχάσει την ώραία Ζιλιάνα, που προσπαθεί να τον ξεναούσε στα νερά της, τώρα που τον βλέπει να της κάνει τον αδιάφορο. Μια μέρα συναντήθηκαν σ' ένα πάρκο. Η Ζιλιάνα γνωρίζεται με την Κατερίνα].

(Η συνέχεια)

Με κίνηση τυπική έφερε τα λεπτά δάκτυλά της στο στόμα του. Εκείνη χαμογέλασε και όμως μ'α σαύη πέρασε απ' τα μάτια της.

—Πόσο είσαι τυπικός, Ρισάρ! Δεν σου ξαναίσα ότι ποτέ δεν μ'ε νοηλεύεις;

—Τότε είμαι ένας τυχερός σύζυγος και εσύ είσαι άρα πολύ καλή που μ'ε αφήνεις να το καταιάσω... Δεν ξέρω πως να σ' ευχαριστήσω! Ζητούσε ν' άστεινε: μ'α στη φωνή του δεν υπήρχε καμιά χαρά. Η Ζιλιάνα διασώθηκε άμέσως ότι τον ξανάβρισκε σ'α μ'α' αυτές της νενοκές του κρύσις των οποίων η αιτία της διέκρινε. 'Αφηρημένος έσπαρχε μια πολυρόνα κοντά στη φωτιά έξω απ' τον κύκλο που έμπαιζαν και έμεινε σιωπηλός με τα μάτια καρφωμένα στη φωτιά...

Τον ρώτησε γυρνώντας να βρει την άφορη της μελαγχολίας του.

—Είσαι ευχαριστημένος απ' τη δουλειά σου; —Δεν δούλεψα. 'Ημουν περιέργος να δω την έκδοση του Ρινάλντι: λέγανε ότι είχε θάματα. Και αλήθεια βρήκα ένα φλωρεντινό αλμυράκι που μ'α φαίνεται, ότι θά κάνω τρέλλες για να τ' άποητήσω...

—'Αν πραγματικά είναι ώραίο δεν πειράζει που θά κάνης μ'α τρέλλα, απάντησε η Ζιλιάνα που ήταν συνηθισμένη να βλέπει τον παππού της να κάνει το ίδιο.

—'Αφηρημένα κι' αυτή πήρε το εοχόγειό της. Κι' όμως δεν είχε κέρα για κέντημα... Μια όψη, σχεδόν όδινρη, την έκανε να μ'α ακούη π'α τον Ρισάρ να της μιλά όπως θά μιλούσε σ'α μ'α ξένη. 'Α κατ'αλήθεια επ'ατέλους τη λαχρά της τρυφερότητας που έκανε την καρδιά της να τρέμει.

Μά εκείνος δεν την κυττούσε, μόνο εξακολούθωνε να παρακολουθεί το ιδιότροπο παιχνίδι της φωτιάς.

Τότε, πολύ περήφανη για να προδοθεί, η Ζιλιάνα ρώτησε με τον ίδιο τυπικό τρόπο που της μίλησε κι' εκείνη.

—Δεν είδες την πριγκίπισσα 'Αρβενέσκο σ' αυτή την έκθεση; 'Ήξερα ότι θά πήγανε.

Αυτή τη φορά γύρισε άπότομα το κεφάλι του.

—Πού το ξέρεις;

—Ο τόνος του ήταν βίαιος. 'Η Ζιλιάνα τον κυττάσε παραξενεμένη.

—Συνάντησα την πριγκίπισσα από νορίς στην ώρα ντε Μωδιέ. Και μπροστά μου έλεε ότι θά πήγανε στην έκθεση.

—Είπε την αλήθεια! την είδα εκεί.

—Άρσας πάλι να βλέπει της φλογες. Μά τώρα εκείνος ρώτησε απώτος:

—Μιλώ μ'α με την πριγκίπισσα;

—'Ήταν έτοιμη να φύγει την ώρα που πήγα εγώ. Η κυρία ντε Μωδιέ μ'α σύστησε τη μ'α στην άλλη, όπως το ζήτησε η πριγκίπισσα.

—Πού, είμαι βέβαιος, σου φέθηκε πολύ καλός...

—Πάρα πολύ καλά, ναι... Είμαι μ'α γοητευτική γυναίκα...

Η Ζιλιάνα σκατάθηκε. Ξαφνικά της ξαναέπεσε στο μυαλό το συναίσθημα που της προέκυψε η σύντομη συνδιάλεξη της με την Κα-

τερίνα 'Αρβενέσκο...

—'Ενα συναίσθημα όπου μετρεούνταν θαυμασμός για το ταλέντο της ποιήτριας και μ'α παρόξση και άκατανόητη άπιστοχώρησή της ψυχής της, μπρος στην πολύ ήδονική χάρη της γυναίκας αυτής.

Ο Ρισάρ την παρατηρούσε. Κι' επειδή η Ζιλιάνα εξακολούθωνε να σιωπάει την Ξανα ρώτησε:

—Λες ότι η πριγκίπισσα 'Αρβενέσκο είναι γοητευτική... 'Υπάρχει όμως ένα 'άλλα στο μυαλό σου. Τί κακό της βρίσκεις;

—Εκείνη δεν απάντησε άμέσως. Έπειτα με άργό τόνο, σάν να σκεφτόταν, έλεε ενώ Ξνα

—Δεν είδες την πριγκίπισσα 'Αρβενέσκο σ' αυτή την έκθεση;

χαμόγελο άνοιγε τα χείλη της:

—Τι μπορώ να της βρω;... Είναι πραγματικά η γυναίκα των δειλίων της... Μ'α προτιμώ τα βιβλία της απ'α κείνη... Την βρίσκω... πως να το πω; εκπάνωνη... Μοιάζει... αν μισήσεις κατάλαβε με, μ'α ένα κίνδυνο που μ'α γνιτίζει... Είμαι μια γυναίκα που θά όνη τον έλλογο εύκολα... μόλις το θέληση, έτσι από καπρίτσιο... ή για οποιαδήποτε άλλη ατία.

Την άκουε παρατηρώντας την με διαπεραστικό βλέμμα σάν νάθελε να μαντέψει αν στα λόγια της είχε κανένα μυστικό. Εκείνη δεν το κατάλαβε... Ξανάβλεπε με τη φαντασία της τα μάτια που είχαν καρφωθεί επάνω της με μια αδιαφόριστη έκραση: παρόξση, είρωνική, χαδιώική και σκληρή συγχρότως, ενώ συζητούσαν σάν δυο κοσμικές κυρίες.

—Όστε δεν σάρεσε; έπαινε εκείνος. Είμαι ευχαριστημένος γιατί προτιμώ να μ'α συνδεθής μαζί της...

—'Ω! δεν θά είχα καμιά διάθεση να την κάνω φιληνάδα μου! φώναξε η Ζιλιάνα εκπληκτική και σχεδόν πληγωμένη για τον τρόπο που της μίλησε...

—Όπως ο Ρισάρ έτσι κι' αυτή άγαπούσε την ανεξαρτησία της.

—...Μά επ'ατέλους έσως να σχηματίσω γι' αυτήν τέτοια ιδέα επειδή μόλις είχα άφήσει γυναίκες όλοένα διαφορετικές απ'α αυτήν...

Ο Ρισάρ είχε ξανακούσει την άναπαυστική στάση του, με το κεφάλι άκωνισμένο στο μαξιλάρι της πολυρόνας.

—'Αλήθεια, τώρα θυμάμαι... Ο Μορλάντ σ' έβαλε σ' έναν κύκλο που έχει την ικανότητα να τον ενδιαφέρει πολύ.

—Αυτό σ'α παραξενεύει, Ρισάρ;

—'Οχι... 'Αρχίζω να γεράω πολύ ώστε να παραξενεύομαι για μ'α προτίμηση. Και άρα εγώ δεν έχω κανένα όλο ανάμεσα στους φιλόφρονες δεν βρίσκο ότι είναι άτοπο να ζητούν αυτοί την ευχαρίστησή τους εκεί που την βρίσκουν.

—Μά είναι μ'α ευχαρίστηση που δεν θά σ'α τραβούσε;

Με μ'α άνεπαίσθητη είρωνεία ο Ρισάρ άπάντησε.

—Με τί άσθηρό και περιφρονητικό τόνο με ρωτάς, Ζιλιάνα!... 'Ομολογώ όμως ταπεινά ότι άρρώ αυτή τη φροντίδα σ' άλλους πιο άμούδιους...

Χαμογέλασε λίγο:

—Τότε... τότε θά με βρεις πολύ περήφανη που θέλω να γίνω κι' εγώ βοηθός της κυρίας Ριγκάλ, αν θέλεις... Κι' αν με θέλη κι' εκείνη.

—'Ετσι για τη διασκέδασή σου ζητάς να δώσης τον καρπό σου σε πλάσματα που 9 στα 10 δεν αξίζουν καθόλου το δώρο που θά τους κάνης;

Την κυττούσε σαστισμένος.

—'Οχι για τί διασκέδασή μου... Μά για να γεμίσω λίγο την έπαύση ζωή που περνά. Πάλι την κυττάζε μ' εκπλήξη.

—Πόσο είσαι άσθηρή για τον έαυτό σου, Ζιλιάνα. Μά η ζωή σου, μικρή ποικιλία, είναι η ζωή όλων των γυναικών της τάξεώς σου!... Τί παρόξση ιδιοτροπία είναι κι' αυτή!...

Το μέτωπο της νέας γυναίκας ξάρωνε και τα γαλιανά της μάτια θάμπωναν.

—Γιατί παρόξση, σ'α παροκαλώ, Ρισάρ;

—Παρόξση... ή αν προτιμάς πρωτότυπη. Φανταζόμουν ότι μόνο ή ήλκιμινες και άπογοητευμένες γεμίζουν έτσι, όπως μπορούν την άδεια τους ζωή... Μά ή άλλες, αυτές που έχουν να π'αξουν το όλο τους σάν βιογραφίες άγαπημένες και έρωτευμένες υπ'αφές, πως μπορούν να ζητούν κι' άλλη δουλειά;... Πρέπει λοιπόν να καταλάβω ότι εσύ δεν είσαι ευχαριστημένη από την μοίρα που σου έλαξε...

Τά άπόρρητα λόγια που έβγαζαν... Την παρατηρούσε, λίγο φοβισμένος για της σκέψεις που έβγαζαν μέσα της. Εκείνη δεν απάντησε. Άκωνισμένη στην πολυρόνα της σκεπτόταν και το έκανε έντονηση η σδαρότης του νεανικού προσώπου... 'Α! ναι, αυτή η γυναίκα ήταν όλοένα διαφορετική από κείνη που κυριαρχούσε άόμοια επάνω του.

—Ζιλιάνα, τί σκέφτεσαι;

—Την έρωτήσή σου, απάντησε σιγά-σιγά.

Την είχε κάνει ν' αναλογισθεί με τον υπαινιγμό του για της γυναίκας που ζούσαν άποκατιστικά με την άγάπη τους. Έλεγε την αλήθεια;... 'Αν την άγαπούσε, όπως νόιαζε στην άσχη, θά άσθανότανε αυτή την ανάγκη να άποσώθη στη δυστυχία των άλλων, σάν νάθελε να ξεχάσει τον έαυτό της;

—Και βρίσκεις ότι;...

—'Ασφαλώς θά ήμουν άγάστη αν δεν άμολογούσα ότι πήρα κι' εγώ παύση.

—Μά αυτά τά επόλλας δεν σου φαίνονται άρετικά; έπαινε.

—'Ήθελε με κάθε θυσία να μάθω τί σκεφτότανε.

—'Ενα παρόξση χαμόγελο χάραξε σ'α χείλη της Ζιλιάνας.

—Φοβόμαι ότι είμαι πολύ άναπαυστική. Χωρίς άλλο δούλα πολλά παραμύθια, ιστορίες εύλαβικών έπιστολών που λατρεύουν της κυρίες των λογισμών των με την μεσαιωνική των ψυχών.

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

Πολλές αναγνώστριες και πολλοί αναγνώσται μας, από τους φίλους του κινηματογράφου, ζητούν διάφορες πληροφορίες και λεπτομέρειες της ζωής των διαφόρων αστέρων. Απαντούμε σ' αυτή τη στήλη.

ΗΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ

■ Η Γκρέτα Γκάρμπο, εικοσιπεντάχρονη έτων, ανύπανδρος, έχει πρωταγωνιστήσει στην εξής ταινίες: «Αννα Κρενίν», «Γη της Ήδονης», «Η ώραία καπνιστοπούλα», «Ραδιομυγισ», «Το φίλι», «Αννα Κρίστι».

■ Η Λάουρα Λαπλάντ, είκοσιεπτάχρονη χρονών και κατοικεί στο Χόλλυγουντ.

■ Ο Τσάρλι Τσάπλιν (Σαρλό), είκοσι έλικιας σαράντα έτων, κατοικεί στο Χόλλυγουντ, γυρίζει δε τώρα «Τα φώτα της πόλεως». Είναι ένας από τους τέσσερες κεφαλαίουρους των «Ηνωμένων Καλλιτεχνών».

■ Ο Ραμόν Νόβαρο γεννήθηκε στο Ντουρλάνκο του Μεξικού στις 6 Φεβρουαρίου 1899. Τό καλοκαίρι ταξιδεύει πάντοτε ινκόγνωστο στην Εύρωπη. Η τελευταία επιτυχία του ήταν το «Μπεν Χούρ» και το «Ειδωλολατρικό τερατόνιο».

■ Ο Ντούγκλας Φαίρμπανκς, σαράντα έτων, μαζί με την σύζυγό του Μαίρη Πίκορντ, είναι και οι δύο από τους κυριότερους μετόχους των «Ηνωμένων Καλλιτεχνών», και κατοικούν στο Μπέβερλι Χιλς, στο Λος Άντζελες. Ταξιδεύουν συχνά στην Εύρωπη.

ΓΑΛΛΙΑ

■ Ο Ζαν Άνζελό, είναι σαράντα έτος χρονών, παντρεμένος με την δεσποινίδα Λε Αδραιν, που δεν έπαιξε ποτέ στον κινηματογράφο.

■ Ο Τζαν Μορζουκιν, ηλικίας σαράντα δύο έτων, κατοικεί στο Παρίσι.

■ Η Ρενέ Βερμπέλ μένει στη Γαλλία. Τά τελευταία της φιλμ είναι «Μεσάνυχτα στην Πλάς Πιγκάλ», «Το έσπρος της Σιδηρίας».

■ Ο Ζακ Κατλαιν, του οποίου το πραγματικό όνομα είναι Ζακ Γκεσέν Κατλιν, είναι ανύπανδρος και μένει στο Παρίσι.

■ Ο Φρανσουά Ροζά είναι ηλικίας είκοσι έπτα έτων, ανύπανδρος. Έπαιξε στην εξής ταινίες: «Οι Άθλιοι», «Η εδδεργία», «Μαντάμ Ρεχαμιέ», «Τρεις νέες γυναίκες», «Μεσάνυχτα στην Πλάς Πιγκάλ», «Τρεις Μάσκες».

■ Η Ζίνα Μανιές είναι γαλλίδα, τριάντα πέντε ετών, έπαιξε δε τελευταίως στην εξής ταινίες: «Οι Άθλιοι», «Η εδδεργία», «Μαντάμ Ρεχαμιέ», «Τρεις νέες γυναίκες», «Μεσάνυχτα στην Πλάς Πιγκάλ», «Τρεις Μάσκες».

■ Ο Ζαν Μυρά, ηλικίας τριάντα έτος έτων, γεννήθηκε στο Περίγκες της Γαλλίας, είναι ύψους 1.76 μ. και ανύπανδρος. Η τελευταία του ταινία είναι «Η Αφροδίτη» και «Η νύχτα είναι δική μας».

ΓΕΡΜΑΝΙΑ — ΑΥΣΤΡΙΑ

■ Η Μπριγκίτε Χέλμ έχει πρωταγωνιστήσει στην εξής ταινίες: «Το Χρυσό», «Η Φευτιά της Νίνας Πετρόβνα», «Το σκάνδαλο του Μπάδεν-Μπάδεν», «Το γινώ των έπτα άμαρτημάτων», «Μανωλέσκον».

■ Ο Βίλλο Φρίτς, ηλικίας είκοσιεννιά χρονών, είναι ανύπανδρος και κατοικεί στο Βερολίνο.

■ Τα τελευταία φιλμ του Έμιλ Γιάννινγκς προτού εμφανισθί στο θέατρο, είναι «Ο Πατριώτης», «Τα σφάλματα ενός πατέρα», «Μπεταχιά», «Ο δρόμος της άμαρτίας».

ΑΓΓΛΙΑ

■ Ο Πάτασον είναι ο Χάρολντ Μάντσον, δανικός άστρο, τριάντα έτος έτων, παντρεμένος, που γυρίζει στο Βερολίνο και στο Λονδίνο την τελευταία του ταινία (Κοκταίηλ).

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΗΣ ΚΟΣΜΟΥ ΜΕ 5 ΔΕΚΑ

Paul d' Ivoi

Τά προσηγαόμενα.—Η διαθήκη του εξαδέλφου του καθιστά τον Λαβαρέντ γενικό κληρονόμο. Αν κινή τον γυρόν του κόσμου με πέντε δεκάρες. Έν εναντίον περιπτώσει, κληρονομεί ο σέρ Μούλετον. Ο Λαβαρέντ αρχίζει το ταξίδι του.

(Η συνέχεια)

13

—Μπορώ!

—Ακούω. Θα λάβης την εύτυχία να γίνης γαμβρός μου.

—Αλλά αυτό είναι επιβάρυνση πονής, δια την όποιαν δεν πιστεύω να προσλάβουν οι νόμοι της Κοσταρικής... Έγώ σ'ας υπόσχομαι να κάμω ό,τι μπορώ δια να σωθώ.

—Κάμω ό,τι θέλεις. Έμεις διαθέτομεν και άλλα μέσα. Τά όποια δεν θα κάμω βέβαια την κουταμάρα να σου πω. Έν πάση περιπτώσει, έκαμες ανθρωπία να έλθης εις αυτό το μέρος. Όπου ο φίλος μου είναι διοικητής.

Ο Λαβαρέντ έσκέπτετο ότι αυτό ήτο σωστό και ότι έγινετο μεγάλη προσπάθεια δια να διαφύγ. Απεφάσισεν έν τούτοις να κάμη ύπομνην και να περιμείνι μίαν καλή περίστασιν.

Έφθασαν στο χάνι, όπου τους περίμενε πλουσιώτατον πρόγραμμα γεύμα. Έφαγαν τά υσκατικά φαγιά του τόπου και έπιαν εκλεκτά κρασιά τόνον. Όστε ο σέρ Μούλετον σηκώθηκε σ'εδόν ζαλισμένος από τό τραπέζι, ενώ ο Λαβαρέντ έκοιμήθη εις τό κάθισμά του και έχρειάσθη να τον μεταφέρουν δυό υπηρέται.

Τό κοιμήθηκε τόσο βαθιά, ώστε δέν άντελήφθη τον Μπουδρέι, ο οποίος μπήκε στο δωμάτιό του, έκαμε ένα δέμα τά ρούχα του που είχε κρατήσει και έφυγε αφήνοντάς τον γυμνόν.

—Έτσι είναι βέβαιος ότι δέν θα ξυπνήσ. Μουρούσεν ο Μπουδρέι.

Και όταν άποκαθρόνηκε από τό ξενοδογείον πέταξε τά ρούχα σ'ε μιά χαράδρα.

Τό πρωί της επομένης έλοι οι ταξιδιώται ήσαν έτοιμοι προς αναχώρησιν, εκτός του Λαβαρέντ, ο οποίος δέν είχε φανή.

—Θά κοιμάται ακόμη, είπεν ο λοχαγός.

—Έχο χθές πολύ μεθυμένος, προσέθεσεν ο Μπουδρέι. Αλλά δέν υπάρχει ανάγκη να κάμωμεν τον κύριον διοικητήν να περιμείνι.

Ας άφισμεν έδώ μερικούς στρατιώτας και ας ξεκινήσωμεν δια τον πόρον της Κρούζ, όπου μάς περιμένει ο δόν Ζοσέ.

Έκείνησαν παράγναι και έφθασαν προς τό βράδυ εις τιν πόρον αυτόν, όστις ήταν άπλωμα εις μεγάλη έπαυλιν έν μέσφ άπεραντών φυτειών καφέ. επί της μεγάλης όδου ή οποία ένώνει τά γουσιουργεία του έσωτερικού με τον λιμένα του Κάμπο, όπου είναι ή έπίσημος έδρα του διοικητού.

Ο δόν Ζοσέ ύπεδέχθη με πολλήν διαχρητική τους ξένους του. Δέν άρχισεν όμως πολύ ν' άποκαλύψη τον αληθή χαρακτήρα του και τους σκοπούς του. Χωρίς περιλόγιαν και περιστροφάς έδήχησεν από τον σέρ Μούλετον την χείρα της κόρης του.

Ο πατέρας είναι έδώ κοντά και τό μυστήριον μπορεί να τελεσθί άνευ άναβολής.

Η κόρη μου είναι διαμαρτυρούμενη, είπεν ο σέρ Μούλετον, θέλων να κερδισή καιρόν. Ο γάμος θα είναι άκυρος.

Τίποτε δέν έμποδίζει να τον νομιμοποιώμεν κατόπιν ένώπιον του προέξοντα σας.

Αλλά έγώ άρνούμαι να παντρευθώ! διαμαρτυρήθι ή μίς Άουρετ. Δέν μπορείτε να έξαναγκάσετε μίαν Άγγλίδα ύπ'αχρον.

Θά τό κάμω!

Με μίαν διαταγήν του δόν Ζοσέ τέσσαρες στρατιώται πήραν και έδεσαν τον σέρ Μούλετον.

—Κλείστε τον και κάμετέ τον να δώσθι την συγκατάθεσίν του.

Και όταν έμεινε μόνος με την μητέρα την έπλητσε.

—Δεσποινίς, μετά μίαν ώρα θα έλθω ναί αιτία του θανάτου του πατέρα σας. Μου δώσατε τό χέρι σας και πό πότε πάλιν θα έλθω να ήρωμαι ο πατήρ σας.

Και άκούων αυτήν έντρονον, έβλεπε τον Μπουδρέι, ο οποίος έπαιζε με τον Νουζέλο πώς τό παρκαίει ο γάμος.

XIII

Έν τω μεταξύ ο Λαβαρέντ έβρισκεν κεφάλι βαρύ και ζαλισμένος. Άκούων τάς τάξεις γύρω του, προσπαθών να σπασή τις σκέψεις του. Ενώμνηθη έτιαν την έρώτη, τάς άπειλάς του, την κατηγορήσθι, ή όποια τον έδραυν.

Έσκηώθη, αλλά ούτε τά προστάσεις τε τά παροτρύνσεις του ήσαν πλέον και.

—Διάβολε! Κάμωκα βρωμιά με τον Μπουδρέι! μουρούσεν.

Έφώναζεν. Η Κόνστα ή γυναίκα του, όστις ήτο άσθενής, τον έπλητσε με την χείρα της.

—Έγώ και έστρατιώται που έρωμαι εξοχότητα σας.

—Οι στρατιώται που με προστάζουν.

—Ναί, μαζί με τον Γερμανόν που νάινον.

—Τόν Γερμανόν τον ήρωον.

—Αυτόν άκούω.

—Αλλά γιατί τον λένε Γερμανόν; Όλος ο κόσμος τό ξέρει.

—Αλλά έγώ είναι ένος έθνος.

—Αυτό είναι σ'ε μιά από τις έρωσεις μας πρό ενός έτους. Αλλά έμεις είπαμε ότι δέν είπαμε.

—Μπα!

—Ναί... Και πρό δύο μηνών, όταν έσαν τον Πρόεδρον στρατηγόν Ζελαρία.

—Αυτόν άκούω.

—Αλλά γιατί τον λένε Γερμανόν; Όλος ο κόσμος τό ξέρει.

—Αλλά έγώ είναι ένος έθνος.

—Αυτό είναι σ'ε μιά από τις έρωσεις μας πρό ενός έτους. Αλλά έμεις είπαμε ότι δέν είπαμε.

—Μπα!

—Ναί... Και πρό δύο μηνών, όταν έσαν τον Πρόεδρον στρατηγόν Ζελαρία.

—Αυτόν άκούω.

—Αλλά γιατί τον λένε Γερμανόν; Όλος ο κόσμος τό ξέρει.

—Αλλά έγώ είναι ένος έθνος.

—Αυτό είναι σ'ε μιά από τις έρωσεις μας πρό ενός έτους. Αλλά έμεις είπαμε ότι δέν είπαμε.

—Μπα!

—Ναί... Και πρό δύο μηνών, όταν έσαν τον Πρόεδρον στρατηγόν Ζελαρία.

Κώστα Κρουστάλλη

Η ΔΑΣΚΑΛΑ

Στους όχτους, έρωχναν στά πουνά-ρα μ' αυτό, δοκιμάζοντάς το πόσο έκοιφε. Έγώ μόνω ακολουθούσα τής γυναίκας, την πόνην και τη δασκάλα, —έτσι θα τό είπω, από τό χέρι μου, με την παντοχή πώς μ' άπαλλά-ζουν από βάρος, που έγώ ήμουν τόσο ευχαρι-στημένος ένόσω μοναχός μου της πρόσφρανα τη βοήθεια μου. Είχα φρονήθι κ' έγώ πολύ. Εί-χα πη στην αρχή πώς δε θα την εύρισκα, εκεί ποτ'εξα, ζωντανή, —τόσο βαρειά και τόσο άσχημα είχε πέσει ή καμένη, —και είχε πανα-σει τό πρόσωπό μου πλειότερο κ' από τό δικό της. Σά μ' άναμείρσαν έμένα, τραβήχτηκα σ'ε μιά τούφα κ' έκατσα ν' άνασάνω. Αιτή άγά-λια-αγάλια ήθεσέ στα σηκαλά της και τη ση-κωσαν να κινήσωμε γιατ' είχε περάσ' ή ώρα, είχε δώσει ο ήλιος. Πέρασε κοντά μου, μ' είδε πανιασμένον και με ρώτησε σιγαλάνα:

—Πού χτύπησε, πού σ'ε πονεί;

Στην ταροχή και στη λαχτάρα της ένόμωσεν πώς είχα πέσει: κ' έγώ. Και μόκαμε την ιδ σ'ε ρώτησε πού της είχα κάψει ένώ, όταν την προσέτρεγα στο λογιμό της μοναχός μου.

—Άσχημα έκαμα, πού είπα ότι μου την άρπα-ξαν πλέον από τό χέρι μου. Οί άλλοι κ'ε ότι μ' άναμείρσαν, ολότελα έ-μένα. Γιατ' όταν ήθε-λε ή ώρα να ξεκινήσωμε πάλι, κ' ο άγογάτης με τους δυό πεσοδό-μους έμειναν να ρά-φουν την ίγγλα μου, μούλαριον και να ξανα-φύσσουν την καβάλα της, ο νύμφαρος φρόν-τισε να κατασκήψω και να συνόδηη την ξορνιασμένη καλή του κ' ή δόλια ή κόρη, έκ-τός που δάμνησε μόνη της πίσφ, μιά στενω-ροσάν αι δίλας να έα-νανόη τό έσο που την έρωσε.

Τους κρυφούς σόλο-γμούς της κόρης ο νύς τους κοίταζε. Χο-ός γά καβάλλεφω, τραβώντας από τό στυγά τό μούλιό μου τό σίμωσα και τη ρώτησα άν μπορ' να ξανακα-βαλλίσω τό δικό της. Σά να τό έρωσα.

Να μούδιναν άλλο καλλίτερο θα να ήτον, μού είπε χαμηλωτάζοντας.

—Πάσ' τό δικό μου, της έλε.

—Καί σ'ε;

—Τό δικό σου.

—Καί μ'ε, θά σ'ε είρη, μόκαμε μ' έρωση άνατοχίλας.

—Έγινω σου.

—Μά και τό δικό σου είν' άγιο.

—Πώς σου τό είπε; Δέν τό βλέπεις τί ή μερα που περπατά;

—Ναί, μ'αί και που ξαφνίστηκε, με την χαμπάνα... στο μοναστήριό κάποι.

—Μά εκεί ξαφνίστηκε.

—Καί μ'ε, τώρα σ'ε σολογίζω, τί θα πά-θανες αν σ'ε έρωσε μαζί του σ' έκείνον τον κα-τήφορο.

—Δε θα χτύπαγα, ήταν χοστάνα.

Κ' έγέλασα. Έξαμώγελος κ' αιώη. Ήτον τό πρώτο χαμώγελό που είδα να γλυκοζαλώη στα χείλη της. Φαντασθήτε ή χαρά μου. Έτσι μείναμε σήμαφον γιατ' τα μούλια μου και την παροξέλασα να περάσθι να καβαλλήσθι. Τη βοήθησα ν' άνεβή.

—Πουθενά... σ'ε έχωραστό.

Κ' έκαμε να σηκωθί, πάνοντας με τό δεξιό.

—Πουθενά... σ'ε έχωραστό.

Κ' έκαμε να σηκωθί, πάνοντας με τό δεξιό.

—Πουθενά... σ'ε έχωραστό.

Κ' έκαμε να σηκωθί, πάνοντας με τό δεξιό.

—Πουθενά... σ'ε έχωραστό.

Κ' έκαμε να σηκωθί, πάνοντας με τό δεξιό.

—Πουθενά... σ'ε έχωραστό.

Κ' έκαμε να σηκωθί, πάνοντας με τό δεξιό.

ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ ΚΑΙ ΚΙΟΥΤΑΧΗΣ

Μόλις έφθασε ο ναύαρχος Δερνιγύ στον Πειραιά, πήγε να τον εύχαριστήσθι ο στρατη-γός Φαβιέρος. Λιγάκι άγρότερα άρρίθισαν και οι δυό Τούκοι στρατάροι. Ρεσί και Ό-μιο παπάδες. Ο Φαβιέρος πείσθηκε από τάς παραίνεσεις του ναύαρχου Δερνιγύ, δέν πα-ρουσιάσθηκε, τη στιγμή όμως που ο Όθω-μανός στρατηγός κατέβαιναν στη ναυαρχίδα, έφθασε και ο άποστολός Καρσιόσκας. Ο ναύαρχος τότε βροθήκε σε πολύ δύσκολη θέσι. Δέν ήξερε τί να κάμη για ν' άποφύγθι την δύ-σχεστη συνάντησι, ή όποια στο τέλος επήλ-θε υσιώδης.

Τόσον ο Καρσιόσκας όσον και ο Κιουτα-γής, έμειναν κατάπληκτοι. Δέν τά έγασαν όμως. Ο Καρσιόσκας χμεττήσε τούκινα τον Κιουταγί. Ο ακατάδεκτος τούρκος στρα-τάρχης κόννησε μόνο τό κεφάλι και είπε, στον Καρσιόσκας:

—Τί κάνεις, Καρσιόσκας; Πίστευα να-όθης στα Βιτόλια να με προσκυνήσθι και να σου δώσω όλα τα βιτάλια από την Άθήνα ως την Άρσα.

—Έγώ να σ'ε προσκυνήσω; Άδθος κάνεις, είπεν ο Καρσιόσκας. Αν είσαι πού βαλεστής της Ρουέλης, είναι και γώ τό ίδιο της ίδιας γλώσσας. Κ' αν ήσες ή διοίκησί μου πώς ά-ντη την ώρα κουδεντιάζω μαζί σου. Θα κρε-μύσε και μένα, και 15000 στρατό πούγω στην Έλβεσία στις διαταγές μου.

—Μά πώς μπορεί να σ'ε κομμάτι; ρώτησε ο Κιουταγής.

—Μήπως έσένα δέν σ'ε κομμάτι; ο Σουλ-τάνος όταν θέλει; Ναί ή όχι;

—Ναί, είπε ο Κιουταγής. Γιατί τον έγω έγώ βασιλιάς.

—Με κομμάτι λοιπόν και μένα, γιατί την έγω βασιλιάς μου, άπάντης ο Καρσιόσκας.

Ο Κιουταγής τότε σηλώθηκε και έφυγε πρώτος, χαμωγελώντας για τά ώραία πατριω-τικά λόγια του ήρωος.

ΤΟ ΕΤΟΙΜΟΡΡΟΠΟ ΣΠΙΤΙ

Με μέρα, ο κύριος Μπουνός έπεσκέφθη τον έπαικο Ντυμπού, που κατοικούσε σ' ένα παλιό και ετοιμόρροπο σπίτι. Κάθως προχω-ρούσε σε μίαν αίθουσα, ο κύριος άκούε τό πά-τωμα να τρίζη.

Τί συμβαίνει; έρωτ' άνησυχ.

—Τίποτε, άπαντά χαμωγελώντας ο έπί-σκοπος. Και τό πάτωμα βινει τον κύριον.

—Προστώ να φύγω. Λέγει, τότε ο κύριος, γιατί πολύ φοβούμαι ότι δέν θ' άρτήσθι να κά-νι γονυκλίσεις.

Και έφυγε από τον φόβο του μή όη τό πά-τωμα να καταρρεύσθι.

Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΤΑΛΛΕΡΑΝ

Τά Χριστούγεννα, ο Τάλλεραν έδωσε ένα πλούσιο γεύμα.

Όταν έφθασαν στο ψητό, ο υιός υς, όστις έσσε την παροπαράδοση γαλλοπούλα, που ή-ταν πλωστή, ερωτόκλινη, με κρυπτότατα τα πατάτες.

Ο Τάλλεραν έκανε νόημα και ο υιός υς, όστις σήκωσε την πιπέλλα ψητά και προχώ-ρησε προς την κουζίνα. Τον έρωσε όμως ή πιπέλλα και ή γαλλοπούλα κώλωσε κάτω.

—Αντίο ψητό!

Έως όλοι κληνόνταν για την χαμένη γα-λλοπούλα, ο Τάλλεραν είπε:

—Δέν πειράζει, αυτός ο ήλιός θα φέρη έλλην.

Και πραγματικώς, βάπτα από δυό λεπτά ο υιός υς, όστις έσσε μιά γαλλοπούλα πού ο-ρεκτική!

Από τό κόλπο είπεν έπινοήσε ο Τάλλε-ραν για να δώσθι στους καλεμένους του μιά ιδέα του πλούτου και της γλιότης που τον πε-ριετοιμάζει.

Η τελευταία φωτογραφία του γόητος Ραμόν Νοβάρρο, που πρωταγωνιστεί τώρα στην όμιλουσα ταινία «Άς προσέξω ο Διάβολος»!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ • • •

• • • ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

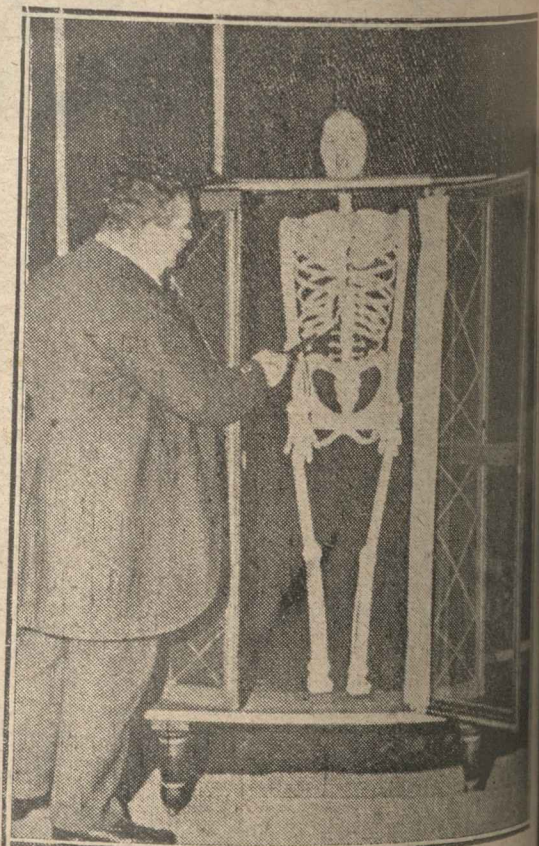
Είπε γνωστόν ότι στην Κίνα η επανάστασις δέν παύουν ποτέ η κατατομήσεις των αντιθέτων. Ίδου ένας τέτοιος κατάλογος επάνω σε άμαξι πρὸς θανατικήν εκτέλεσιν, πού έχει τό καταπληκτικόν νάξιν πρὸς τό πλήθος διάφορες . . . διαφορετικότητας!

Χορευτική μπουλαβίκα χορεύτρια Νιγιούσκα, στὸν «Χορὸ τῆς Νυχτερίδας».

Οικονομική κρίσις δέν ὑπάρχει μόνον στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα κράτη. Στὸ Βουκουρέστι ἔγινε τελευταίως μιὰ μεγάλη διαδήλωση τῶν ἐμπόρων. Ὁ πρόεδρος τῶν εἶχε τὴν ἐμπνευσί νὰ ντυθῇ μὲ μιὰ φορεσιά ἀπὸ ἀπλήρωτα καὶ διμαστυρημένα γραμμάτια, κολλημένα τὸ ἓνα πλάι στὸ ἄλλο καὶ ἀντιπροσωπεύοντα ἑκατοντάδας χιλ. λέϊ.

Ὁ Κόνραντ Μέρστερ, καθηγητὴς τῆς φυσιολογίας, πρὸς ἐπεξεργασίαν πείραμα: ὑποβάλλει μιάν γυναῖκα εἰς τὴν ἀκίνησιν καὶ νεται μόνος ὁ σκελετὸς τῆς. Ἡ κεφαλὴ τῆς μένει ἔξω. Ὁ μόνος δὲν δύναιτο νὰ βλέπῃ καὶ τὴν κεφαλὴν τῆς ἀπὸ τὸν δόλον ὅμως οἱ θεαταὶ βλέπουν καὶ τὴν κεφαλὴν τῆς ἀπὸ τὸν σκελετόν. Ὁφείλεται ἀραγε, τοῦτο εἰς ἀνθυποβολὴν ἢ εἰς ἀνθυποβολὴν καὶ μυστηριώδεις ιδιότητες τῶν ἀκινήτων Χ.

Ἡ συνθέτης Λεχάρ, πού ἐξώρτασε πρὸ τίνος ἀπὸ τὴν ἑξῆς δόξιν γιὰ τὴν νέα του ὀπερέττα στὴν περίφημη αἰθὺ Κοζάρν.

Ἡ Μῆλς Μάιν Μάιηλντ, καινούργια πρωταγωνίστρια τῆς Μέτρος Γκόλντνιν.

Τὰ δύο τερατώδη αὐτὰ κεφάλια ἀνήκουν σὲ θαλασσίους ἐλέφαντας πού ἐμφανίζονται σ' ἓνα φιλμ τῆς Φόξ.

211, προς πίστη εξέχοντα θεία ὁ Πέτρος
 Μαυρουγιάννης, γιατί ὁ περισσότερος ἀρχιστρά-
 τὰ του θεωροῦν σάν τὴν μέλλουσαν κεφαλὴν
 τῆς ἐπαναστάσεως. Σ' αὐτὸ συνέλεξε τὰ
 μέλη τὸν καὶ οἱ πολυάριθμοι οἰκογενειακοὶ
 του δεσμοί. Πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνοξίαν ὅμως, τὸν
 γέννησεν τοῦ 1821, στὴ Μανη φαντικὴ κάποιος
 ἄλλος, ποὺ θάλεγε καθεὶς πὺς εἶχε πιασθῇ
 τὴ διέδουσαν τοῦ ἀγώνου, ἀν καὶ ὁ πε-
 ρισσότερος θεωροῦσαν τὸν Μαυρουγιάνη γιὰ
 τὴν ὑψηλότη. Ὁ ἄλλος αὐτοῦ δὲν ἦταν πιασθὶ
 ἀπολοκαλίσθη. Κανεὶς ἀπὸ τὸ γένος τοῦ

Ταυτοχρόνως, ὁ Ἀστυναχὴς ἀπε-
ρίσσε νὰ δημιουργήσῃ κι' αὐτὸς τὴν
ο γεγονός, γιὰ νὰ διασπᾷ τὴν ἐκτε-
τακτὴ πού ἀκολουθοῦσαν οἱ φίλοι τοῦ
ἁ δώσῃ τὸ σύνθημα στὰ Καλάματα τῶν
τῶν βικισπονητῶν. Ο ΑΓΟΝΙΣΤΕΣ

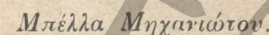

μέρες, προκειμένου να καθοδηγήσουν τα πρώτα βήματα του ήθοποιου. Είναι τόσο δύσκολο πράγμα, να κανονισθῇ ἡ θέσις τοῦ ἡθοποιού, ἀναλόγως τῆς σκηνῆς, ἂν δηλαδή, πρὶν νὰ ποῶμεν «γὰρ πλάν», δεύτερο πλάν ἢ

γυριζοταν· σα Κουβελια, στα Λημερια του πε-
ριφητου λησπάρχου Νταβέλη. Ἀγκαζάραμ
πεντέξη χωρεϊνός, ποῦ θά ἔβαιζαν τὸ ρόλο τῶν
λησπῶν καὶ ἄλλους τόσους χωροφύλακας. Ἡ
μέρες κυλοῦσαν μονότονα καὶ ἀνιαρά, σὶν

σα, αξιολογώ, να εμφανιστώ άσχετοτα σε όμι-
λούσα ταινία, όταν αυτό το επιτρέψει η πρόο-
δος της ελληνικής κινηματογραφίας.

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

γυριζοταν· σα Κουβελια, στα Λημερια του πε-
ριφητου λησπάρχου Νταβέλη. Ἀγκαζάραμ
πεντέξη χωρεϊνός, ποῦ θά ἔβαιζαν τὸ ρόλο τῶν
λησπῶν καὶ ἄλλους τόσους χωροφύλακας. Ἡ
μέρες κυλοῦσαν μονότονα καὶ ἀνιαρά, σὶν

σα, αξιολογώ, να εμφανιστώ άσχετοτα σε όμι-
λούσα ταινία, όταν αυτό το επιτρέψει η πρόο-
δος της ελληνικής κινηματογραφίας.

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Ο ΠΑΤΕΡΟΥ-

Η ταινία αυτή της κινηματογραφικής εταιρείας «Πατέ Νάταν», είναι παρμένη από το θεατρικό έργο του Λεοπόλδου Μαρσάν, εκχρημασμένη δε από τον Ζαν ντε Λιμούρ.

Τους κυριότερους ρόλους παίρνουν ο Αντόλφ Μανζού (Ζερόμ Ροσεβίλλ), η Άλις Κοσέα (Γβόν) και ο Ροζέ Τορεβίλλ (Ζεράρ).

Η υπόθεση έχει ως εξής:

Οι πολυπληθείς κομψοί και τεμπέληδες φίλοι του Ζερόμ Ροσεβίλλ, έμειναν κατάπληκτοι όταν διάβασαν εκείνη την ημέρα στην εφημερίδα, στη στήλη των κοινωνικών ειδήσεων, το εξής άρθρο:

«Ο κ. Ροσεβίλλ, ο πασίγνωστος φίλος, του οποίου εσχάτως ανηγγέλθησαν οι γάμοι, θα επιστρέψει αύριο στο Παρίσι, συνοδευόμενος από τον γάμο του Ζαν ντε Λιμούρ».

Πώς ο Ζερόμ, που ήταν τόσο καλός νέος, τόσο έξυπνος, τόσο επιπόλαιος, τόσο σπυγερόβλος, που είχε ως αξίωμα να μείνει ανυπόλητος, αποφάσισε επί τέλους να νυμφευθεί; Και να νυμφευθεί χωρίς καν να ειδοποιήσει τους φίλους του; Διάβολο! «Ήξερα καλά με τι γέλοιο και με τι κοροϊδίες θ' ακούανε οι φίλοι του την ειδήση του γάμου του...»

Αφού συνεννοήθηκαν οι φίλοι του Ζερόμ Ροσεβίλλ, αποφάσισαν να τον υποδεχθούν εις τον σταθμό της Λυών, όπως έπρεπε και όπως του άξιζε, δηλαδή με τον πιο παράδοχο και εκκεντρικό τρόπο. Γι' αυτό, όταν ο Ζερόμ και η Γβόν κατέβηκαν από το τρένο στο σταθμό, ξαφνιάστηκαν πολύ βλέποντας να τους συνοδεύει κατά την άφιξή τους μια ευθυμία και θερμότητα παρ' όλη την ώρα που οι άλλοι τους μπορούσαν να πη κανείς ειδήσει ότι δεν ήταν δυνατό να περάσει απαρατήρητοι.

Οι νηόπαντροι, εν τούτοις, μπόρεσαν να τους ξεφύγουν, αλλά ο Ζερόμ αναγκάστηκε να εφεύρει ένα σωρό στρατηγήματα για να μη καταλάβει η γυναίκα του ότι η παράξενη αυτή ακολουθία προοριζόταν γι' αυτούς.

Ο Ζερόμ και η Γβόν κατώρθωσαν επί τέλους να φθάσουν στο διαμέρισμά των, όπου ο άφοσιωμένος τους υπηρέτης Ζουλιέν επανελάμβανε με το κλαρίνο του, προς τιμήν των του «Γαμήλιου Έμβαθρίσιον» του Μέντελσον.

Εν τούτοις, η ειδήσις της επιστροφής του κ. Ζερόμ Ροσεβίλλ διεδόθη σχεδόν παντού και τα τηλεφώνηματα έρχόντανε το ένα κατόπι του άλλου, του τηλεφωνούσαν φίλοι της λέσχης, των σαλονιών και των κοσμικών κύκλων, των νυκτερινών κέντρων, φίλοι... φιλιναδες πρό πάντων... Και ο Ζερόμ κατέβαλλε μεγάλη προσπάθεια για ν' απαντά με σοβαρό και αξιοπρεπές ύφος σ' όλους αυτούς τους επιπόλαιους ανθρώπους.

Η Γβόν, που διαισθανότανε τί συνέβαινε, κύταζε στον Ζερόμ με ένα ερωτηματικό βλέμμα, γεμάτο ειρωνεία.

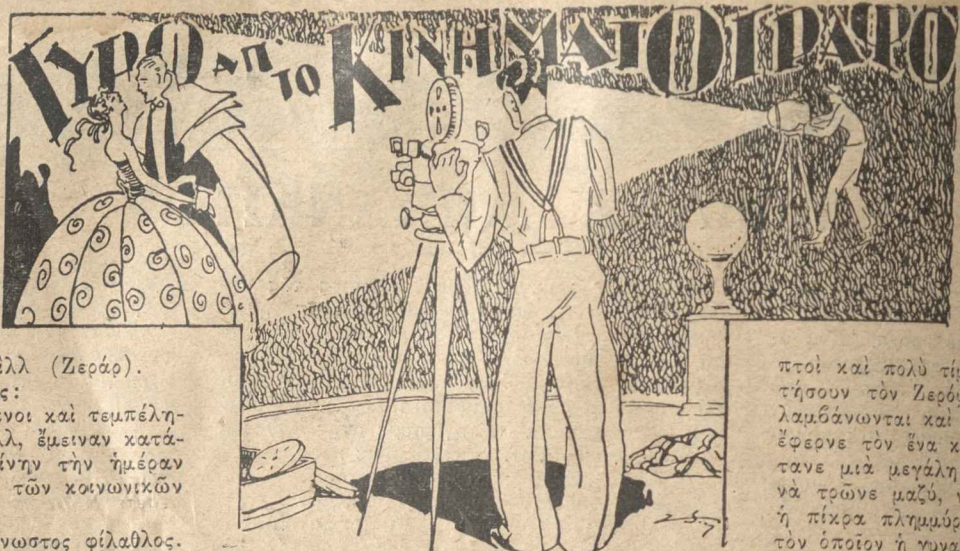
Δεν υπήρχον όμως μόνον φιλικά τηλεφωνήματα, υπήρχον επίσης και τηλεφωνήματα δικαστικών κλητήρων, γιατί ο Ζερόμ, στενός φίλος των γυναικών και των χαρτιών, δεν μπορούσε να μη έχει χρέη.

Αλλά τώρα όλα είχαν τελειώσει πιά. Τίποτε από την περασμένη ζωή του δεν έπρεπε να υπάρχει. Το υποσχέθηκε, το ωρκίστηκε, έπρεπε στη γυναίκα του. Θα ήτανε σοβαρός, έγκρατος, θαρραλέος και πιστός. Θα δούλευε...

—Νομίζεις ότι θα μπορέσεις να δουλέψεις; τον ρώτησε η Γβόν χαμογελώντας.

Πειραγμένος ο Ζερόμ, θυμήθηκε ότι είχε ένα διπλώμα αρχιτέκτονος στο συρτάρι του.

Χωρίς να χάσει λοιπόν καιρό, κάρφωσε στην πόρτα του μια χαλκίνη πλάκα που έγραφε: «Ζερόμ Ροσεβίλλ, αρχιτέκτων» και μετέβαλε το σαλόνι του σε γραφείο, με ένα τραπέζι, παραφορτωμένο από σχέδια, χάρακες, διαβήτες και ένα ψηλό σκαμνάκι. Αυτά όλα όμως δεν κατώρθωσαν να προσελ-

κύσουν δυστυχώς τους πελάτες και ο Ζερόμ μαράζιαζε μπροστά στο τραπέζι του και τα σχεδιαστικά του εργαλεία, χωρίς να δαγβή ποτέ τον παραμικρότερο πελάτη.

Πέρασαν μέρες. Ένα πρωί, ένας άνθρωπος με πορφωρά αμερικανική και βήμα επιδολητική, παρουσιάστηκε και ζήτησε τον κ. Ροσεβίλλ. Αφού τον άφησε να περιμένη αρκετά, για να κάνει στον επισκέπτη την εντύπωση ότι ήτανε πνιγμένος στην παραγγελία, ο Ζερόμ τον έδεχθη. Μόλις μπήκε στη γραμμή ο υποθετικός πελάτης, έτρεξε προς τον αρχιτέκτονα και τον άγκάλιασε...

—Κανένας τρελλός θα είναι, σκέφτηκε ο Ζερόμ και τραβήχθηκε με ύφος αξιοπρεπές από την αγκαλιά του αγνώστου.

Μα ο νέος δεν ήτανε τρελλός! Κάθε άλλο! Έβεδαιότανε πως ήταν ο γιος του Ζερόμ, και αμέσως το απέδειξε.

Ήταν ένας νέος μεγαλόσωμος και δυνατός, είκοσι χρονών, τον οποίον ο Ζερόμ, χωρίς να το ξέρει, είχε δώσει σε μια νεαρή Αμερικάνη, όταν βοσκότανε στην Αμερική, πριν από τόσα χρόνια. Αυτός ο γιος, που τον έλεγαν Ζεράρ, ήτανε πολύ πλούσιος και δεν είχε έλθει στο Παρίσι για να προκαλέσει κανένα σκάνδαλο, αλλά απ' εναντίον, ήθελε απλώς να γνωρίσει τον πατέρα του, για τον οποίον του είχαν μιλήσει τόσο.

Αισθάνθηκε άμεσως μεγάλη αγάπη γι' αυτόν και ανέλαβε την υποχρέωση να τον κάνει πλούσιο. Ο Ζεράρ είχε το σχέδιό του: αποφάσισε να μεταβάλει τον πατέρα του σε έναν επιχειρηματία, έναν μπίζνες-μάν, κατά την αμερικανική μέθοδο.

Το πράγμα δεν ήτανε και τόσο εύκολο.

Ο περίφημος «γόνος» Αντόλφ Μανζού με την Άλις Κοσέα στον «Πατερούλη».

πτοι και πολύ τίμιο άνθρωπος, υπήκουσε τον Ζεράρ. Αλλά χωρίς να το λαμβάνουνται και οι ίδιοι, η ηλικία που έφευρε τον ένα κοντά στον άλλον, έπαιξε μια μεγάλη ευχάριστη να είναι να τρώνε μαζί, να χορεύουν μαζί, να πίνουν μαζί, να κάνουνε την καρδιά τους όποιον η γυναίκα του που είχε παρσει στής νεωτεριστικές αντιλήψεις του, κατηγορούσε για την άρνησή της την τεμπελιά του.

Ήδη, όλο το διαμέρισμα είχε μετασχηματιστεί. Τα δωμάτια είχαν γίνει γραφεία, λυτελή επίπλα είχαν αντικατασταθεί με ζινόμους και γραμμομήνες, οι οργανίτες από πινάκες από πανώ — εκκλινές δάκρυα κυτογράφου είχαν προστεθεί. Ο Ζεράρ απεπλήθησε ν' αντιδράσει, απογοητευμένος έπειτα και προσπάθησε να παρουσιάσει κάκου θυμός. Δεν είχε πιά άκρη να ν' αντιδράσει, ούτε αρκετή ευστοχία να προσαρμοσθεί. Σκέφτηκε ότι ο γιος του ήτανε ένα σφάλμα και άρνηται τι του με τον γιο του, έφυγε, κι ένα πινάκι δίπλα στα γυαλιά, κι ένα κομμάτι του καρδιά. Αυτή η αναχώρηση, αντιστοίχως, έγινε ένα σφάλμα και άρνηται τι του με τον γιο του, έφυγε, κι ένα πινάκι δίπλα στα γυαλιά, κι ένα κομμάτι του καρδιά.

Αυτή η αναχώρηση, αντιστοίχως, έγινε ένα σφάλμα και άρνηται τι του με τον γιο του, έφυγε, κι ένα πινάκι δίπλα στα γυαλιά, κι ένα κομμάτι του καρδιά. Αυτή η αναχώρηση, αντιστοίχως, έγινε ένα σφάλμα και άρνηται τι του με τον γιο του, έφυγε, κι ένα πινάκι δίπλα στα γυαλιά, κι ένα κομμάτι του καρδιά.

Μάντεψε τί συνέβαινε, χαμογέλασε, νανέθηκε στο σπίτι του και ανέλαβε την υποχρέωση να τον κάνει πλούσιο. Ο Ζεράρ είχε το σχέδιό του: αποφάσισε να μεταβάλει τον πατέρα του σε έναν επιχειρηματία, έναν μπίζνες-μάν, κατά την αμερικανική μέθοδο.

Το πράγμα δεν ήτανε και τόσο εύκολο.

Ο Ζεράρ, που τον έλεγαν Ζεράρ, ήτανε πολύ πλούσιος και δεν είχε έλθει στο Παρίσι για να προκαλέσει κανένα σκάνδαλο, αλλά απ' εναντίον, ήθελε απλώς να γνωρίσει τον πατέρα του, για τον οποίον του είχαν μιλήσει τόσο.

Αισθάνθηκε άμεσως μεγάλη αγάπη γι' αυτόν και ανέλαβε την υποχρέωση να τον κάνει πλούσιο. Ο Ζεράρ είχε το σχέδιό του: αποφάσισε να μεταβάλει τον πατέρα του σε έναν επιχειρηματία, έναν μπίζνες-μάν, κατά την αμερικανική μέθοδο.

Το πράγμα δεν ήτανε και τόσο εύκολο.

Ο Ζεράρ, που τον έλεγαν Ζεράρ, ήτανε πολύ πλούσιος και δεν είχε έλθει στο Παρίσι για να προκαλέσει κανένα σκάνδαλο, αλλά απ' εναντίον, ήθελε απλώς να γνωρίσει τον πατέρα του, για τον οποίον του είχαν μιλήσει τόσο.

Αισθάνθηκε άμεσως μεγάλη αγάπη γι' αυτόν και ανέλαβε την υποχρέωση να τον κάνει πλούσιο. Ο Ζεράρ είχε το σχέδιό του: αποφάσισε να μεταβάλει τον πατέρα του σε έναν επιχειρηματία, έναν μπίζνες-μάν, κατά την αμερικανική μέθοδο.

Το πράγμα δεν ήτανε και τόσο εύκολο.

Ο Ζεράρ, που τον έλεγαν Ζεράρ, ήτανε πολύ πλούσιος και δεν είχε έλθει στο Παρίσι για να προκαλέσει κανένα σκάνδαλο, αλλά απ' εναντίον, ήθελε απλώς να γνωρίσει τον πατέρα του, για τον οποίον του είχαν μιλήσει τόσο.

Αισθάνθηκε άμεσως μεγάλη αγάπη γι' αυτόν και ανέλαβε την υποχρέωση να τον κάνει πλούσιο. Ο Ζεράρ είχε το σχέδιό του: αποφάσισε να μεταβάλει τον πατέρα του σε έναν επιχειρηματία, έναν μπίζνες-μάν, κατά την αμερικανική μέθοδο.

Το πράγμα δεν ήτανε και τόσο εύκολο.

Ο Ζεράρ, που τον έλεγαν Ζεράρ, ήτανε πολύ πλούσιος και δεν είχε έλθει στο Παρίσι για να προκαλέσει κανένα σκάνδαλο, αλλά απ' εναντίον, ήθελε απλώς να γνωρίσει τον πατέρα του, για τον οποίον του είχαν μιλήσει τόσο.

Αισθάνθηκε άμεσως μεγάλη αγάπη γι' αυτόν και ανέλαβε την υποχρέωση να τον κάνει πλούσιο. Ο Ζεράρ είχε το σχέδιό του: αποφάσισε να μεταβάλει τον πατέρα του σε έναν επιχειρηματία, έναν μπίζνες-μάν, κατά την αμερικανική μέθοδο.

Το πράγμα δεν ήτανε και τόσο εύκολο.

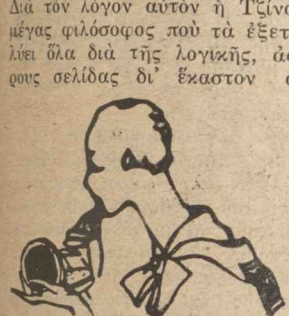
Ο Ζεράρ, που τον έλεγαν Ζεράρ, ήτανε πολύ πλούσιος και δεν είχε έλθει στο Παρίσι για να προκαλέσει κανένα σκάνδαλο, αλλά απ' εναντίον, ήθελε απλώς να γνωρίσει τον πατέρα του, για τον οποίον του είχαν μιλήσει τόσο.

Αισθάνθηκε άμεσως μεγάλη αγάπη γι' αυτόν και ανέλαβε την υποχρέωση να τον κάνει πλούσιο. Ο Ζεράρ είχε το σχέδιό του: αποφάσισε να μεταβάλει τον πατέρα του σε έναν επιχειρηματία, έναν μπίζνες-μάν, κατά την αμερικανική μέθοδο.

Το πράγμα δεν ήτανε και τόσο εύκολο.

Ο Ζεράρ, που τον έλεγαν Ζεράρ, ήτανε πολύ πλούσιος και δεν είχε έλθει στο Παρίσι για να προκαλέσει κανένα σκάνδαλο, αλλά απ' εναντίον, ήθελε απλώς να γνωρίσει τον πατέρα του, για τον οποίον του είχαν μιλήσει τόσο.

Η Τζίνα Λομπρόζο εις το τελευταίο διδύμο της εξέταζε την γυναίκα από διας τας σημερινάς απόψεις της και την θεωρεί ως ένα πλάσμα που τα βλέπει και τα διακρίνει όλα αισθηματικά. Ο έρωας, ο γάμος, η μητρότης, ιδού ποια είναι η άστοχλή της, η ζωή της ολόκληρη. Όλα τα άλλα είναι απολιανήσεις, προσποθήσεις. Διά τον λόγον αυτόν η Τζίνα Λομπρόζο, σάν μέγας φιλόσοφος που τα εξετάζει και τα αναλύει όλα δια της λογικής, αμερόμενη ολόκληρης σελίδας δι' έκαστον αισθηματολογικόν ζήτημα. Καλόν εν πρώτοις απορρίπτεται με τον συγχωρισμὸν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ ἐξετάζει να ἴδῃ εἴναι ἢ δὲν εἴναι ὁ φέλιμος διά

την μέλλουσαν ζωήν των;

Η λήσις αὐτοῦ τοῦ προβλήματος ἀρνητικὴ ἐκ μέρους τῆς Τζίνας. Λομπρόζο ἀσφαλτοῖ πολλὰς συγχρόνους ψυχολόγους, οἱ ὅποιοι συμφωνοῦν μὲς τῆς δι' οὐ μὲγας αὐτὸς συγχωρισμὸς ἑνα μόνον ἀποτέλεσμα ἔχει: Νά κἀμνη τὴν γυναῖκα καὶ χάσῃ τὸ γόνιμότητά της καὶ νά μὴν εἶναι πᾶν γὰρ τὸν ἄνδρα κατὰ τὴν ἀσύλλητον.

Ἐπειτα χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἡ γυναῖκα συναναποφασίζον τὸν ἄνδρα παίρνει τὸ πρῶτον ἀγοραστικὸν καὶ αὐτὸ τὴν κάνει νά χάσῃ φοβερὰ. Τέλος ἡ γνώμη τῆς Τζίνας Λομπρόζο εἶναι ὅτι ἡ κοπέλλα τοῦ 20οῦ αἰῶνος εἴναι ὅλη ν' ἀγαπᾷ πρὸς τὸν ἄνδρα καὶ νά μὴν εἶναι πᾶν γὰρ τὸν ἄνδρα κατὰ τὴν ἀσύλλητον.

Ἀγνόηται ὅταν γίνῃ σὺνζυγος ἂς προσπαθῇ νά γίνῃ μία καλὴ σύντροφος τοῦ σὺζόνου καὶ αὐτὸ θὰ εἴναι τὸ μεγαλειότερό της κατορθώμα.

Ε.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΠΑΡΙΖΙΑΝΑΣ

Με τὰς αἰκνὰς μεταβολὰς τῆς μόδας ὅλων τὰ δέματα στρέφονται ἀνίστονα πρὸς τὸν Πατοῦ, διότι αὐτὸς εἶναι πάντοτε τὸν ἄκρον καὶ ἐκτενέστερον εἶναι ἡ γενικὴ προσοχὴ νά εἶναι ἐτοιμασμένη πρὸς αὐτόν.

Οἱ περισσότεροι Παρισινοὶ Οἶκοι ἔσπευσαν νά λανθάνουν μακρυνὲς φοῦστες, ἐν τοῖσις ἡ περισσότερὴ Παριζιάνα ἐπεριμένει νά ἐπισκεφθῇ τῆς συλλογῆς τοῦ Πατοῦ γὰρ νά ἀκαλοπῇ τὴν μόδα.

Ἐπὶ μὲς μοι νά ριζώμε μὴ ματιὰ στὸ ἀπείρητον ποῦ εἶναι ἐγκαταστημένο ὁ ἑνα παλὸν κίτριον, τὸ ὁποῖον στήν ἐποχὴ τῆς Δευτέρας Αὐτοκρατορίας ἦτο ἡ κατοικία μᾶς διακεκαμένη προσωπικότητος τῆς Αὐλῆς τῆς Εὐγενίας.

Ἡ σκάλα εἶναι γεμάτη κόσμον ποῦ πηγαίνονται καὶ ἐπὶ τέλους φθάνομε εἰς τὴν σάλλα τὸν μαγεμένο, ἐνὸς οἱ μακρυνὸι ἦχοι μᾶς δεχίσσονται μᾶς συνοδεύουν.

Ἡ φοῦστες τοῦ Πατοῦ εἶναι μακρυνέστερες ἀπὸ τῆς φοῦστες ποῦ εἶχαμε ὡς τώρα, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐντελὲς μακρυνές. Ἀπλάτῃ ἡ φοῦστες τοῦ ἀπογεύματος, ἡ φοῦστες ἡ προῖνές καὶ ἐν γένει ἡ φοῦστες τῶν φορεμάτων ποῦ δὲν εἶναι πολεμικῆς ἀπέχον 25-30 ἐκατοστὰ ἀπὸ τὸ ἔλασος, ἀναλόγως τῆς σιλουέτας αὐτῆς ποῦ τὰς φορεῖ.

Στὴ συλλογὴ τοῦ διασημοῦ Παριανοῦ καλλιτέχνη πλεονάζουν τὰ ἀνάμικτὰ ἀπὸ shantung ἢ τοσόφ, τὰ ὁποῖα φοροῦνται ἰδίως τὰ πρωῒν, ἐνὸς γὰρ ἀπογευματινὰ χρησιμοποιοῦνται τὰ κρεῖν ντεν, ἡ ζωφζέττα καὶ ἄλλα παρόμοια ὡσαύτως καὶ καθαρινὰ τὸ σατέν, ἡ μουλίνη, ἡ δαντέλλα.

Ἡ δραβινὲς τουαλέττες εἶναι ἡ μόνος ποῦ ἔχουν τῆς φοῦστες μακρυνές ὡς τὸ ἔλασος καὶ εἴναι ἔχον καὶ ἐλαφρὰν σὺνάν πίσω.

Παρίσιος, Μάιος.

Vivian Grotor

Δύο βραδυνὲς τουαλέττες τοῦ Πατοῦ.

Ένα πολὺ καλὸ φάρμακο κατὰ τῆς δυσκοιλιότητος εἶναι ἡ ἐξῆς κομπόστα:

Κομπόστα δ α μ α σ κ η ν ο.—Πάεινόμε 1 ὀκά δαμάσκηνα ξερά τὰ πλύνουμε καὶ τὰ βάζουμε νά δαράσουν μὲ νερό. Ἀφού πάρουν μερικὲς δράσεις τὰ στραγγίζουμε καὶ τὰ βάζουμε στὴν ἴδια κατσαρόλα μὲ μὴ δαμάσκηνα, 300 δόξια νερό, ἑνα λεμόνι

στημένο καὶ μερικὰ μασούρια κανέλλας. Ἀφήνουμε νά δαράσουν ἕως νά δέσουν καλά καὶ σερβίρουμε ἀφαιρώντας τὴν κανέλλα.

Ἄλλο ἐπίσης κατὰλληλο φάρμακο εἶναι νά δαράσετε ξερά σῦκα μὲ νερό καὶ ξανθὰ σταφίδα καὶ νά ἀφήσετε νά δέσῃ χωρὶς νά προσθέσετε διόλου ζάχαρη.

Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Ἡ ἐπίδρασις τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ ἀέρα τῆς θάλασσας ἢ τοῦ βουνοῦ εἶναι πολὺ κατὰστροφικὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, διότι τὴν ἀλλοιώνει, τὴν μαυρίζει καὶ ἐνίοτε τῆς φέρει πανάδες.

Λέγουσι δὲ ὅτι ὅταν ἡ ἐπιδερμὶς μαυρίσῃ ἡ κοκκινίσῃ ἀπὸ τὸν ἥλιο εἶναι ἐνδείξις καλῆς γυαίας. Ὅσοιοιδήποτε ὅμως πρέπει νά ἀποφεύγουν τὸ λίκναμα καὶ ἡ καλύτερα προφυλακτικὴ εἶναι νά μὴ θγάνωμε ποτὲ χωρὶς μὴ γὰρ στὸ πρόσωπο καὶ γάντια εἰς τὰ χεῖρα. Ἄν ὅμως ἡ γὰρ καὶ τὰ γάντια εἶναι πολὺ ἐνδοχρηστικά τότε συνιστοῦμεν μίαν ἐλαφρὰν ἐπιπρωσιν μὲ κρέμαν τῆς ἀφροκείας σας καὶ π. ἴσως οὐκ οὐκ. Ὅταν ἐπιστρέψετε ἀπ' ἐξω πλάνεσθε καὶ τὸ δέμα σας δὲν ἔχει πάθι τίποτε.

ΓΙΑΓΙΑ ΚΙ' ΕΓΓΟΝΗ

Μία κοπελλίστα ρωτοῦσε τὴν γιὰ τῆς.

—Εἴν' ἀλήθεια, γιὰ τῆς, διὸ τὸν καρό σας δὲν ξεύρατε τὸν ἄνδρα ποῦ ἐπρόκειτο νά σας δώσουν γιὰ σὺζυγο;

—Βέβαια, μικρούλα μου, γιὰ τῆς μὴ ξεχνᾷς πὺς στὸν καρό μου δὲν εἶχαμε ποτὲ τὴν εἰκαρία νά βλεποῦμαστε μὲ νέους καὶ μονάχα τοὺς δνειρενοῦμαστε. Μία ὥρα μὲρα ἡ οἰκογενεὶά μας μᾶς ἀνήγγελλε ὅτι ἔπρεπε νά παντρευθοῦμε μὲ τὸν τάδε καὶ αὐτὸ ἦταν ὅλο.

—Καὶ κ' ἐσσεὶ δεχόσαστε χωρὶς νά ξεύρετε ἂν θὰ σας ἄρεσε αὐτὸς ποῦ εἶχαν διαλέξει;

—Αφού ἄρεσε στοὺς γονεῖς μας;

—Μὰ μὲ τοὺς γονεῖς σας θὰ τοῖσε; Τί ἔξωσαν οἱ γονεῖς σας ἀπὸ τὰ γούστα σας, τὰ ἰδανικά σας;

—Ναι, παιδί μου, ἀλλὰ οἱ μεγάλοι ξεύρουν νά κρίνουν καλλίτερα ἀπὸ σὰς καὶ πρέπει νά τοὺς ἀκούτε! Ὅσον μὲ ἐμένα ποῦ ἔχω πείρα.

—Καὶ ποτὲ ὅμως, γιὰ τῆς, ὅτι ἡ ἐξῆς πείρα ἀφείλετο ποτὲ κανένα; Ἐπειτα ἂν διαλέξω ἑνα σὺζυγο καὶ εἴμαι δυστυχισμένη καὶ τοῦ θὰ εἴμαι μόνη ἐνὶ ὑπεύθυνῃ καὶ δὲν θὰ ὀφείλω τὴν εὐθύνην σὲ κανένα.

Ἡ γιὰ τῆς δὲν μίλησε ἴσως νά σκεπτόταν ἐνδομύχως πὺς ἡ νεωτερίζουσα ἐγγονοῦς τῆς δὲν εἶχε καὶ τόσο ἄδικο.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἐλ εν α Α.—Τὸ λευκὸν Ντορέν τὸ κρεῖν μοποῖται κανεῖς γὰρ τὸ ντεκολτέ μόνον διὰν ποζέται νά πᾶσιν σὲ χορὸν δὲν πρέπει νά γίνετα χορὸς καθήμενῃ.

Κω ν Ε. Λ.—Φάληρον.—Σὰς συνιστῶ μετὰ τὸ ἔσπασμα χορὸν Χαζελίνης.

Ἀν ν ὁ μ ο ν η ν.—Σὰς συνιστῶ κρέμαν Πόντες. Τὸ νανιδεσμα πολὺ καλόν.

Λ ὁ ρ ο α ν.—Δοάμαν.—Μόνον καλὸ σχῆμα στυλοδέσμιον θὰ σὰς ἀφελήσῃ.

Μ α ὶ ὁ ν Β.—Ἡ κρέμας Πόντες καὶ Χαζελίνη εἶναι καὶ ἡ δύο καλές. Γάντια σὰς συνιστῶ ἀπὸ καουτσούκ. Θὰ βοηθῇ σὲ καλὰ φαρμακεία, ἀλλὰ καὶ πάλιν πέτσονα κίμωνιν.

Π ὁ ρ ὁ α ν.—Ἐντιστά.—Δὲν μπορῶ δι-στυχῶς νά ἱκανοποιήσω τὴν περὶ τὸν σὰς.

Λ ο υ λ ὁ ν.—Τοῦ Ὁ λ ὁ μ π ο ν.—Σὰς συνιστῶ βαρὴν Ορέα, ὅσο γὰρ τὸ πρόσωπο πᾶρετε Χαζελίνην λιπαράν.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

[Ο Κοναίνος Κοναίνι, εραστής της βασίλισσας Μαρίας των Μεδίκων, αναθέτει στον έμπιστό του Ρινάλδο να ανακαλύψει τη διαμονή της Γιζέλλας, η οποία είναι ερωτευμένη με το νεαρό μαρκήσιο Σένκ-Μάρς που σιμπαθεί κι' ο πατέρας της. Ο Ρινάλδος ανακαλύπτει τα ίχνη της Γιζέλλας και ο Κοναίνι σπεύδει εις συνάντησίν της. Ο Ιππότης Καπεστάν φθάνει στην κατάντηλη στιγμή για να σώσει την Γιζέλλα από τους δυνάστες του Κοναίνι. Ο Κοναίνι συλλαμβάνει την Γιζέλλα, την ελευθερώνει όμως η βασίλισσα Μαρία των Μεδίκων που έρχεται μαζί με την γυναίκα του. Ο Καπεστάν σώζει τον Λουδοβίκο Β' από βέβαιο θάνατο, μία μέρα που αφηνιάσε το άλογο του. Ο βασιλεύς εις αντάλλαγμα, του προσφέρει την υποστήριξή του. Ο Καπεστάν υποπίπτει, αργότερα, στην δυσμένεια του βασιλέως. Ο Ρισσελιέ κατηγορεί τον Καπεστάν ως ένοχον έχοχτης προδοσίας και ζητεί από τον βασιλέα την σύλληψή του. Η Γιζέλλα κινδυνεύει να πέσει στα χέρια του Κοναίνι].

(Η συνέχεια)

Ο Καπεστάν εισομήσας στο δωμάτιο με τη Γιζέλλα στην αγκαλιά του, είδε την πυρίτιδα. Σάν αστραπή μία τρομερή σκέψης έλαμψε στο μυαλό του.

Ατέδρεε τη Γιζέλλα μπόθνη και κατόπιν παίρνοντας ένα θαρόλι πυρίτιδος έχυσε το περιεχόμενο σ' ένα μακροβόλο αΐλμα κατά μήκος των δοματίων προς το βάθος. Κατόπιν άρπαξε τη Γιζέλλα στην αγκαλιά του, έλαβε το δαδί και έτρεξε προς το άκρο του τρομερού μαύρου φιδιού, που σχηματίζε ή πυρίτις. Έθεσε πιο στο άκρο και κατόπιν τρεξε προς την πόρτα του πάρκου. Η πόρτα όμως εκείνη ήταν κλειστή. Κτύπη την συνεκλόνισαν και πίσω απ' αυτήν άκούετο ή φωνή του Κοναίνι.

Ο Καπεστάν πάγωσε. Την ίδια στιγμή ή Γιζέλλα άνοιξε τα μάτια και τον παρατήρησε χαμογελώντας.

Ταυτόχρονος δέ ή έκρηξις άκούσθηκε. Η πόρτα του πάρκου άνοιχθηκε από τον τιναγμό, οι τοίχοι του σπασιού γκρέμίζαν από παντού. Και μόνος ο Καπεστάν στεκόταν κάτω απ' τον πέτρινο θόλο της πόρτας κρατώντας στην αγκαλιά του τη Γιζέλλα.

Μη φοβάσαι! της είπε άτάραχος. Τώρα δέν φοβούμαι τίποτε! είπε εκείνη. Η έκρηξις έκαμε τον Κοναίνι και τους άδους του να θροήνουν είσοις δήματα μακρινά απ' την πόρτα. Ο Κοναίνι έκρινε το κεφάλι του μέσα στα χέρια του.

Πέθανε! είπε. Όχι! Έξοχώτατε! Παρατηρήσατε! Έναι! Έπάνω στο πρόσωπο.

Νά! έκει! Δέν είνε μόνι! Ένας άνδρας είνε μαζί της. Ρινάλδο! Ρινάλδο! Είσα σύ!

Φύσημα άνέμου διέλυσε προς στιγμή τον καπνό που άπέκρινε την θέα του ζεύγους. Τότε ο Κοναίνι διέκρινε τον Καπεστάν τον όποιο νόμισε στο Λούβρο.

Α! Τους προδότα! Τόν αφήναι να φύγει.

ΜΥΧΑΛΗΛΑ ΖΕΙΒΑΚΟ

ΓΙΖΕΛΛΑ

ΠΟ ΕΛΡΑΥΟΠΕΡΩ ΧΟΡΗΟΦΗΚΩ ΜΑΝΩΤΙΣΤΟΡΗΜΙΑ

Έρχοιους τώρα τη διαταγή του βασιλέως που ήθελε τον Καπεστάν ζωντανό. Τά ξεχνούσε όλα και άρμυσε άγρια με το ξίφος στο χέρι.

Ο Καπεστάν ξιφουλκήσε άήρσας για μία στιγμή τη Γιζέλλα.

Πρέπει να φύγουμε διά του ίσογειού! Το έπάνω πάτομα καίεται ακόμη.

Νά! είπε ή Γιζέλλα! Προχωρείτε δεσποινίς, σάς άκολουώ.

Η Γιζέλλα εισήλθε διά της άνοικτης πόρτας.

Ο Καπεστάν με μία σπυλιά έσπασε ένα ξίφος και τρύπησε ένα απ' τους όπλοφόρους του Κοναίνι.

Κατόπιν την άκολουθήσε. Έπάνω απ' αυτούς έκαμε ή φωτιά. Τριγύρω σύννεφα καπνού πυκνότατα.

Ο Καπεστάν πότε επιπήμενος, πότε άμυνόμενος άκολουθούσε τη Γιζέλλα. Ο Κοναίνι και οι όπλοφόροι του έρχονταν πίσω. Δέν ήταν δυνατό ν' άναστυνέη κανείς πεία.

Απ' έδω γρήγορα! φώναξε ή Γιζέλλα. Με ένα πήδημα θρόνηκε κοντά της.

Την ίδια στιγμή το πάτομα καίμενο έπερτε πίσω τους.

Ο Κοναίνι και οι δέκα επιζώντες σύντροφοί προέβασαν να φύγουν προς το πάρο.

Ο Καπεστάν πέταξε το ξίφος και άρπαξε τη Γιζέλλα στην αγκαλιά του. Διά μέσου των έρεπτιών, λαχανιασμένος, πνιγόμενος την έφερε προς την πόρτα του δρόμου.

Και το πλήθος των χωρικών, των συγκεντρωμένων εκεί ύπεκλήθη στην εμφάνισή του καταισνιμένου και αιματομένου άνδρος που κρατούσε στην αγκαλιά του την κόρη.

Ο Καπεστάν δέν είδε παρά την άμαξα που στάθμευε μπροστά στο ξενοδοχείο.

Έτρεξε έως εκεί και άπέθεσε τη Γιζέλλα.

Η μητέρα μου είνε στο Λούβρο! φώναξε ο Καπεστάν προς τον άμαξιλήτη και πήδησε έπάνω στον Φτεροπόδη.

Το πλήθος παραμέρισε μπροστά στον γίγαντα εκείνο και έκαμε τόπο στην άμαξα.

Μετά ένα τέταρτο της ώρας μία συνοδεία ίππέων διέσχισε το Μεδόν με καλπισμό. Ήταν ο Κοναίνι και οι άνδρες του. Ο Κοναίνι δέν είχε χάσει κάθε έλπίδα. Ο Καπεστάν και ή Γιζέλλα του είχαν διαφύγει. Άλλ' άν διατηρούσε την ίσχυ; Θα τους συνέλαμβανε μιά ή μέρα άσφαλός. Τώρα έτρεχε στο Λούβρο διά να πη στον βασιλέα.

Μεγαλειότατε σάς έδωται τον δούκα της Άγκουλέμης. Μετά το άποκρίσας έπαινεσε τον Κοναίνι. Ένας από τους δυό έτρεπε επί τέλους να πεθάνη. Μιχαήλ έφερε το χέρι προς το ξίφος. Άλλά δέν είχε ξίφος.

Άλλά και χωρίς ξίφος έξακολούθησε να προχωρή.

Ήταν ο Κοναίνι πράγματι. Μόλις είχε άμυνθεί. Ψήφρος άνησυχίας άκούσθηκε στο Λούβρο. Όλοι προσηνέονταν ότι κάτι έκτακτο θα συνέβαινε. Ο Βιτρού όρχος και σχεδόν δαπάνον έβάδιζε επί κεφαλής των φρουρών του προς τον Κοναίνι.

Στο παρόντο ο βασιλεύς, ο Ρισσελιέ, ο Λουβιν παρτηρούσαν κρατώντας την άναστυή τους.

Σαφηνά είδαν βαδίζοντα κατά του Κοναίνι τον άγνωστο εκείνο τον κατασχισμένο, τον καταισνιμένο, τον αιματάδρεκτο.

Ο Κοναίνι είδε τον Καπεστάν συγχρόως και τον Βιτρού διευθυνόμενος προς αυτόν.

Ο Καπεστάν, έβρυχηθή ο Κοναίνι.

Ο Καπεστάν, εμψύχισε ο Ρισσελιέ.

Ο Καπεστάν, είπε με στεναγμό ο βασιλεύς.

Αγαγε, διάταξε ο Κοναίνι, συλλάβετε αυτόν τον άνδρα... Η μάλλον... Και έ- έτρεπε ποτόμ έν της ζώνης του. Ο Καπε- στάν ήταν κοντά στον Βιτρού. Με κίνησι ταχυ- τερά άσπρη έσπασε ένα πιστόλι έν της ζω- νής του λογαίου.

Καταρμένε Καπετάνιε! Θα πεθάνης! είπε ο Κοναίνι.

Οι δυό έχθροι ήταν σε απόστασι δέκα βημά- τον ο ένας απ' τον άλλο.

Ο Κοναίνι πελιδνός και παραμορφωμένος έν το μύσος.

Ο Καπεστάν άτάραχος και ψυχρός.

Η Γιζέλλα παρατηρούσε. Κατόπιν απέστρε- ψε τα μάτια. Ο Κοναίνι έσκόπευε καλά. Ο

άν διατηρούσε την βα- σιλική εύνοια.

Όλοι προσηνέονταν σοβαρά γεγονότα. Ή- ταν γνωστό επίσης ότι ο Βιτρού είχε μεταβή στο μέγαρο Δ' Άγκρ και ότι μετά την έπ- στροφή του έγινε μεγάλο συμβούλιο.

Όποιο δέν γνώσθηκε τίποτε. Από την ά- κείνη ο Βιτρού επί κεφαλής είσα φρου- νέμενη στην αλλη του Λούβρου. Τον Κανέις δέν έτόλμησε να μεταβή στο Δ' Άγκρ.

Η Έξοδος έν το Λούβρο φρενιόταν με πονη φυλάξεις στην ά- γία.

Τέλος ο βασιλεύς είχε δώσει άμυνα βάσταξε περισσότερο από μία ώρα.

Κανείς να μη ταραχθή! διάταξε ο βασι- λεύς.

Κάτω ο θόρυβος ήξανε. Οι φρουροί απέ- κλειαν την διάδασ.

Ο άνις ήταν ο Καπεστάν ύποβαστάζοντας τη Γιζέλλα.

Πίσω! διάταξε ο άξιωματικός του φυλα- κείου.

Φωνάξετε τον κ. Βιτρού και πείτε του ότι έρχομαι από το Μεδόν! είπε ο Καπεστάν.

Την στιγμή εκείνη διέκρινε τον Βιτρού άκίνη- το στο μέσο είσοις φρουρών.

Μεδόν! φώναξε.

Ο Βιτρού χωρίς να κινήθι διάταξε.

Άφίστε να διέλθουν.

Ο Καπεστάν και ή Γιζέλλα προχώρησαν προς την μεγάλη πύλη, που ώδηγούσε στα βα- σιλικά δώματα. Την στιγμή εκείνη ποδοβολή- το άκούσθηκε έξω απ' την αλλη. Μία έφιππος συνοδεία κατέρθανε.

Ο Καπεστάν στάθηκε και βρυχήθηκε.

Ο Κοναίνι.

Η Γιζέλλα στράφηκε, είδε τον Κοναίνι και όρχισε.

Στήριξε το χέρι της στον όμο του Καπεστάν και είπε.

Αυτός ο άνδρας θέλησε να με άτιμάσει. Αλλά έκαμε την μητέρα μου τρελή.

Ο Καπεστάν προχωρήσε προς τον Κοναίνι.

Ήταν εκεί ή συνέχεια της πάλης του Μεδόν.

Ένας από τους δυό έτρεπε επί τέλους να πε- θάνη. Μιχαήλ έφερε το χέρι προς το ξίφος.

Άλλά δέν είχε ξίφος.

Άλλά και χωρίς ξίφος έξακολούθησε να προχωρή.

Ήταν ο Κοναίνι πράγματι. Μόλις είχε άμυνθεί. Ψήφρος άνησυχίας άκούσθηκε στο Λούβρο.

Όλοι προσηνέονταν ότι κάτι έκτακ- το θα συνέβαινε. Ο Βιτρού όρχος και σχεδόν δαπάνον έβάδιζε επί κεφαλής των φρουρών του προς τον Κοναίνι.

Στο παρόντο ο βασιλεύς, ο Ρισσελιέ, ο Λουβιν παρτηρούσαν κρατώντας την άναστυή τους.

Σαφηνά είδαν βαδίζοντα κατά του Κοναίνι τον άγνωστο εκείνο τον κατασχισμένο, τον καταισνιμένο, τον αιματάδρεκτο.

Ο Κοναίνι είδε τον Καπεστάν συγχρόως και τον Βιτρού διευθυνόμενος προς αυτόν.

Ο Καπεστάν, έβρυχηθή ο Κοναίνι.

Ο Καπεστάν, εμψύχισε ο Ρισσελιέ.

Ο Καπεστάν, είπε με στεναγμό ο βασι- λεύς.

Αγαγε, διάταξε ο Κοναίνι, συλλάβετε αυτόν τον άνδρα... Η μάλλον... Και έ- έτρεπε ποτόμ έν της ζώνης του. Ο Καπε- στάν ήταν κοντά στον Βιτρού. Με κίνησι ταχυ- τερά άσπρη έσπασε ένα πιστόλι έν της ζω- νής του λογαίου.

Καταρμένε Καπετάνιε! Θα πεθάνης! είπε ο Κοναίνι.

Οι δυό έχθροι ήταν σε απόστασι δέκα βημά- τον ο ένας απ' τον άλλο.

Ο Κοναίνι πελιδνός και παραμορφωμένος έν το μύσος.

Ο Καπεστάν άτάραχος και ψυχρός.

Η Γιζέλλα παρατηρούσε. Κατόπιν απέστρε- ψε τα μάτια. Ο Κοναίνι έσκόπευε καλά. Ο

Καπεστάν άτάραχος και ψυχρός.

Η Γιζέλλα παρατηρούσε. Κατόπιν απέστρε- ψε τα μάτια. Ο Κοναίνι έσκόπευε καλά. Ο

σμεν από σήμερα την όκη του.

Μάλιστα, κύριε Έπίσκοπε. Μείνατε ήσο- χος. Έγώ αυτοποροούπος θ' άρχισω την άνά- κρισ.

Ο Ρισσελιέ ύποκλιθείς ύπεχώρησε δύο βή- ματα. Ο Λουδοβίκος Β' περιέπεσε πάλι σε σάβηνες.

Ήλεαν να με σκοτώσουν! σκεφτόταν. Ο Κοναίνι ήθελε τον θρόνο. Αυτός και ή Έ- λεονώρα μέθυσαν το άλόγο μου στο Μεδόν.

Αυτός και εκείνη έφριψαν στο ποτήρι μου δη- λητήριο την νύκτα κατά την όποία ο Καπε- στάν εισήλθε στο Λούβρο... και αυτός ο Έπί- σκπος με στενοχωρεί... αυτό, το όποιο σκέπτε- ται διά τον Κοναίνι, ήδεια...

Την στιγμή εκείνη θόρυβος άκούσθηκε στην αλλη του Λούβρου. Ο βασιλεύς έσπερσε προς τα εκεί το βλέμμα.

Ο Ρισσελιέ, ο Λουβν, ο Όρνάνο και οι αΐνικοί πλησίασαν στο παρά- θυρο.

Τί συμβαίνει; είπε ο βασιλεύς.

Μία άμαξα άναμένει μπροστά στην κρε- μαστή γέφυρα! είπε ο Όρνάνο.

Μία νέα εισέρχεται στηρίζομένη στον βρα- χίονα ενός άνδρωπου. Ω! Ποία στολή παου- σιστός. Τι άσχημα!

Μεγαλειότατε, είπε ο Ρισσελιέ, άν θέλετε ... πηγαίνω...

Κανείς να μη ταραχθή! διάταξε ο βασι- λεύς.

Κάτω ο θόρυβος ήξανε. Οι φρουροί απέ- κλειαν την διάδασ.

Ο άνις ήταν ο Καπεστάν ύποβαστάζοντας τη Γιζέλλα.

Πίσω! διάταξε ο άξιωματικός του φυλα- κείου.

Φωνάξετε τον κ. Βιτρού και πείτε του ότι έρχομαι από το Μεδόν! είπε ο Καπεστάν.

Την στιγμή εκείνη διέκρινε τον Βιτρού άκίνη- το στο μέσο είσοις φρουρών.

Μεδόν! φώναξε.

Ο Βιτρού χωρίς να κινήθι διάταξε.

Άφίστε να διέλθουν.

Ο Καπεστάν και ή Γιζέλλα προχώρησαν προς την μεγάλη πύλη, που ώδηγούσε στα βα- σιλικά δώματα. Την στιγμή εκείνη ποδοβολή- το άκούσθηκε έξω απ' την αλλη. Μία έφιππος συνοδεία κατέρθανε.

Ο Καπεστάν στάθηκε και βρυχήθηκε.

Ο Κοναίνι.

Η Γιζέλλα στράφηκε, είδε τον Κοναίνι και όρχισε.

Στήριξε το χέρι της στον όμο του Καπεστάν και είπε.

Αυτός ο άνδρας θέλησε να με άτιμάσει. Αλλά έκαμε την μητέρα μου τρελή.

Ο Καπεστάν προχωρήσε προς τον Κοναίνι.

Ήταν εκεί ή συνέχεια της πάλης του Μεδόν.

Ένας από τους δυό έτρεπε επί τέλους να πε- θάνη. Μιχαήλ έφερε το χέρι προς το ξίφος.

Άλλά δέν είχε ξίφος.

Άλλά και χωρίς ξίφος έξακολούθησε να προχωρή.

Ήταν ο Κοναίνι πράγματι. Μόλις είχε άμυνθεί. Ψήφρος άνησυχίας άκούσθηκε στο Λούβρο.

Όλοι προσηνέονταν ότι κάτι έκτακ- το θα συνέβαινε. Ο Βιτρού όρχος και σχεδόν δαπάνον έβάδιζε επί κεφαλής των φρουρών του προς τον Κοναίνι.

Στο παρόντο ο βασιλεύς, ο Ρισσελιέ, ο Λουβιν παρτηρούσαν κρατώντας την άναστυή τους.

Σαφηνά είδαν βαδίζοντα κατά του Κοναίνι τον άγνωστο εκείνο τον κατασχισμένο, τον καταισνιμένο, τον αιματάδρεκτο.

Ο Κοναίνι είδε τον Καπεστάν συγχρόως και τον Βιτρού διευθυνόμενος προς αυτόν.

Ο Καπεστάν, έβρυχηθή ο Κοναίνι.

Ο Καπεστάν, εμψύχισε ο Ρισσελιέ.

Ο Καπεστάν, είπε με στεναγμό ο βασι- λεύς.

Αγαγε, διάταξε ο Κοναίνι, συλλάβετε αυτόν τον άνδρα... Η μάλλον... Και έ- έτρεπε ποτόμ έν της ζώνης του. Ο Καπε- στάν ήταν κοντά στον Βιτρού. Με κίνησι ταχυ- τερά άσπρη έσπασε ένα πιστόλι έν της ζω- νής του λογαίου.

Καταρμένε Καπετάνιε! Θα πεθάνης! είπε ο Κοναίνι.

Οι δυό έχθροι ήταν σε απόστασι δέκα βημά- τον ο ένας απ' τον άλλο.

Ο Κοναίνι πελιδνός και παραμορφωμένος έν το μύσος.

Ο Καπεστάν άτάραχος και ψυχρός.

Η Γιζέλλα παρατηρούσε. Κατόπιν απέστρε- ψε τα μάτια. Ο Κοναίνι έσκόπευε καλά. Ο

Καπεστάν άτάραχος και ψυχρός.

Η Γιζέλλα παρατηρούσε. Κατόπιν απέστρε- ψε τα μάτια. Ο Κοναίνι έσκόπευε καλά. Ο

ΚΑΛΛΟΝΕΣ ΤΗΣ ΑΗΣ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΣ

Α'.—Τί γίνεται ο σύγγος σου; Β'.—Άστα και μίν τα ρωτάς! Προχθές, ξαφνικά, με φίλησε λέγοντας: «Σε λατρεύω, αγάτη μου!» Κι' άρχισε να γελά νευρικά. Είχε τρελλαθή!

EXEMΥΘΕΙΑ

Έκείνη.—Η άρραβωνιαστικά σας είναι ικανή να φιλήξή ένα μυστικό; Έκείνος.—Άσφαλός. Είμαισταν άρραβω- νιασμένοι ένα δόλοκληρο μήνα... και δέν το ή- ξερα!

ΟΛΑ ΧΡΗΣΙΜΕΥΟΥΝ

Νίτσα.—Ξέρεις, χονσή μου, άκουσα να λένε φοβερά πράγματα για τον σύγγό σου. Λίτσα.—Ω! πές μου τί άκουσες, δέ παρα- καλώ! Ίσα-ίσα που έχω άνάγκη να κάνω με- ρικές κανονήριες τουαλέτιες!

ΒΙΑΣΥΝΗ!

Φωτογράφος.—Θά σάς πάρω ένα εν- στανανέ στο είκοστό πέμπτο του δευτερολέ- πτου.

Πελάτης.—Κυτάξτε να μου το πάρετε στο πεντηστό... είμαι τρομερά διαστειός ση- μερα το πρωί...

ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ

Ο σύγγος.—Νά ή φωτογραφία της συ- ζύγου μου που έχει εξαφανισθή από προχθές. Άστινόμος.—Θέλετε να τη βρούμε; Ο σύγγος.—Νά! Άστινόμος (κτυπάζοντας τη φωτογρα- φία).—Και για ποιά λόγο;

ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΟ ΤΑΞΙΔΙ

Από έρωτευμένοι ταξιδεύουν στους αϊθέρας. Ο νέος ρωτά το γκαραφνί του αεροπλάνου: —Παλιό μου, σε παρακαλώ, πότε θα περά- σουμε απ' το πρώτο του νέελ;

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΟΧΗΣ

Αυλοούα.—Θάρης, Κάκια, να πάμε μαζί περιπατο; Κάκια.—Αδύνατο. Η κοίτα μου δέν έ- χει να φορέση τίποτε!

ΑΓΑΝΑΚΤΗΣΙΣ

Μπαμπάς.—Παλητόταδο! Σε τσάκωσα να κοιμάσαι στις πόρτες! Ντιντής.—Όχι! δέν κοιμάσαι στις πόρτες!

Μπαμπάς.—Τότε... τί έκανες; Ντιντής.—Κιτάξα... απ' την τρίπα της κλειδαριάς!

ΚΑΚΟΙ ΒΑΘΜΟΙ

Μπαμπάς.—Είδα φίλαρος αδιόδητος σ' όλη τη μελέτη... Παλητόταδο, και τί θα κάνης όταν μεγαλώσης; Τράκης.—Ομιλούντα κνημιογράφο!

ΣΤΑΣΙΣ... ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ!

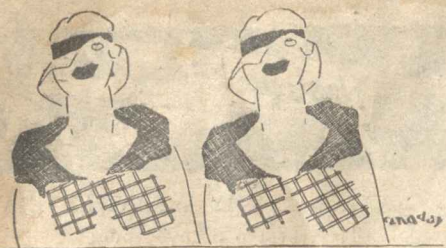
Ταξιδιώτης.—Το τσάνι σταματά στο Φιλόχοψι; Έλεγκτής.—Κάποτε... άν τύχη χαμνή γελάδα στη μέση της γραμμής!

ΣΤΟΝ ΑΔΗ

Ο θεατοφίλος (στοις Κοιτάς του Άδου).—Κυτάξτε να μου δώσετε καλή θέση, αλλοιούτα θάναφροσ στη διεύθυνση!

ΠΕΡΙ ΗΛΙΚΙΑΣ

Μπέμπης.—Μαμά, πόσον χρονών είσαι; Μαμά.—Δέν σ' ενδιαφέρει. Μπέμπης.—Μαμά, όλο είσαι μου άπαντάς. Κι' έμένα άν με ρωτήσης, δέν θα σού πώ πό- σον χρονών είμαι!

Ο Γιουλιάνος Μοστάς ήτανε τιμητάρχος του τμήματος Ψηφίων στην Τράπεζα Ίδιωτικών Συμμετεχόντων. Είχε λίγη δουλειά, πληρωνετο καλά, τα κοστούμια του ήταν πάντοτε αβόγους εφαρμογής και εν τούτοις δεν ήταν ευτυχής.

Ήταν παντρεμένος ο καυμένος! Αυτό το ποτήρι του συνέθεξε ξαφνικά, κατά τα τέλη της εφθιάχτης του ηλικίας.

Είχε συναντήσει κάποια νέα ντελικάτη με γλυκιά φωνή κι' ένα κεφαλάκι χροϊωμένο. Άπειρος τελείως εκείνη την εποχή, την παντρεύτηκε. Τα χρόνια δεν αγγίζουν να περάσουν, όπως συμβαίνει πάντα άλλως τε, αφήνοντας τα ίχνη της διαβάσεώς των, κατά τρόπο ώστε ο Γιουλιάνος, μόλις σαραντάρης, να είναι ο σύζυγος μιας κατακόκκινης ματρόνας, και φοβερός γλωσσολογίας. Και δεν εφτανε αυτό, αλλά ήτανε και ζηλιάρης, και στής συζυγικές τους σκηνές μόνο που δεν του της έδωσε. Όσο βρισκότανε στο γραφείο του, προσφυγμένος πίσω από τους χοντρούς τοίχους, υπό την φρουρήν των κλητήρων, ήταν ευτυχής, αλλά μόλις εσήμαινε ή ώρα της αναχώρησής, τον έπαινε απελπισία. Αναλογιζόμενος ότι θα ξανάβλεπε το άγριεμένο πρόσωπο της μανιασμένης γυναίκας, που ήτανε υποχρεωμένος να γύριζε τα γραμμάτια του, κισθανότανε να παρκάρουν οι μύες και να γέροναν οι ώμοι του. Έβρισκε το δρόμο όπουσδήποτε, περπατώντας στην τύχη και προσπαθώντας να ξεχάσει την στιγμή της επιστροφής, που τόσο πολύ τον ετούραζε. Αλλά και η παραμικρότερη αφορολογία εσηγιότανε τον δειμόν του. Γιατί η γυναίκα του η Ζοζεφίνα, δεν μπορούσε να πιστέψει ότι είχε κάνει περίπατο απλώς, ή ότι πήγε με κανένα φίλο του που ήτανε κι' εκείνος παντρεμένος και δυστυχής, στο καφενείο. Κάποτε πήγαινε η ίδια στο γραφείο του και τον παρελθόνε, έλο χαμόγελο. Ένοιαζε, μόλις έβγινε από το δρόμο, ή γκρίνια άρχιζε ως ύπου να φθάσουν στο σπίτι. Τον συλλοβίζε διαρκώς κι' εκείνος έσκαζε το κρεβάτι μοιρολατρικά, κυττάζοντας το δαχτυλίδι του.

Αυτό ήταν ένα πολύ ωραίο κόσμημα. Αναγεννήσεως που είχε περιέλθει εις χείρας του από κάποιον ποδόγυρο του αστακοράτη και παριστάνε ένα δράκοντα που δάγκωνε την πέτρα. Κάποιος του είπε ότι ήταν έργο του Μπενεδέου Τσελλίνι. Στον παλιό ευτυχισμένο καιρό, ο Γιουλιάνος το είχε προσφέρει ως δώγμα του έρωτός του σ' εκείνη που έμενε αργότερα γυναίκα του. Αλλά με τον καιρό, αφού έπεσαν από όλα τα δαχτυλικά της, που έποιζοντο από το λίπος και κατέλυτε τέλος στο μικρό της δαχτυλάκι, ξαναπιασε τη θέση του στο γέρι του πάλι.

Κι' έτσι ο Γιουλιάνος, με το κεφάλι σκυμένο υπό την καθημερινή συζυγική καταπίεση, εκύτταζε το δαχτυλίδι με τον δράκοντα που δάγκωνε την πέτρα και σκεφτότανε: είμαι ή πέτρα που δάγκωνε ο δράκοντας! Και αυτό έβγαζε μια πηγή παρηγορίας που μόνον οι αδύνατοι και οι υποταγμένοι αισθάνονται.

Ένα βράδυ όμως, όταν έπεσαν τα μάτια του από συνήθειαν στο γέρι του, ωχρίσσε. Το δαχτυλίδι δεν υπήρχε πια. «Θα το έβγαλα στο γραφείο μου» σκέφθηκε κι' έσκαψε το γέρι του κάτω απ' το τραπέζι ανέντρο. Πόλυ άργα όμως. Η Ζοζεφίνα είδε το κίνημά του και σόναζε:

— Πού είναι το δαχτυλίδι μου;

— Δεν ξέρω. Θα το άρσει στο γραφείο!

Και ντροπισμένος έδειξε το γυμνό του γέρι.

— Ψεύτη!... Κολασιμένη!... Γυναίκα!... Τόχεις χάρισε;... Φανταζόμουνε ότι ποζάρεις για Δόν Ζουάν, αλλά δεν ήμουν βέβαιη. Α! τι θάλεγε ή καυμένη ή μαμά μου αν μ' έβλεπε έτσι δυστυχισμένη!

Και μόνον ύστερα από δύο ώρες θακούων και παραπόνων, που η Ζοζεφίνα αποκωμωμμένη πιά έπαισε, ο Γιουλιάνος ψιθύρισε με φωνή

Ιστορίες για τους παντρεμένους

Ο ΔΡΑΚΟΝΤΑΣ

νή γλυκιά:

— Θα το έβγαλα για να πλύνω τα χέρια μου. Θα το βρω ασφαλώς αύριο.

— Θα ήταν καλύτερα να σόπαινε. Γιατί ή Ζοζεφίνα ξανάρχισε και πάλι.

— Όστε πλένεις τα χέρια σου στο γραφείο!... Για ποιο σκοπό!... Δεν μπορείς να πλυθείς σπίτι σου σαν τίμιος άνθρωπος; Ποιος ξέρει τί βρωμοδουλειές σκαρώνεις!...

Κι' έλο το βράδυ δεν σταμάτησε τη γκρίνια.

Ο Γιουλιάνος δεν μπόρεσε να κοιμηθώ ούτε το άλλο βράδυ, γιατί το δαχτυλίδι δεν βρέθηκε.

— Θα μου το κλέψανε, έλεγε.

Η δυστυχία του όμως δεν ήτανε γιατί έ-

Κάποιος πήρανε και τον παρελάρβανε από το γραφείο του.

γασε το δαχτυλίδι, αλλά γιατί έδωσε αφορμή στη γυναίκα του για καυγά. Και η ζωή του καθήνησε κλάσις παραμικρή από τότε.

Ένα βράδυ η Ζοζεφίνα του πρότεινε:

— Ξέρεις, οι φίλοι μου οι Ντέρ, μας έστειλαν ένα θεωρητικό, για την όπερέττα που παίζει ή Σορεντίν. Που χαλάει κόσμο. Πόλυ ήθελα να την ιδώ. Βασέθηκα ν' ακούω γι' αυτήν. Στοιχηματίζω ότι δεν είναι τίποτε. Όλες αυτές ή καρακάδες κάνουνε φηγούρα στη ακηγή. Γιατί είναι θαυμάσιες σαν τοίχοι. Μα οι άνδρες δεν καταλαβαίνουν από γυναίκα ομορφιά. Είναι ζώα!...

— Θα πιάς μόνη σου, χουστή μου, γιατί είμαι λίγο κουρασμένος.

— Α! Είσαι κουρασμένος, ε; Άν επρόκειτο να πιάς μόνος σου, δεν θάσουνα. Πες καλύτερα ότι ή παρουσία μου θα σ' ευδοκίσει να της κάνεις τα γλυκά αυτά!...

— Προσώπα να μείνω σπίτι για τον απλούστατο λόγο ότι όταν πάμε στο θέατρο, στο νουσιό μου κάνουνε διαρκώς σκηνές για τη θεατρική!...

— Α, σου κάνω σκηνές, ε; Έχουμε και παράπονα τώρα... Μου κάνεις και το θυμά κι' έλας αφού με τσαντάνεις καλά-καλά. Δεν λες ότι θέλεις να ξεπορτίσης για να πιάς να βρεις αυτήν που της χάρισε το δαχτυλίδι. Ήμουνα βλάκας που δεν το κατάλαβα τόσην ώρα. Λοιπόν, θα μείνεις στο σπίτι, άγγελέ μου, αλλά θα μείνεις νηστικός, γιατί με της φασαρίες σου πέρασε ή ώρα, και χωρίς παπούτσι, γιατί θα στα κλειδώσω, κι' έτσι δε θα υποφέρες να ξεμυτίσης.

Και οβελιάζοντας πήρε τα παπούτσια και τα κλειδωσε. Δεν τώμενε άλλο πακά να πέσει να κοιμηθώ. Το όποιο και έκαμε.

Και ή Ζοζεφίνα, ντυμένη στα πράσινα, ξε-

κίνησε για το θέατρο.

Έπαιζε με το μάτι την Σορεντίν, θώντας με κάθε τρόπο να της βάλει ματα ρωματικά.

Ξαφνικά ενάχθηκε απ' το καθίσμα ποντας σ' ένα από τα μακριά δαχτυλικά το χαμένο δαχτυλίδι των αρραβόνων. Για μια στιγμή σκέφθηκε να και πάλι. Της έρχονταν να πηδήσει στη στιγμή της βγάλη τα μάτια.

Ήτανε ξαναμμένη σαν ήρρισε να νε όμως τη δεύτερη πράξη για να ήλθε καλύτερα. Στο τέλος δεν βρήκε. Και στο πανωρόι της και έπαιζε τη γοήγγορα στο σπίτι. Ο Γιουλιάνος με το στόμα ανοικτό και τα μάτια κλειστά, έβλεπε ένα υπαρκτό οφθαλμό, που έβγαζε τρεμάρισμα.

— Τι συμβαίνει πάλι; φωνάζει ή Σορεντίν, νομίζοντας πως είναι ελπίδα που πάθαινε.

— Συμβαίνει ότι είσαι ένα τίμιο άτομο, σε πολύ καλά γιατί δεν ήλθες να ήλθες.

Τρεις ώρες πέρασαν κι' αυτή ήλθε και μόνο όταν άρχισε να χαλάει πάλι, σαν να εξηγηθώ.

— Σου δοκίμασε ότι δεν ήμουν ήλθε, έχω ιδή ποτέ αυτήν την γυναίκα. Μιας της χάρισε το δαχτυλίδι εκείνος που με έκλεψε.

— Καλά, λοιπόν, θα πάμε να την μαζύ. Αλλά ως τότε δεν ήλθες να ήλθες. Πλάνη μου. Είσαι ικανός να της πεις.

Και κατακόποι κοιμήθηκαν ως την μέρα το μεσημέρι.

Προγεγραμμένη βιαστική και νύχτα, τα πιο καλά τους ρούχα, ξεκίνησαν για να πάνε να τον μαζύ. Ήτανε νύχτα, όπως τον καιρό που ήτανε για το σπίτι της Σορεντίν.

Ο καιρός ήτανε ωραίος. Ο Γιουλιάνος πατούσε σιωπηλός και ή Ζοζεφίνα ούζε κάθε τόσο.

— Θα της τα φέλλω γι' αυτό.

— Αλλά μόλις αντίκρισε την Σορεντίν, ύψος δειλό κι' άρισε τον Γιουλιάνο να ναι.

— Για πήτε μου, κυρία μου, ήλθε να ήλθε.

Η Σορεντίν έμεινε τα γέλια.

— Μα την πίστι μου, εμ.

— Πρόκειται, είπα ή Ζοζεφίνα, να ήλθε σδακή υπόθεσι.

Και με διαρκώς περιστομένης της ήλθε, ή Σορεντίν, που χαλάει κόσμο, Πόλυ ήθελα να την ιδώ. Βασέθηκα ν' ακούω γι' αυτήν. Στοιχηματίζω ότι δεν είναι τίποτε. Όλες αυτές ή καρακάδες κάνουνε φηγούρα στη ακηγή. Γιατί είναι θαυμάσιες σαν τοίχοι. Μα οι άνδρες δεν καταλαβαίνουν από γυναίκα ομορφιά. Είναι ζώα!...

— Θα πιάς μόνη σου, χουστή μου, γιατί είμαι λίγο κουρασμένος.

— Α! Είσαι κουρασμένος, ε; Άν επρόκειτο να πιάς μόνος σου, δεν θάσουνα. Πες καλύτερα ότι ή παρουσία μου θα σ' ευδοκίσει να της κάνεις τα γλυκά αυτά!...

— Προσώπα να μείνω σπίτι για τον απλούστατο λόγο ότι όταν πάμε στο θέατρο, στο νουσιό μου κάνουνε διαρκώς σκηνές για τη θεατρική!...

— Α, σου κάνω σκηνές, ε; Έχουμε και παράπονα τώρα... Μου κάνεις και το θυμά κι' έλας αφού με τσαντάνεις καλά-καλά. Δεν λες ότι θέλεις να ξεπορτίσης για να πιάς να βρεις αυτήν που της χάρισε το δαχτυλίδι. Ήμουνα βλάκας που δεν το κατάλαβα τόσην ώρα. Λοιπόν, θα μείνεις στο σπίτι, άγγελέ μου, αλλά θα μείνεις νηστικός, γιατί με της φασαρίες σου πέρασε ή ώρα, και χωρίς παπούτσι, γιατί θα στα κλειδώσω, κι' έτσι δε θα υποφέρες να ξεμυτίσης.

Και οβελιάζοντας πήρε τα παπούτσια και τα κλειδωσε. Δεν τώμενε άλλο πακά να πέσει να κοιμηθώ. Το όποιο και έκαμε.

Και ή Ζοζεφίνα, ντυμένη στα πράσινα, ξε-

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΠΑΝΤΑ ΕΡΜΟΣ

Έμεινε στη φτωχική μου καμαρούλα— απ' όλους λησμονημένος, όλημερίς κι' όληνύχτας συλλογιστεί, την ερημιά και την άρρωστια μου!

Μ' άφισε, είμαι χειρότερα: νοιώθω μέσα στη στήλη μου να φουντώνει κάποια πυροκαλά, που ή φλόγα της πλημμυρίζει όλο μου το Είμαι. Η φλέβες μου, θαρρείς, πως θα παύουν από στιγμή σε στιγμή και τα μάτια μου ολονομένα πεσάνε σπίθες. Το λαζούγγι μου είναι κατάρρο, κι' ένας κόμπος μου κόβει την ανάσα. Κι' εγώ που θέλησα να τραγουδήσω! Χαχά, ή πρώτη συλλαβή έγινε ένας άκαιρος βραχνός λόγγος μεί' στο λαζούγγι μου! Η σκέψις μου σταμάτησαν μέσα στο κοιλό μου το χεινωμένο. Τα χέρια μου τρέχουν κι' αυτά να παραλύουν. Ούτε λίγο νερό δεν θα μπουρ πιά να φέρνω στα φουγάρινα νύχτα μου, κι' από μέσα τους ή ανάσα μου θγάνει θεοτή, φλογετή.

— Άχ, την ποκαλιά που φούντωσε μέσα στη στήλη μου, ποιος θα μου την σόση; Ποιος θα με σώσει από το μέτωπό μου που καίει; Ποιος θα με σώσει από την λήθη σου; Κανείς! Πάντα έμεινε πάντα μόνος, πάντα άρρωστος...

ΣΩΤΩΣ Δ. ΓΙΩΡΓΑΝ

ΘΕΛΩ

Σαν πρώτα τον παλιό σκοπό στο παραθύρι σου θέλω κάποια θραυτά να γλυκοτραγουδήσω. Νύχτω ένα τρελλόπαιδο για το γαλήνι σου και σ' να με προσμένεις στην κουζίνα πίσω.

Να τραγουδάς με την κιθάρα για τα μάτια σου:—

— λήψεις μουράχτιδο φεγγάρι στη αυτιά σου—

— ή τύχη να μεβη μπρος στα σκαλοπάτια σου.

Τι ή δική σου χάρι και την όμορφη σου.

ΦΙΛ. ΚΑΤΣΙΝΗΣ

ΑΓΑΠΩ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ!...

Καθωμένη στην άκρογαλιά. Ένα μίλλι μακριά απ' το χωριό, βλέπω τη θάλασσα... Λαγυρισμένη κάτω από ένα βράχο, παίζω με τα πετράδια, κάθε φορά που τ' αρπάζω γι' να φτιάξω ένα μονόγραμμα. Ο σκύλος μου σπρώχνεται, έρχεται κοντά, κυττάζει γύρω του και ικανοποιημένος χαλάει ανάμεσα σ' εμάς και στο μονόγραμμα.

Τ' αγαπάς αυτό φίλε μου; Τό γνωρίζεις; Τον σκύλο. Κουνάει έλασα την ουρά του.

Ναι, τον ξέρεις, ήταν μαζύ του σαν τον γνωρίσει ήταν δικός του παύσι και σαν έφυγε από τον κόσμο, Τό ξέρεις που γράφω άδικα στο ίδιο μονόγραμμα.

Χέες, στην άμμο, έγραψα με το μπατονέ μου πάλι τ' όνομά του, με ήταν σουρούνα κι' ένα άγνωστο κίμα μου τόνισαν. Τό κίμα να σβένεται κάτω από τον άφρο του κι' έκαμνα... Ο σκύλος μου γαύισε νιώθοντας τον πόνο μου.

Είμαι ετυμωμένη στη μοναξιά μου... Είμαι ετυμωμένη, γιατί κανείς δεν μπορεί ν' αντιγράψει τα μάτια μου' άκουμπω της πλάτης μου στο βράχο, ξένοιαστη που κανείς δεν με παρακολουθεί. Ένα πουλί τριγυρίζει πάνω απ' το κεφάλι μου και κλειδαίει θλιμένα... Τι θέλει; Πονεί; Έρωσε ίσως και σιωπής το ταίρι του...

Από παράπονα άγαπώ στον κόσμο: Έσένα και τη γυναίκα αυτή...

ΚΑΜΕΛΙΑ

Τ' ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΟ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Σάν το στωγό καρδίι μας στο πέλαγος τραβήξει,

με τα όλσπερα του πανιά, τόσους και τόσους χρόνους,

υπός στην τρελή την κουπαστή καθένας μας,

τη γή όπου θα βόσκαις παρηγορία στους χροπούς,

Και μια φορά που ή τοικυμιά έσπασε τα κουπιά μας,

και τα σπασμένα ξάρτια μας τ' άγκάλιασε το κίμα,

σά γελιδόνια σάμας μακούα' πό τη γαλά μας και το στωγό καρδίι μας έδωκε έχει το μνημά...

Μά ως τόσο σαν ξεβράστηκαν στην άμμο τα κουπιά μας,

Τάδαν' έμεις, ναυάγια, από μακριά σπασμένα και ή πονεμένη μας καρδιά θρήνησε τα δύνα...

— Ρα μας που με το κίμα διάβριχν στην άμμο, σβήσενά...

Μ. ΚΟΥΡΜΟΥΛΗΣ

Ο ΡΑΜΑ...

Μακριά, στο δόξονα, τη θάλασσα, που ή θουνοσειά πλανιάζει,

το δειλινό ξανθό οδάνθη, στο οδάνθη άνοθαλίι στάζει...

Στο κοντινό ναυοταφείον, που πλάνη στανούς εωτρώνας,

ο νεκροθάς ένα αντρείον, τον μύθο ίσκιου του άπλώνει...

— Ο ποιητής που μέσ' στα μάτια θάνατο έλπει την Πλάση...

— Έπαισε τ' όνομα κομμάτια... πλεί κι' αυτός που τώγος πλάσει...

Βουβό ένα γέρι—καρκαλάει, πιά βήληδρομα από τήλα,

στην ουσανή πένθιμη λήθη, γράφει για όλα τα μεγάλα...

Μακριά στο δόξονα, τη θάλασσα, που ή θουνοσειά πλανιάζει,

το οδάνθη οδάνθη, έλπει την Πλάση, κι' ή νύχτα μαύρη από σπείρες...

ΑΓΓΕΛΗ ΓΑΛΑΝΟΥ

ΚΑΙ ΤΟΤΕ

Μέσ' στο πολύγυρο που κίμαρο το γαλήνι, σαν έβγινες τρελή στην άμμο, σου έκαμνα τα μάτια μ' ένα που σιλή,

που άναβε τον πόθο στην καρδιά μου.

Τότε, άνθρωπε μου, για ποίηση μου σκέψι, αντίκρισα τα πλάνα σου μαύρα, ζωοποιμένα να κίμαρον τη γαλήνη, τα δυό σου όλοσφύρα γελούσαν.

Και τότε ή λαλιά σου σαν τρανούδι, σαν φίθος, τραγούδι μου νερό,

ζωοποιμένα να κίμαρον τη γαλήνη, σαν το μαγικό κοινάτι του άγρου.

Μέσ' στο πολύγυρο που κίμαρο το γαλήνι, σαν έβγινες τρελή στην άμμο, σου έκαμνα τα μάτια μ' ένα που σιλή,

που άναβε τον πόθο στην καρδιά μου.

Τότε, άνθρωπε μου, για ποίηση μου σκέψι, αντίκρισα τα πλάνα σου μαύρα, ζωοποιμένα να κίμαρον τη γαλήνη, τα δυό σου όλοσφύρα γελούσαν.

Και τότε ή λαλιά σου σαν τρανούδι, σαν φίθος, τραγούδι μου νερό,

ζωοποιμένα να κίμαρον τη γαλήνη, σαν το μαγικό κοινάτι του άγρου.

Μέσ' στο πολύγυρο που κίμαρο το γαλήνι, σαν έβγινες τρελή στην άμμο, σου έκαμνα τα μάτια μ' ένα που σιλή,

που άναβε τον πόθο στην καρδιά μου.

Τότε, άνθρωπε μου, για ποίηση μου σκέψι, αντίκρισα τα πλάνα σου μαύρα, ζωοποιμένα να κίμαρον τη γαλήνη, τα δυό σου όλοσφύρα γελούσαν.

Και τότε ή λαλιά σου σαν τρανούδι, σαν φίθος, τραγούδι μου νερό,

ζωοποιμένα να κίμαρον τη γαλήνη, σαν το μαγικό κοινάτι του άγρου.

Μέσ' στο πολύγυρο που κίμαρο το γαλήνι, σαν έβγινες τρελή στην άμμο, σου έκαμνα τα μάτια μ' ένα που σιλή,

που άναβε τον πόθο στην καρδιά μου.

ΕΡ. ΒΑΚΑΤΑΣΗΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΟ ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ

Ήταν ένα από τ' αληθινότερα εκείνα δειλινά, τη στιγμή που ή ήλιος θαλιερόντας έπεφτε πέρα κι' στη θάλασσα, πίσω από τα γαλάνα κύματα κι' ο ούρανός ήταν γεμάτος οδών και μωβ συννεφάκια, σαν μικρά καλά-θάκια γεμάτα τριαντάφυλλα, και μνεξίδες, που ήγιναν ν' αδειάζουν το μωμένο σροτί τους στο νυχτικό κρεβάτι του πορφυρογέλαστου...

Σαπλωμένη σε μια λινή πολυθρόνα, είχα άρσει τη σκέψη μου να φερούργη γύρω στη μαγευτική της φύσης δύσεως που τριγύρω μου πλεκότανε. Θυμάμαι την ώρα εκείνη που με τη σκέψη βασικά και πονεμένη την ψυχή, περνούσα το δρόμο που μ' έσερνε στο σπίτι κι' ο νους μου—και τότε πάλι—έτρεχε στα περασμένα...

— Ω, τα περασμένα... Πόση νοσταλγία και πόσο πόθο κύριο και πόνο κούδουν στοργικά μέσ' στην άβυσσος και όνειροπλεγτες άγκυλές τους!...

Πικρές θύγες που έναφάνονταν από νύχτα λόγια εκείνα που άκούσεις και που όλο-φάνερα μούδωναν πως ποτέ δεν είχα άγαπώ...

Μά την στιγμή εκείνη— ώ! τί θεία στιγμή!—τα θολωμένα μου μάτια συναντήθηκαν με τα όμορφα μαύρα του ματιά...

Η ψυχή μου σκίστηκε από συνήθειες και στα γέλια μου έλαμψε τις γαλάς τη χαμόγελο... άφρο και τα δικά του άνοιξαν για να γαρίσουν μια ετυμωμένη στιγμή στην καρδιά μου σαν μπουμπούκι τριαντάφυλλας που άνοιξε να σκροτίση τη μωριά του...

Και τώρα, έπειτ' απ' αυτό, έναφάνεται μπροστά μου ένα μεγάλο έρώτημα: η άγαπάς ή το γαλήνιό του είνε μωτικό και υποκοινάτο, ή να πείζει άκούη με τη δυστυχία μου;

Μπορεί ποτέ μέσα στην άμμο του ματιά να κρύβεται ή ετοιμεία και από γαλήνιό του το άγγελικό πλάσμα το ψέμα!...

Ποτέ... μα ποτέ, αυτό το αλάνιστον το γαλήνιό... Το γέλιο του δεν ήταν ποτέ ή άβυσσος, πως ήταν ετυμωμένος, γιατί άγαρούσε μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς του έμεινα, την μικρή θλιμμένη βραχί, την έκαμνα κοπέλλα που την έκαμνα τώγος γαλήνιη ή άγάπη του... Ναι!...

ΚΙΚΗ Μ...

ΉΤΑΝ ΚΑΙ ΤΟΤΕ

Ήταν και τότε άνοιξη, σαν τώγος. Άνθούσαν τα λουλούδια και έβγιναν παντού τα βράχους άμμο, που μεθόσες της εωτρώνας μες καρδιές Σ' έκαμνα τον θάνατον κήπο, που και τότε άνθούσαν ή γαυροχάριτες και ή τριαντάφυλλες, περνούσανε ώρες ήλινικές, ώρες ύπνου της αγαπής, Σ' έκαμνα τη παγκάκι περπατάς της πιο εύχρηστες στιγμής. Τα γλυκόλογα της καις δεν τ' άκουσε, κανείς. Κι' εκείνη άκούη ή τριαντάφυλλιά, που είνε πλιά στο παγκάκι, κι' εκείνη άκούη έκαμνε το μυστικό μας στα βήθη της ψυχής της. Κανείς δεν είδε τα γαλά και τα σιλή που άνταλλάζαμε...

Μά ένα βράδυ, που το φεγγάρι έσπινε μέσα από τις πυκνές σούλλωσιες της άσπινες άστριδες του, από δέν άφάνες πιά στον θάνατον κήπο... Ήταν και τότε άνοιξη, σαν τώγος, κι' άνθούσαν και τότε, σαν τώγος, ή δυσφες γαυροχάριτες και ή ετυμωμένες τριαντάφυλλες...

Κοίτη Γα...

Ἡ Ζωὴ τῶν
ἐπαρξίων

ἀποδίδει εἰς ἀπρόκτιστον ἔντασιν καὶ διαύγειαν καὶ στοιχίζει λι-
γώτερα ἀπ' ὅ,τι ἔνασκαλὸς φωνογράφος. Τὸ ραδιόφωνον «**Com-
cert**», εἶνε ὃ ἀπαραίτητος σύντροφος καὶς παιτιῶν.
Πωλεῖται Γραφεῖον Π. Τσαγκάρη Ἀθῆναι Δέκκα 21α

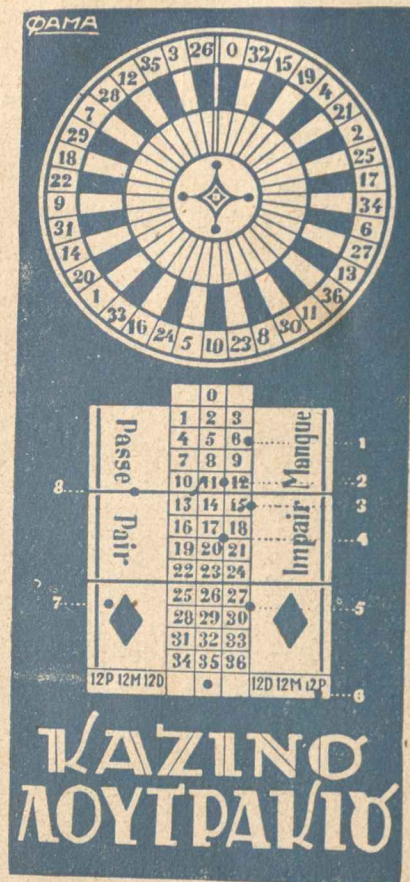
ΡΟΥΛΕΤΑ

Καθημερινώς
τακτική συγκοινωνία
μέ αυτοκίνητα πολυτελείας

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΖΙΝΟΥ

Γωνία Βερανζέρου και Κάνιγγος

Τηλέφωνον 68 — 36

ΜΠΑΚΑΡΑ

Σιδηροδρομικώς

Κάθε Σάββατον

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ

ΔΡΟΣΕΡΟ ΣΑΝ ΤΡΕΧΟΥΜΕΝΟ ΝΕΡΟ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΜΕ ΤΗΣ
ΖΕΣΤΕΣ ΕΝΑ ΚΟΥΤΑΛΑΚΙ
ΤΟΥ ΓΛΥΚΟΥ ΕΝΟ
Σ' ΕΝΑ ΠΟΤΗΡΙ ΚΡΥΟ
ΝΕΡΟ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΠΟΤΟ

ΔΡΟΣΙΣΤΙΚΟ ΔΕΡΙΟΥΧΟ
ΚΑΤΕΥΝΑΖΕΙ ΤΗΝ ΔΙΨΑΝ
ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ
ΩΦΕΛΙΜΟΝ.

ENO'S
"FRUIT SALT"